ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\A\Asprin_Robert_Nye_Jody_Lynn-Mytus_16-Cesta_do_hlubin_studakova_mytu.pdb

PDB Name: Asprin, Nye - Studakuv mytus
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 26.5.2008
Modification Date: 26.5.2008
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

V "mýtické" sérii Roberta Asprina vyšlo:
Další prima mýtus
Zrození mýtu aneb Další pěkná šlamastyka
Nástup mýtu aneb Prima dárek pro Aahze
Myšn impasybl aneb Svérázný mýtus
Mýtus pokračuje aneb Skeeve vrací úder
Zrádný mýtus aneb Jak se to málem nevyplatilo
Mýtus v ohrožení aneb Zastavená Stázka
M.Y.T.H. Inc. nastupuje aneb Mýtus trochu jinak
Mýtus nebo mystifikace? aneb Mezi neperf. Pervekty
M.Y.T.H. Inc. v akci aneb Ztráty nepovoleny
Sladké (místy) o životě mýty
M.Y.T.H. Inc. má starosti aneb Ať žije Glíp
Neuvěřitelné příběhy aneb Mýtus je tu zas
Pervekce nebo perferze aneb Mýtus při tom nesmí chybět
Zaměněná identita aneb Zmýtěná neplatí
Cesta do hlubin študákova mýtu aneb Poslední zvonění

V cyklu "Světa zlodějů" vyšlo:
Svět zlodějů
Příběhy od Oplzlého jednorožce
Stíny Asyla
Bouřlivé období
Tvář chaosu
Křídla osudu
Pád zimy

Samostatné romány:
Války hmyzu

Robert Asprin
Jody Lynn Nye
CESTA DO HLUBIN
ŠTUDÁKOVA MÝTU
aneb
Poslední zvonění
PERSEUS 2007

Text copyright ©2005 by Robert Asprin and
Jody Lynn Nye
Published by agreement with the author and
the author's agents, Ralph M. Vicinanza, Ltd.
Cover copyright ©2007 by Petr Bauer
Translation copyright ©2007 by Helena Emmerová
All rights reserved
Edition ©2007 by Luboš Falout - Perseus

ISBN 978-80-87010-18-1

Kapitola první
"Být vyhledávaným je fajn."
J. JAMES

Vysoký ženský hlásek se mě ostýchavě troufl oslovit: "Vy jste… Aahz?"
Zvedl jsem hlavu od rozpitého piva a málem vyprskl plnou pusu pěnivého moku. Ve stísněném prostoru hospody U Vyzáblé ovce na Bazaru na Pakle na mě zblízka civěly tři pervské ženy v nažehlených kostýmkách a na prsa si tiskly kufříky. Nejradši bych se byl zdejchnul a přitiskl se k nejbližší zdi. Pervektky jsou spolu s draky a Troly jedny z nejnebezpečnějších stvoření ze všech dimenzí. A že já o tom něco vím - sám jsem Pervekt. Naše zelená šupinatá kůže pod sebou ukrývá mohutné a silné svaly a v lebce mezi netopýrovitýma ušima máme mozek schopný provádět složité analýzy, které nám vždycky přinesou nějakou výhodu v náš prospěch. Žluté oči Pervektek mě bedlivě pozorovaly. Už dávno jsem si prověřil východy z každé veřejné budovy v okruhu 5 mil od naší centrály. Zadní dveře jsou asi 15 stop za mnou za závěsem. Zvládnu to k nim, než na mě hodí nějaké kouzlo nebo vytáhnou zbraně?
Můj bývalý kolega Kvido - Tulpan, se kterým jsem si přišel posedět na přátelský drink, ztuhl a pomalu sahal rukou do saka, kde nosí schovanou miniaturní kuši. Narůžovělé opálení mu okamžitě zbledlo. Zřejmě se taky necítil v téhle společnosti nijak dobře, ale parťáka by proti takovému nebezpečnému nepříteli rozhodně nenechal ve štychu.
"A kdopak se ptá?" zavrčel jsem na ty tři.
Pervektky se ale netvářily jako zabijáci nebo vymahači dluhů. Vlastně jsem si uvědomil, že mají kostýmky v moderních pastelových barvách, s krátkými sukněmi a barevně sladěnými kabelami. Nejdřív jsem si myslel, že by to mohly být právničky. Pak mi ale došlo, že na to jsou mladé. Rozhodně to nebudou žádné autority. Vždyť tu přede mnou stojí školačky.
Mou analýzu vzápětí potvrdila jedna z nich, když se stydlivě zachichotala.
"Určitě jste Aahz. Vypadáte úplně jako na té fotce."
Ostatní se zahihňaly. Nechápavě jsem se na ně podíval.
"Kde jste přišly k mý fotce?" zajímalo mě.
"Ukázala nám ji vaše máma," odpověděla nejvyšší z nich.
"Moje máma?"
"Tvoje máma?" naklonil se ke mně zvědavě Kvido. Mávl jsem rukou.
"Co ode mě chcete?" zeptal jsem se a nenechal se vyvést z míry.
"Víte, Aahz… mandie?" spustila ta nejvyšší laškovným tónem.
"Stačí Aahzi," přerušil jsem ji přísně. Nemohlo mi uniknout, že v okruhu pěti stolů se všichni ochlastové, ponejvíce zarudlí Dablové - obyvatelé místní dimenze, přestali věnovat svým sklenicím a naklonili se, co to šlo, aby náš rozhovor lépe slyšeli.
"Dobře, tak tedy Aahzi. Potřebujeme… no… víte, je to trochu trapné…"
"Tak si sedněte a nehulákejte tolik," poradil jsem jim, protože už jsem ztrácel trpělivost. Povaleče jsem usadil jediným pohledem, takže si najednou vzpomněli, že mají něco lepšího na práci.
Ukázal jsem na lavici na druhé straně stolu. Všechny tři se posadily s nevolí a rozpaky, jako by si právě uvědomily okolní společnost.
"No tak?" popoháněl jsem je. Znervózněly.
"Zeptej se ho ty, Džinetto," pípla nejmenší z nich.
"Ne, byl to přece Polonin nápad," bránila se nejvyšší.
"To není pravda!" vykřikla ta prostřední.
Naše rasa se jen tak snadno nedá vyvést z míry, takže tyhle tři muselo žrát něco pěkně velkého. Od narození nás Pervekty vychovávají k tomu, že jsme rasa nadřazená všem dimenzím. Jenom málo druhů umí zacházet jak s magií, tak s technickými vymoženostmi. Pervekti ale zvládnou obojí. Jsme silnější, rychlejší a chytřejší než většina ostatních dimenzionálních cestovatelů, zkráceně demonů. A že jsme díky tomu trochu víc arogantní? Tak ať. A tyhle tři Pervektky si ze všech stvoření na Bazaru vybraly ke konzultaci jednoho ze svých řad.
To chození okolo horké kaše mě přestávalo bavit. Významně jsem si odkašlal. Trojice se přestala hašteřit a obrátila se na mě.
"Takže, Aahzi," začala ta vysoká sebejistým hlasem a položila si propletené ruce na stůl. "Nejdřív bych vás ráda ujistila, že nejsme žádné začátečnice. Všechny jsme absolventky MIPu."
Pozvedl jsem obočí. Magický institut pervský je jedním z nejrenomovanějších sídel vyšších škol.
"To je fajn reference, ale co s tím?"
"No…" mluvčí Pervektka se podívala na své družky, "během studií jsme sice měly nějaké laborky a pár praktických ukázek, ale ve skutečnosti jsme moc lekcí v opravdovém světě nezažily."
"To dává smysl," pokyvoval jsem. "Profesionální akademici, který tráví celý dny na univerzitní půdě, nemaj s opravdovým životem co do činění. Myslí si, že praktický zkušenosti naberete, až dostudujete. Ale co to má společnýho se mnou?"
"Potřebujeme praxi," konstatovala nejmenší Pervektka. "Okamžitě."
"Hledáme nějaký intenzivní kurz," převzala opět slovo nejvyšší z nich. "Asi tak na šest týdnů. Konzultovaly jsme hodně lidí v nejrůznějších dimenzích a pídily se po tom, kdo by byl pro nás tím nejlepším učitelem. Kdo by opravdu rozuměl důležitým oblastem přežití ve skutečném světě magie. Jedno jméno se pořád opakovalo, dokonce i tady na Bazaru na Pakle…"

Pyšně jsem vypnul hruď. Netušil jsem, že moje jméno pořád ještě dokáže takové divy. Opřel jsem se a prsty sevřel svůj džbánek.
"Takže vy tři broskvičky byste chtěly, abych vás učil všechny taje a divy praktické magie?" předl jsem.
"Ne!" zaúpěly sborově všechny tři. "Jenom chceme, abyste nám pomohl najít Velkého Skeeva!"
"Cože?" zaburácel jsem a praštil holbou o stůl.
"No, jste přeci jeho parťák, ne?" zeptala se překvapeně nejvyšší Pervektka a kouzelnou odpudivou silou si bez pohnutí ruky odstranila pivní skvrny z nařasené halenky. "To nám řekla Pakelská obchodní komora. Prý byste nám uměl poradit, kde ho najdeme. Snad má být někde mimo dimenzi, bez zpáteční adresy. Ale jako jeho nejbližší společník určitě víte, kam se poděl."
"A JÁ JSEM SNAD VZDUCH?!" vybouchnul jsem.
Pervektky na mě vyvaleně hleděly.
"Zcela jistě jste čaroděj jistých schopností," konejšila mě prostřední Pervektka tónem, který mi vypumpoval krevní tlak až do spánků.
"Vypadněte!" zařval jsem.
"Ale moje skvělá tetička Vergetta říkala, že musíme dostat právě Velikého Skeeva," žadonila ta vysoká. "Prý nikdy nepotkala nikoho lepšího, je údajně nejefektivnějším čarodějem ze všech dimenzí. A souhlasil s ní celý její klub. A spousta dalších lidí slyšela to samé."
Ostatní upřímně pokyvovaly hlavou.
Přinutil jsem se uklidnit. O Skeevových pletkách s Vergettou a Pervektní desítkou, spolkem pervských čarodějek schopným propojit své schopnosti, vím všechno. Nepřekvapuje mě, že se Skeevova pověst rozšířila tak daleko. Mě samotného to stálo spoustu krve, potu, slz a peněz, abych jeho reputaci dal ve známost v nejrůznějších dimenzích. A zároveň znám opravdový rozsah jeho talentu skrytý za tou skvostnou reputací. Většinu toho, co Skeeve umí, se naučil ode mě nebo od starého čaroděje Garkina, popřípadě přímo v terénu během našich nejrozmanitějších misí. Protlouká se díky přirozené inteligenci a důvtipu, neuvěřitelné klice, částečně díky vlastním magickým schopnostem a s trochou pomoci svých přátel. Někdy mě napadá, jestli by jako Tulpan žil dost dlouho na to, aby vůbec mohl opravdové magické umění ovládnout. Nehodlám ho ale podrobovat ponižování, jakého by se mu dostalo od téhle trojice. Pokročilé absolventky MIPu musely projít šesti ročníky toho nejlepšího tréninku ze všech dimenzí pod vedením nejpřísnějších profesorů. Jakmile by přišly na to, jaký mají před ním náskok, roznesly by ho na kopytech.
"Na to zapomeňte," pozvedl jsem džbánek a jedním lokem ho vyprázdnil.
"Prosím," žadonila nejmenší.
Praštil jsem prázdným džbánkem a pevně se opřel dlaněmi o stůl. "Copak nerozumíte, že "ne" je odpověď? Vypadněte odsud, než vám všem utrhám hlavy!"
Pervektky se ale nepolekaly.
Prostřední z nich se úpěnlivě naklonila vpřed. "Prosím, jen nám povězte, kde ho najdeme."
"Má studijní volno a já vám nedovolím, abyste ho rušily s nějakejma prkotinama. Přihlaste se do letní školy."
"Ale je to důležité!" trvala na svém ta malá.
"Jeho studia taky," odsekl jsem. "Řekl jsem, ať na to zapomenete."
"Ale my bychom mu zaplatily," argumentovala největší.
"Nepotřebuje peníze," založil jsem si ruce na prsou.
Nedávno jsem podstoupil dost problémů kvůli tomu, abych Skeevovi zajistil klid na učení tak dlouho, jak si bude přát zůstat mimo dosah. Tyhle tři modelky nemají šanci mé rozhodnutí změnit.
"Fakt potřebujeme jeho pomoc," prosila největší Pervektka. "MUSÍME se naučit přežít…"
"Pšt!" sykly na ni druhé dvě.
"Kdybyste nás s ním nechal jenom promluvit," zamrkala zelenošupinatými víčky nejmenší Pervektka, "pochopil by, proč jeho pomoc tolik potřebujeme."
"Mrzí mě, že jste tu ztrácely čas, dámy," pokrčil jsem rameny. Pak jsem se k nim obrátil zády. Rozhovor skončil. Mávl jsem na číšníka, aby nám donesl další pivo. Přiběhl s pětilitrovým džbánem a dolil nám. Dal jsem si svůj obvyklý doušek.
"Tak co, Kvido, už jsi byl v tý nový Džinovský hospodě?"
Mafián pořád poočku sledoval naše návštěvnice, ale procedil odpověď mezi zuby. "Maj tam na mě moc koření. Nerad si nechávám rozežírat zubní sklovinu."
Pervektky se zvedly z lavice, ale daleko nedošly. Stály tam uprostřed té začouzené staré hospody jako čerstvý nános barvy na popelářském autě, neonový nápis pro všechny zlodějíčky a násilníky, že jsou tady tři snadné oběti. Na první pohled bylo každému nad slunce jasné, že by se těmhle holkám hodilo pár praktických rad do života, ale to není moje starost. Fakt ne. Přesto jsem okolním živlům dal varovným pohledem najevo, že tyhle slečinky mají nechat na pokoji, i když jsou bezbranné jako právě narozené kotě. Při mém štěstí by si na ně někdo počíhal vedle v baru a já bych musel místním vyvracet dojem, že Pervekti MOŽNÁ nejsou nakonec takoví tvrďasové.
Pořád nepřestávaly kňourat. Nevšímal jsem se jich. Trio rozmazlených modelek nebude rušit Skeeva v jeho soukromí.
"Co budeme dělat?" zaúpěla nejvyšší z nich. "Nebudeme vůbec připravený! Mí rodiče platili na MIPu 5 000 zlaťáků za každý semestr a já pak ani nenajdu jednoho pitomýho učitele, když je to otázka života a smrti? Za Velikýho Skeeva by naši zaplatili cokoli!"
Rád bych podotknul, že jsem jejich rozhovor vůbec neposlouchal, ale ten výraz "tisíc zlaťáků" můj bystrý sluch zachytil. Tady mě dostaly.
"Ty máš džinský jídlo rád?"

Zvedl jsem prst, aby nezapomněl svou otázku.
"KOLIK že stál MIP?" zeptal jsem se velké Pervektky.
"Pět tisíc," zopakovala a otočila se ke mně. Zlatavé oči měla zalité slzami. "Za semestr. Plus učebnice a pomůcky. A k tomu ubytování a vstupenky a kapesné - dohromady patnáct tisíc ročně!"
Neviděl jsem si na hlavu, ale právě se mi tam muselo rozsvítit mé zelené chamtivé světélko.
"Posaďte se, dámy," zapředl jsem. "Víte, možná by si na vás Velký Skeeve mohl udělat trochu času, aby vám pomohl. Pokud cena platí."
"Víš, Aahzi, ale Šéf říkal, že nechce…"
"Ale no tak, Kvido, přeci těm dámám dej šanci," přerušil jsem ho sladce a zažehnal jeho protest. Nechtěl jsem, aby se pokazil potenciální vývar. Má vnitřní pokladnička si prozpěvovala "Prachy nad zlato" za doprovodu celého dechového orchestru. Tyhle holky jsou hotový pojišťovací fond, možná ještě něco lepšího. Usadily se na lavici a vzhlížely ke mně s nadějí v očích.
"No, víte," začal jsem, "Veliký Skeeve není levnej. Je to špička a očekává poplatky odpovídající jeho schopnostem. A postavení."
Neteřinka kývla hlavou. "Tetička Vergetta říkala, že to tak bude. Kolik by tak mohl chtít?"
"No, poplatky musí pokrývat provoz celý společnosti," počítal jsem nevinně, abych předem zabránil Kvidovu zděšení, "která jej podporuje v konání dobra pro celé lidstvo. Co třeba, řekněme, pět set týdně?"
Trojice se usmála a oddychla si.
"Se vším všudy?" zeptala se nejvyšší.
"Za každou z vás."
"To nejde!" protestovala prostřední Pervektka.
"Berte nebo nechte bejt!" zařval jsem. "Veliký Skeeve se s bábovkama nezahazuje!"
"Ne, ne!" řekla nejmenší. "Co třeba tři stovky za každou?"
Zašklebil jsem se. Teď se nám to teprve rozbíhá správným směrem.

Kapitola druhá
"Jak by učení mohlo někoho dostat do problémů?"
SOKRATES

"Skeeve, nech toho!" okřikla mě Zajda s podrážděným výrazem v krásném obličeji. "Jsou moc růžoví!"
"Opravdu?" ujišťoval jsem se. Přestal jsem přidávat barvu a trochu poodstoupil, abych měl na proměňovací kouzlo lepší výhled.
"To víš, že jo. Jsou to Tulpani, ne Impové!"
Zkoumavě jsem obrázek prohlížel. Vycházel ze Zajdina PDÁčka, vlastním jménem Bajtyny. Tento miniaturní počítač se podobá ulitě ze škeble z červeného leštěného kovu o velikosti dlaně. Pomocí špetky magie jsem výjev zvětšil a pokryl jím okolní zdi, abych zamaskoval oloupanou omítku staré hospody a trámy prolezlé červy. Několik postav tu ve falešném lískovém lesíku představovalo nejrůznější překvapivé postoje a gesta, oblečené v elegantních šatech, které ale neodpovídaly ani místu, ani času. Soudě podle zastaralých frází, které postavy s patřičným patosem přednášely, jednalo se o muže ve staromódních kalhotách s podvazky, který se snažil vyjevit svou nejhlubší oddanost mladé ženě s dlouhými copy a šaty tak přiléhavými, že každý její nádech… jak bych to řekl… no zkrátka přitahoval mou pozornost. Starší muž v dlouhém kabátu a pomuchlaném klobouku, zřejmě otec té dívky, ovšem se svazkem nesouhlasil. Všichni byli Tulpané, členové mé vlastní rasy. Čestně jsem musel uznat, že jsem je opravdu udělal růžovější, než je obvyklý barevný rozptyl tulpanské pokožky od bledě béžové po tmavě hnědou. V duchu jsem odmazal kousek duhy, kterou jsem předtím do představy zakomponoval. Zajda netrpělivě podupávala nohou.
"A co teď?" zeptal jsem se.
"Ještě to není ono."
"A teď?"
"Ne."
"A teď?"
"Ne."
"Ted?"
"Ne."
"Teď?"
"Ne! Ano," dodala najednou Zajda a uvolněně svěsila ramena. "Dobrý. A teď jim udělej menší hlavy."
"Ale Zajdo, vždyť jsou v pohodě!" dohadoval jsem se. "Takhle lépe vyniknou jejich výrazy."
To už se Zajdin vztek zdvojnásobil a ona se obrátila přímo na mě. Ihned jsem se dal do práce a pečlivě výtvor prozkoumal. Musel jsem uznat, že má zase pravdu. Ti lidé vážně trpěli syndromem lízátka na špejli. Nejdřív mi to připadalo jako výhoda, protože když jsem byl naposledy v divadle, herci ode mě stáli tak daleko, že jsem nikdy nepoznal, kdo se co snaží vyjádřit. Jakmile jsem ale proporce zmenšil na normál, vypadalo to, že tu s námi ve staré hospodě stojí dav lidí. To se mi líbilo. Pak jsem si všiml, že pozadí za nimi působí příliš nepřirozeně.
"Mohl bych trochu vylepšit to za nimi," nabídl jsem se a zvedl ruce, abych spojenými prsty vytvořil obdélník. "Aby to vypadalo jako opravdový les."
"Není třeba, dík," odsekla Zajda.
"Ale no tak," opáčil jsem. "Vypadalo by to mnohem lépe."

"Ne!" trvala na svém Zajda. "Co to ti chlapi pořád MAJÍ, že nemůžou na chvíli přestat přepínat a ladit? Jednou jsem si se strejdou vyjela na létajícím koberci, který koupil na Bazaru, a on ho během jediného krátkého letu prakticky celý přetkal."
Zklamaně jsem si zalezl do kouta. "Takže jestli už mou pomoc nepotřebuješ…" začal jsem.
Zajda se na mě sladce usmála. "Popravdě řečeno jsem ji nepotřebovala od začátku. Ale dík za zvětšení obrázku. Líp se na to dívá."
S tím se uvelebila do měkkého křesla uprostřed místnosti, nyní obklopena představením, které načínalo druhé dějství.
Nebyl na ni špatný pohled. Zajda je nádherná baba s klenutými křivkami a poprsím o velikosti dvou třetin celého těla, se zrzavými vlasy vysoko vyčesanými tak, aby dala vyniknout hedvábné pokožce na tvářích a krku. Abyste mě špatně nepochopili - nejsem do Zajdy nijak romanticky udělaný. Kdysi jsem ji díky vzhledu podcenil. Využívá ale fyzických předností k tomu, aby zakamuflovala překvapivou inteligenci, jíž jsme v M.Y.T.H. Inc. ocenili mnohem více než její vlastní rodina a bývalí kolegové v Mafii. Patří k mým nejlepším přátelům a jejímu úsudku naprosto důvěřuji. A není na škodu, že je pěkná na pohled.
Tady ve staré hospodě už bydlím několik měsíců od té doby, co jsem opustil ostatní z M.Y.T.H. Inc. v centrále na Bazaru na Pakle. Firemní účetní Zajda souhlasila, že na Tulp do mého samonařízeného exilu pojede se mnou coby asistentka a společnice. Opustil jsem firmu kvůli tomu, abych studoval magii - tedy opravdu studoval. Ne jako vždycky, kdy předstírám a učím se různé techniky jenom tehdy, když je potřeba, většinou za pět dvanáct, abych nám zachránil kůži. Když mi impský zabiják zavraždil prvního učitele magie Garkina, převzal velení nad mou výukou Aahz.
Tato část života se skládala z jednoho dobrodružství za druhým, lemována nehodami, poplachy, výlety, nebezpečími, šlamastykami, přednáškami, finančními krizemi, téměř vynucenými sňatky a zapeklitými politickými situacemi.
Užíval jsem si to. Pak jsem se ale nad situací zamyslel. Dostalo se mi povýšení, které vysoce překračovalo úroveň mých schopností. Zatím nenastal čas, kdy by na mě někdo přišel a vyčetl mi to, ale pořád jsem čekal, že to zaťukání na dveře jednou přijde. Za nimi bude stát temná vesmírná postava v kápi, ukáže na mě záhrobním prstem a prohlásí: "Ty jsi blázen!" Pak se přihrne tlupa příšer s vozíky a zabaví veškeré vybavení kanceláří, mě vyhodí na ulici s pár švestkami v uzlíčku a celý svět se bude mému potupnému konci vysmívat.
No dobrá, přiznávám, že vyhození, ostudy a propuštění se zase tolik nebojím. S přáteli a kolegy jsem o nedostatku zkušeností, formálního tréninku a pochopení magie vždycky jednal na rovinu. To oni se kvůli mně sebrali a vždycky mi přišli na pomoc, když jsem to sám nemohl zvládnout. Každý z nich je expertem v jiném oboru, má za sebou fascinující zážitky a zvládl nejednu situaci, o jaké se mi ani nezdálo. Nejvíc ze všech to štvalo mě samotného. To já jsem se rozhodl vyskočit z rozjetého vlaku v nejvyšší čas a dát si šanci dohnat pozici v životě tak, abych po svém návratu (jestli se vrátím) byl kamarádům plnohodnotným parťákem.
Mám svůj cíl: stát se čarodějem, který odpovídá té nafouklé reklamě. Stará hospoda, kterou jsme s Aahzern tak nějak "zdědili" po bláznovi Ištvánovi, se nachází na křižovatce několika siločar, takže zde mohu čerpat téměř neomezené množství Síly. Mám s sebou knihy a svitky od nejrůznějších učitelů, kteří v nich popsali přístupy ke klasické magii a příklady z praxe z různých dimenzí. Vážím si sice Zajdiny oběti ve formě sdílení mého exilu, ale blázen nejsem. Doufal jsem, že ji výzkum třeba taky chytí, ale ona má svůj život a koníčky. Byla zvyklá na akční soužití uprostřed mafiánské rodiny (je neteří Dona Bruceho). Očekával jsem, že se v M.Y.T.H. Inc. možná bude nudit, když tu záměrně žijeme stranou lidí, uprostřed tulpských lesů v podivné, opuštěné barabizně, kde prý straší a lišky dávají dobrou noc. Stále jsem ji ujišťoval, že ji kdykoli dopravím zpátky na Paklu nebo kamkoli jinam bude chtít. Pobízel jsem ji, aby si našla jakoukoli zábavu, třeba sledování kouzelných obrázků, které jí Bajtyna přenášela z éteru. Ani návštěvy jsem nezakazoval, i když to spíš kvůli ní než kvůli sobě.
Jako na objednávku se ozvalo zaklepání na dveře.
"Rychle, Skeeve," zašeptala Zajda a ukázala na Bajtynu.
Mávl jsem nad malým vynálezem rukou. Dav vykřikujících herců zmizel a místnost utichla.
Téměř utichla. Zaťukání neuniklo mému mazlíkovi Glípovi, malému dráčeti, který se ihned vehnal do pokoje.
"Glíp!" zajásal.
"Pšt!" utišil jsem ho.
Bedlivě jsem poslouchal. Před hlavními dveřmi se ozývaly mladé ženské hlasy.
"Nějaké holky," řekla Zajda. "To zvládnu," vzala představení na sebe.
"Hele, co si myslíš o téhle iluzi?" řekl jsem. "Viděl jsem ji na obrázku na svitku a trochu jí ještě dodal hrůzy."
Zavřel jsem oči a na Zajdiny překrásné rysy nasadil pomačkaný namodralý obličej staré babizny. Cestou ke dveřím mrkla do zrcadla.
"Fujtajbl."
Spokojeně jsem se zašklebil.
"Glíp!" protestoval můj mazlík.
"A ty taky," zašeptal jsem. Jedno malé soustředění a z Glípa se stal obrovský hrozivý brouk, kříženec mezi švábem a svatojánskou muškou. Mazlík se šťastně rozeběhl ke dveřím. Doufal jsem, že je nevystraší až příliš. Musel bych se pak zodpovídat ze způsobení nočních můr, a přitom jsem chtěl jen trochu soukromí.
Pak se dveře rozletěly dokořán.
Nemusel jsem si dělat zase takové starosti. To poslední, čeho by se tři dívky bály, byla namodralá stařenka a létající šváb. Stály přede mnou tři Pervektky.
Zajdu přehlížely s pohrdáním, jaké obyvatelé Pervu chovají téměř ke všem odlišným rasám. Nijak je nevzrušilo, že jí ve zplihlých vlasech prolézali pavouci a kůže se jí odlupovala před očima. Kdysi mi Aahz řekl, že mu všichni Tulpané připadají stejní.

Nejmenší z nich ukázala prstem za sebe. "V té chajdě dole u silnice tvrdili, že tu bydlí Velký Skeeve."
"A kdo se po něm ptá?" zaskřehotala Zajda hlasem staré babizny.
"My," odpověděla nejvyšší Pervektka. "Tohle je Chladula a Polona. A já jsem Džinetta. Skeeve se zná s mojí tetou Vergettou. Můžeme se s ním setkat?"
Nastražil jsem uši, když jsem zaslechl jméno své nedávné známé. Rychle jsem si pospíšil ke dveřím.
"Nazdárek," pozdravil jsem je a podal jim ruku. "Já jsem Skeeve. Co pro vás mohu udělat?"
Polona na mě nevěřícně zírala. "Ty že jsi Skeeve?"
"Přesně tak," pokrčil jsem rameny.
Zdá se, že můj vstup na scénu zažehl jiskřičky hrůzy, které předtím mé iluze nevyvolaly.
"Tohle?" tázavě se Chladula podívala na Džinettu, "tohle je ten Veliký Skeeve, co tak na tetičku zapůsobil? Tenhle hubenej, malej Tulpan? Dělaj si z nás srandu!"
"Ne, ne, opravdu jsem Skeeve," bránil jsem se. Mrknul jsem se za ně, jestli není na dohled někdo z místních. "Pojďte dál."
Zabouchnul jsem za nimi dveře právě včas, aby naše dohadování nevyplašilo všechna zvířátka v okruhu několika mil.
"To nemyslíte vážně!" zaječela Chladula.
"Vždyť jsem ti říkala, že to je Tulpan," nedala se Džinetta.
"To jo, ale dítě," podotkla Polona. "Vážíme takovou cestu, ztrácíme čas, kterej ani NEMÁME, a co z toho? Nějaký dítě, který sotva přestalo nosit pleny."
"Dítě," souhlasila Chladula.
"Ehm," odkašlal jsem si, když jsem v Zajdině výrazu zachytil škodolibou radost. "Já nejsem dítě."
"No jo, ale jako guru magie taky nevypadáš," vysvětlila mi Džinetta plaše. "Bez urážky."
"To je v pořádku," mávl jsem rukou. Pak jsem zamrkal. "Guru čeho?"
"Magie," vyštěkla Chladula. "Potřebujeme učitele magie. Teď. Okamžitě."
"MĚ???!!!???"
Džinetta kývla. "Tetička mě ujišťovala, že rafinovanějšího kouzelníka nikdy nepotkala. Dokážeš prý zvládnout kdejaký džob bez zbytečné námahy. A tvůj obchodní manažer nám taky leccos prozradil."
"Jeho co?" nechápala Zajda.
"Obchodní manažer. Aahz. Tvrdil, že jsi makáč. Přesně to potřebujeme."
"To že říkal Aahz?" nechápal jsem teď už vůbec nic. Aahzův názor na mé schopnosti znám až příliš dobře. Několikrát mi řekl, že kdyby byla magie forma větrů, nevyprodukoval bych ani slyšitelný prd.
"A Aahz vám řekl, že jsem pro vás ten pravý?"
"Tady, podívej," netrpělivě mi ukázala Džinetta. Otevřela smetanově žlutý kufřík a chvíli se v něm hrabala. Vytáhla dva svitky. Jeden byl zdobený ornamenty a dlouze a přeslušně mě žádal o laskavost, abych pomohl neteři a kamarádkám, podepsaný Vergettou. Druhý nadrápal na kus zmuchlaného nákupního lístku Aahz:
"Fajn holky. Potřebujou trochu vybrousit. To bys moh' zvládnout. Aahz."
"No," vydechl jsem. Takovou důvěrou mého ex-parťáka jsem se cítil poctěn. Zajda se mi snažila vzkaz přečíst přes rameno. Podal jsem jí oba svitky.
"Takže, dámy," splácl jsem ruce a zeptal se jich, "copak byste se potřebovaly naučit? Mohli bychom začít nějakými základy magie."
Polona si odfrkla a vztekle rozhodila rukama. "Říkala jsem vám, že to je amatér!"
"Základy teda fakt nepotřebujeme," vysvětlila Džinetta. "Všechny jsme vystudovaly MIP. S vyznamenáním. Můžeme ti ukázat reference, jestli chceš."
"Ach tak." Vedle tak vzdělaných Pervektek jsem si přišel příliš mladý a hloupý. "A co tedy přesně potřebujete ode mě?"
"Chtěly bychom k tobě na pár týdnů na praxi, abychom vyzkoušely své umění ve skutečnosti. Tvůj obchodní manažer říkal, že určitě uvítáš šanci vyučovat pár talentovaných žákyněk. Všechny jsme dělaly závěrečnou zkou…"
"Kolik?" přerušila nás Zajda.
Všichni jsme se na ni překvapeně otočili.
"Kolik jste Aahzovi zaplatily?" zopakovala Zajda.
"Proč?" opáčila Chladula podezíravě.
"Musíme vědět, jestli jste se zapsaly na základní výcvik, nebo na něco pokročilejšího. Ukažte mi účtenky." S tím Zajda panovačně natáhla ruku.
"Ona je stipendistka," dodal jsem, když trojice zaváhala. Přemýšlel jsem o tom a uvědomil si, že už tomu přišla na zoubek. Oběma nám je jasné, že si tam Aahz našel nějaký finanční aspekt. Altruismus a víra v mé schopnosti by ho nedonutily poslat mi tři učednice. Párkrát mě jeho touha po penězích namočila do lecjaké šlamastyky. Zajda má určitě pravdu. Musí tady jít o pěkný balík.
Pervektky jí podaly papyrové účtenky popsané Aahzovým nezaměnitelným mazopisem. Zajda nejdřív zbledla a potom zrudla. Pak mi účtenky ukázala. Vyvalil jsem nad sumou oči.
"No, ehm, tohle je tedy zcela jistě pokročilý kurz," povedlo se mi ze sebe vykoktat.
Zajda mě popadla za ruku a zatáhla mě do vedlejší místnosti. "Dej mi D-hoplák," neztrácela čas vysvětlováním.
"Na co?" nechápal jsem.
"Naběhnu za ním do stanu a půjčím mu kousek rozumu, protože o něj evidentně přišel! Na co sakra myslel? Musí mu přeci být jasné, že tyhle holky nemůžeš zvládnout!"
"No, já nevím," pokrčil jsem rameny. "Aahz si asi myslí, že jo."

"Jemu jde jenom o prachy. Podívej se na mě, Skeeve," řekla a já poslušně zvedl oči. "To je zase Aahzova nenasytnost. Co tady děláš? Myslím na tomhle místě."
"No… studuju."
"Proč?" napověděla mi.
"Vždyť já vím, Zajdo. Protože nejsem tím čarodějem, za kterého mě každý považuje. Ale Aahz si musí být jistý, že jsem schopný učit univerzitní studenty. A navíc mě upsal k závazku. Musím ho teď dodržet. Tyhle Pervektky na mě spoléhají. Co se může stát? Místa tu je dost. Každá může mít svůj pokoj. A ty aspoň budeš mít společnost…"
"Ty si sám hledáš důvody, viď?" četla mi Zajda myšlenky a to mě vždycky znervózňovalo. "Skeeve, probuď se! Aahz ti jenom lichotí a lochtá tvou ješitnost. O učení nemáš ani potuchu."
"Stejně to ale musím udělat, ne?" bránil jsem se. "Aahz mým jménem podepsal smlouvu. Musím ji dodržet. Jinak je v sázce moje reputace?"
Zajda si dala ruce v bok. "Nemohl bys na chvilku odložit ten svůj smysl pro poctivost? Tady není v sázce tvoje reputace. Aahz uzavřel kšeft a ani se tě nezeptal, jestli se ti do něj chce. Klidně jsi mohl říct ne. On dobře ví, co tady děláš. Prostě Pervektkám vrátí peníze a hotovo."
Oba jsme se na chvíli zarazili nad představou, jak je Aahz nucený sáhnout do kapsy a vrátit peníze. Málem mě to rozesmálo. To už by bylo jednodušší naučit tyhle mladé Pervektky pokročilé kouzlení. Určitě by to trvalo kratší dobu. Nehledě na to, co Zajda řekla, tahle výzva mě oslovila. Byl jsem sám zvědavý, jestli to zvládnu. Pokud ne, přijdu na to brzy. Když to nebude v mých silách, prostě najdu způsob, jak jim vrátit část školného, a třeba jim seženu jiného lektora.
Odevzdaně jsem se na ni podíval a pak se vrátil ke svým novým ovečkám, které natěšeně vyčkávaly v přijímací místnosti. Zajda mi šla v patách.
"Takže praktická magie, jo?" nadhodil jsem.
"Ano," přikyvovala děvčata sborově. "Co nejdříve to bude možné."
"Proč ten spěch?" zajímalo Zajdu.
Džinetta zaváhala. "No, totiž, víte, těžko si někdo najme čerstvé absolventky bez praktických zkušeností, že? Nechci začínat jako brigádnice u smažených žebírek a nabízet k nim přepáleným olejem nacucané hranolky. Chci dobře placenou pořádnou práci. Chci předběhnout všechny spolužáky."
"Já taky," přidala se Polona. Chladula dychtivě přikyvovala.
"I já. A klíčem k těm velkým penězům je reputace. A klíčem k reputaci je soutě…"
"Zkušenost," přerušila ji Džinetta. "Neplacená zkušenost. Proto chceme dělat asistentky a ne začínat jako brigádnice. Takže za to nebudeme nic dostávat. Prostě nás budeš jenom učit. Rychle."
To mi dávalo smysl. Jednou jsem Perv navštívil a myslím, že najít dobrou práci by dalo fakt zabrat. Narozdíl od Tulpu tam jde všechno hrozně rychle kupředu.
"Oukej," řekl jsem. "Jdu do toho."
"Díky!" vykřikla Polona.
"Dohodnuto," natáhla ruku na stvrzení obchodu Džinetta. Na chvíli jsem zaváhal, když jsem si vybavil, jak si Aahz nerad podává ruku s učni. Já si ale vytvořím vlastní styl výuky. Vykáním by mi ale trochu úcty projevovat mohly. To zavedu. Žádný malý kluk, co sotva přestal nosit pleny. Sevřel jsem její šupinaté prsty. Ostatní mi hned vzápětí také potřásly rukou.
"A co teď?" zeptala se Chladula.

Kapitola třetí

"Pěkné efekty."
S. SPIELBERG

No jo, co dál?
Při pohledu na tři skeptické pervské obličeje se mi zatmělo před očima. "Ehm," začal jsem.
"Co kdybyste se šly nahoru ubytovat?" navrhla Zajda a na chvilku ode mě odvedla pozornost. "Kdysi tu býval zájezdní hostinec. Každá můžete mít vlastní pokoj. Koupelna není zrovna luxusní, ale teplé vody je vždycky dost a izolace je dobrá. Jen nezapomínejte pořád nechávat zatažené závěsy. Místní si myslí, že tu straší."
Pervektky nadšeně vyběhly nahoru a nervózně mezi sebou štěbetaly. Bylo slyšet práskání dveřmi a výbuchy smíchu.
Zajda zachytila můj výraz a pobaveně se na mě usmála.
"Co s nimi budeš dělat?"
"Asi je vezmu za Marfou," odpověděl jsem. "Třeba jí napadne, co bych je mohl učit, byla přeci mou první a jedinou učednicí. Mohla by si je dokonce ode mě převzít."
Zajda pochybovačně zavrtěla hlavou. "Jako dvorní čarodějka má spoustu povinností."
"Tím spíš bude ráda za tři asistentky," poznamenal jsem chytře.
Než Pervektky seběhly zpátky dolů, vzal jsem rozum do hrsti.
"Je nahoře všechno v pořádku?" ujišťovala se Zajda. "Kromě úklidu jsme tady s tím moc nehýbali."
"Neomlouvejte se," mávla rukou Chladula a věnovala mi dechberoucí úšklebek zářící čtyřmi bělostnými čtyřpalcovými tesáky. "Po zkušenostech s kolejemi na MIPu si tu přijdeme skoro jako v paláci. Tam se na studenty a učně velký ohledy neberou. Ve stejně velkým pokoji jsem se tlačila s pěti dalšími studenty. Ani ve snu by mě nenapadlo, jak to tady bude hezký. Bude se nám tu s vámi líbit."
"Ehm, no díky. Takže," řekl jsem a cítil se trochu provinile. "Uděláme si takový krátký výlet a navštívíme jednu moji kamarádku. Budete mít příležitost si cestou pořádně prohlédnout zdejší dimenzi."

"Už jsme viděly dost," poukázala Polona. "Je to pěkná díra. Ale když myslíte."
Vlastně jsem s ní nemohl nesouhlasit. Má domovská dimenze mě taky vždycky dost nudila. Zamýšlel jsem vzít tyhle tři do Possiltského království a cestou trochu lépe zjistit, co by ode mě mohly potřebovat. Marfa ke mně do učení rozhodně nenastoupila jako pouhá učednice, která by mi zametala studovnu a učila se zapalovat svíčky pouhou koncentrací mysli. Jako naprosto nezávislá čarodějka působila na dimenzi Mačo. Když tam skončila, přidala se ke mně a mým společníkům. Stále pevně věřím tomu, že jsem se od ní naučil mnohem víc, než mohla dostat ona ode mě. Specializuje se na praktickou magii.
Pozoroval jsem ty tři ženy a v duchu vyhodnocoval jejich potenciální reakce nejen na okolní život v přírodě, ale také na místní Tulpany. "Jestli se tu budete procházet takhle, dámy, vystrašíte sousedy. Umíte proměňovací kouzlo?"
Pervektky se rozzářily.
"No jasně!"
Místnost jakoby se naplnila sršícími jiskrami, zatímco mi Pervektky zmizely před očima. Místo nich se při zdech těsnal obrovský zelený drak, kterému se v náručí tiskla mořská panna se zlatýma očima a dlouhými splývajícími loknami barvy mořských řas. Ocas se blýskal zelenými a modrými šupinami. Vedle nich stál veliký strom se zlověstnýma žhnoucíma očima. Glíp zasyčel. Já se zamračil.
"Copak se vám nelíbí?" zeptal se drak hlasem Džinetty. "Není to dost okázalé? A co třeba tohle?"
Místnost se znovu divoce zatočila. Najednou jsem stál před třemi trolími strážci v bílých kožených pumpkách přitažených na nafialovělých chlupatých nohou. Na hlavách měli mosazné helmy s rohy na obou stranách a v rukou svírali obrovské dvojité sekyry.
"Ne!" vykřikl jsem.
"Ne?" divila se Chladula. "Dobře, tak ještě jednou." Chrliči s úděsnými úsměvy a kamennými baletními sukýnkami. Ztěžka jsem polkl.
"A co tohle?"
Sopka, duha a třpytivá modrá víla. "A tohle?"
Než jsem je stihl zastavit, postupně se Pervektky proměnily v jednorožce, Dably, Skřety, vysoké roboty s jiskrami sršícími z elektrických kontaktů na krku, okřídlené sfingy, pohyblivé kamenné věže, vlnící se mořské hady, gigantické ježaté ježky a nakonec v trojici růžových slonů s pštrosími péry vlajícími z čelenek na velikých hlavách.
"Ne!" křičel jsem a mával rukama. "Spíš jsem měl na mysli takovou proměnu, aby si vás nikdo nevšiml."
Sloni sklonili choboty a civěli na mě malýma, scvrklýma očima.
"A proč?" zeptali se ublíženě. "Copak jsou to špatný iluze?"
"Asi začínám chápat, s čím mají problémy," odtušila Zajda se zdviženým obočím.
"Ty iluze jsou báječné," ujistil jsem je. "Ale nehodí se k dané situaci. Chceme se do paláce dostat bez zbytečných slídilů v patách. Vzbuzovat pozornost není naším cílem."
Dívaly se jedna na druhou, jako by jim taková poznámka nikdy nepřišla na mysl.
"Tak prostě půjdeme tak, jak jsme," pokrčila rameny Chladula. Jediným mávnutím obrovské nohy se všechny tři proměnily zpátky v Pervektky. "Takhle. Jdem." A vyrazila ke dveřím.
"To nepřichází v úvahu," zarazil jsem je rozhodně a vlastním tělem jim zatarasil cestu.
"Proč ne? My se za svoje těla nestydíme," odsekla Polona a panovačně si dala ruce v bok. "Nebo je to o šatech? Je naše móda na Tulp příliš extravagantní? Kostýmek se sukní a sakem? Klasika je klasika."
"S šatama to nemá nic společného," řekl jsem. "Jde o vás. Na Tulpu byl všeho všudy na návštěvě jeden jediný Pervekt a i tak stihl vyplašit většinu Tulpanů k smrti. Tři kousky by vyhnaly do exilu celé vesnice. Nemohly byste se proměnit v obyčejné Tulpany, jaké jste viděly cestou sem?"
Trojice si vyměnila překvapené pohledy. "Jistě že mohly," sykla Džinetta. "Když na tom trváte."
"Trvám," nedal jsem se.
S tím zavřely oči. Když je znovu otevřely, spatřil jsem jejich přeměnu. Stál přede mnou udatný chlap se svěšenou čelistí a dvěma kyblíky - místní blázen z vesnice, nosatý muž s nažloutlou pletí, v němž jsem poznal výběrčího daní, a kráva.
"No, to je skoro ono," vzdychl jsem. Sedl jsem si na kraj stolu a naznačil, aby se také posadily. "Tak to zkusíme ještě jednou."
Pomocí obrázků, které Zajda vyvolala z PDÁčka Bajtyny, jsem jim představil některé z Tulpanů, kteří ve srovnání s první volbou nebyli tolik omezení, nepopulární a naopak trochu více vnímaví. Džinetta, Polona a Chladula se dohadovaly, která si vezme čí podobu a přeskakovaly z jednoho obrázku na druhý. Zřejmě se nemohly rozhodnout. Pár minut jsem svou netrpělivost dokázal ovládnout.
"Hele, ty budeš prostě ta selka," rozhodla Chladula. "Je vyšší než já."
"Hej," pokusil jsem se je přerušit.
"Ne, já bych radši byla ten měšťan," žadonila Polona. "Ty budeš selka."
"Ale vždyť je nudná! Podívej na ty dřeváky!"
"Tak už se dohodněte a jdeme," vložil jsem se do toho. Ony mě ale totálně ignorovaly.
"Ten chlápek v punčochách měl aspoň trochu vkus," zamyslela se Džinetta.
Prorazil jsem si mezi ně cestu a vztyčil se nad nimi. Ukázal jsem na jednu "učednici" po druhé.
"Takže, Džinetto, ty budeš ten chlápek v punčocháčích. Polono, ty jsi měšťan. Chladulo, ty musíš nevyhnutelně být dámou v modrém závoji. Basta fidli. Kdo bude poslední, je shnilý pukavec!" A tlesknul jsem.
Sám jsem použil oblíbenou proměnu vyzáblého mistra čaroděje s propadlými tvářemi, jelikož působila mnohem lépe, než můj čerstvý chlapecký vzhled. S tím jsem vyrazil ke dveřím. Naštěstí jsem uši, jestli se ozve nějaké remcání. Pervektky se ale zařadily za mě a ani nemukly. Beze slova přijaly autoritu. Nevěděl jsem, jestli mám tuhle důvěru

považovat za poklonu, nebo se mám začít bát. Zajda chytila Glípa za obojek a nedbale nám zamávala na rozloučenou.
Zatímco jsme pochodovali úzkou cestičkou, která sloužila jako silnice skrz hustý les, přešel jsem na konec formace a jal se své nové svěřenkyně pozorovat. Upřímně řečeno pár zádrhelů jsem od hloučku nezkušených Pervektek v neznámém prostředí očekával, ale nepředpokládal jsem, že jim dá takovou práci předstírat bytosti, jimiž ve skutečnosti nejsou.
"Džinetto, přestaň tolik kroutit boky," přikázal jsem.
"Jak tolik?" nechápala nejvyšší Pervektka a ladně se na mě otočila.
Mávl jsem rukou. "A takhle se taky neotáčej. Jestli potkáme někoho, kdo toho tvého chlápka zná, vystavíme ho pak zbytečnému posměchu."
Polona se chichotala nad spolužaččinou nelehkou pozicí. Otočil jsem se k ní. "A ty se taky nehihňej, dokud nebudeme u Marfy doma. Máš být starý muž. Remcej. Mumlej si pod vousy."
Vyvalila na mě oči. "Cože? Jako nějaký senil nebo tak?"
Zaúpěl jsem. "Jistě, jako nějaký senil nebo tak. Jsi starší chlápek, co má na starosti spoustu obchodních záležitostí a zetě, který ho chce převálcovat. Manželka je protivná a žijou s tebou ve společné domácnosti její rodiče. Mumlej. Stěžuj si a brblej. Hodně."
Polona se zhrozila. "To je šílený. Chci bejt taky holka jako Chladula."
"Ne," rozhodl jsem a panovačně mávl rukama. "Aspoň si z toho vezmete ponaučení: jak nejlépe využít proměňovacího kouzla. Vsadím se, že jste dosud své talenty plýtvaly tak maximálně na dušičkové kostýmy. Co?"
"No, je to tak," přiznala prostřední Pervektka a svěsila studem hlavu.
Třetí z nich, Chladula, se půvabně vznášela kolem a cítila se na koni, protože nemusela ke své proměně nic předstírat.
Nedělal jsem si iluze, že s ní během následujících šesti týdnů nebudou problémy, ale zatím to ujde. Musel jsem uznat, že podstatu krasotinky v modré róbě vystihla velmi dobře. Kolemjdoucí pozorovatele by možná překvapilo, že ta bohatá a rozmazlená slečna Melgárie Troubovatá jde pěšky a neveze se na svém bílém poníkovi nebo v tatínkových drahých nosítkách. Aspoň by ale místní měli o čem mluvit.
V dohledu se objevilo pět jezdců na koních. Obě skupinky se na úzké cestě zcela jistě nevyhnou. Snadnější by bylo je pustit, ale to si já, slavný a zároveň záhadný čaroděj, a "slečna Melgárie" nemůžeme dovolit. Holky na mě hodily tázavé pohledy. Naznačil jsem jim, ať pokračují v chůzi.
"Ke straně!" vyštěkl vedoucí jezdec. Rozložitý muž s černými vousy se na válečném oři nade mnou tyčil ve dvojnásobné výšce, ale já hrdě zvedl hlavu.
"Kdo se opovažuje takhle mluvit s Velkým Skeevem?" odpověděl jsem hrobovým tónem. Dva jezdci se při vyslovení mého jména za velitelem trochu zavrtěli.
"Kdo si troufá postavit se lordu Peštíkovi z Nánosova?" opáčil velitel a z pochvy po pravém boku tasil meč. Možná o mně slyšel, ale asi taky neměl reputaci k zahození.
Zkřížil jsem paže. "Vstoupil jste nám do cesty, milorde," pronesl jsem pateticky.
"To vy nám blokujete koně!"
"Pouhá zvířata jistě nemají přednost před vznešenými osobami," kázal jsem mu jako malému dítěti. "Jděte stranou, milorde. Udělejte nám místo."
"My nikomu neustupujeme," zavrčel lord Peštík. "Jděte z cesty, nebo vás převálcujeme."
"To byste neměli dělat," vrtěl jsem významně hlavou. "Důsledky by mohly být nad vaše očekávání. Ušetřete se problémů."
"Stojíte nám v cestě. Uhněte, nebo zemřete!" zaburácel Peštík.
"Mám mu utrhnout hlavu?" vycenila zuby Chladula. Úplně zapomněla na svou proměnu.
Jezdci na ni zírali a pak všichni tasili meče.
"Ne." S naprosto znuděným výrazem jsem mávl rukou. Lordu Peštíkovi vyletěl meč z ruky. Nechal jsem jej ladnou setrvačností několikrát přetočit ve vzduchu, ostří se zablyštilo a pak se meč do poloviny zabodl do bahna na kraji cesty. Tam zůstal s drnčivou vibrací trčet. Obličej jeho lordstva nejdřív zbrunátněl a pak zbělel.
Když promluvil, hlas mu přeskakoval.
"Mistře… mistře čaroději, obávám se, že máte nade mnou navrch."
"To doufám," potvrdil jsem a pozvedl propadlé tváře do mrazivého úsměvu.
"Netušil jsem, jakou vládnete mocí… přeji vám dobrý den, přátelé," ukončil rychle své trápení a mávl na jezdce, aby nám ustoupili. Ti se neodvážili ani pípnout a okamžitě přitáhli koně stranou do blátivého okraje, kde se jim kopyta zabořila až po kolena. Lehce jsem pokývl a pak natočil hlavu k proměněným Pervektkám, aby mě následovaly. Prošli jsme za sebou kolem frkajících vzteklých koní.
Když jsem jezdce minul, nedbale jsem mávl rukou. Meč vyletěl z bahna a špičkou zamířil do Peštíkovy pochvy. S rachotem se v ní usadil. Ostatní muži spěšně zasunuli zbraně do pouzder, abych to náhodou neudělal za ně.
"Hezký den, pánové," popřál jsem jim pateticky.
"H-hezký den, lorde čaroději."
Jakmile jsme je minuli, bodli koně do slabin a odklusali.
"To bylo úžasný!" vykřikla Chladula.
Počkal jsem, až byli jezdci opravdu pryč, a pak se na ni otočil s nádechem nonšalance coby štítem. "Tak tohle se ti zdálo úžasné?"
Věnovala mi užaslý pohled. "Ach ano! Tedy, vlastně jste použil jenom trochu levitačního kouzla, ale páni! Fakt to na ně zapůsobilo!"
"A napadlo vás třeba," začal jsem nebezpečně, "že jsem se přes ně taky mohl dostat úplně bez kouzel?"
"Fakt?" nevěřila. "A proč jste to teda neudělal?"

"Protože zatímco já," uvedl jsem lekci, "jsem začal vyjednávat o tom, kdo má vyšší postavení, z úst dámy se ozvalo zavrčení "Mám mu utrhnout hlavu?". Rázem se z vyrovnané debaty stala otevřená hrozba. A nejen to.
Jistě se se svou historkou nezapomenou pochlubit nahoře ve městech. Máme poměrně slušnou šanci, že tatínek lady Melgárie pošle ozbrojenou jednotku po stopách čaroděje, který mu unesl dceru a hodil na ni kouzlo šílenců. Do hodiny můžeme mít v patách celý jezdecký oddíl."
"No a s těma byste se nevypořádal," zeptala se Polona, "když jste zvládnul tyhle?"
"Protože jsme měli na své straně moment překvapení," opáčil jsem a snažil se krotit. "To už se nám ale příště nepoštěstí."
"Mohli bychom si odstranit proměny," navrhla Džinetta. "To by je překvapilo. A většinu z nich zlikvidujeme pomocí magie. Hrajeme demonský volejbal. Trefím ohnivou koulí nepřítele na sto kroků."
Vzdychl jsem. "To by jenom zvětšilo počet našich pronásledovatelů. Helejte, chcete praktickou radu? Většina Tulpanů se bojí magie, moci a kohokoli, kdo nevypadá jako oni. Siločáry tu nejsou nijak silné, kromě míst jako je hospoda, kde se jich pár kříží. Jestli to jen trochu jde, vůbec na ně magii nevytahujte. Shromážděte si veškerou možnou Sílu, až se k siločárám dostaneme blíž, ale neplýtvejte s ní. Místo kouzel používejte hlavu. Jasné?"
"Ano, Skeeve," přitakaly sborově.
Rázoval jsem cestou z kopce a přemýšlel, proč ještě nevědí nic o šetření - s magií i čímkoli jiným. Nakonec jsou to přece Pervektky.

Kapitola čtvrtá
"Mohl bys něco udělat pro starého kamaráda?"
D. CORLEONE

"Skeeve!"
Marfa se vrhla kupředu, aby mě mohla sevřít v náruči. A její objetí není jen tak ledajaké. Popsat ji slovem "rozložitá" by znamenalo podhodnotit reálnou situaci zhruba šestkrát až sedmkrát. Marfa se za své udatné rozměry nijak nestydí, to zdaleka ne. Nosí pestrobarevné šaty a tuny bižuterie, která k jejím tvarům jen přitahuje pozornost. I vlasy si barví zářivě oranžovou a k tomu s oblibou používá křiklavou rtěnku. Marfa se sice tu šokující barevnou přehlídku pokusila trochu utlumit od doby, co se stala Dvorní čarodějkou Království possiltského, kterému vládne královna Bolehlava, a vzala si za muže bývalého generála possiltské armády, ale celkový dojem pořád zůstává obdivuhodný. Patří k mým nejlepším přátelům, takže jí netrvalo dlouho, než uhodla, že mám něco za lubem.
"Tak co tě za mnou přivádí ze tvého samostudia, fešáku?" zeptala se a společně s doprovodem nás usadila na měkké divany, které zabíraly většinu volného prostoru v jejím a Hugově útulném hnízdečku lásky. Chaloupka stojí v rohu nádvoří uprostřed hradu a ve skutečnosti má méně čtverečních stop než komnaty dvorního čaroděje, ale na druhou stranu nesousedí žádnou zdí se zbytkem paláce a to má nespornou výhodu ohledně soukromí. Marfa ukázala prstem na tác s nápoji na malém stolečku v rohu. Tác se zvedl do vzduchu a usadil se na dokonale vyřezávaném dřevěném stolku uprostřed místnosti.
Zátka křišťálové láhve se vymanila z nádherně broušeného hrdla, to se naklonilo a naplnilo jantarovou tekutinou pět křišťálových sklenek. Až sem nechala Marfa pracovat magii. Ale pak nám sama sklenky podala.
"Zajda je v pohodě?"
Přijal jsem od ní sklenku.
"Jo, má se dobře. Mám se tě zeptat, kdy se připojíš na síť křišťálových koulí."
Marfa mávla rukou. "Na tuhle zábavu na dálku nemám vůbec čas, zlato. Příští měsíc nás čeká turnaj pro zvané a Bolehlava chce, abych připravila velkou šou. Znáš to," dodala a mávla rukou. Z konečků prstů jí vylétlo šest zlatých dráčků, kteří nesli transparenty s nápisem "Marfina velká šou!"
Odkašlal jsem si.
"Nepředstavíš mě svým přátelům?" Divoce zamrkala řasami na mladého Tulpana v pumpkách, který se snažil, aby se mu v naducaných sametových polštářích kabát nevyhrnul až do pasu.
"Nechte toho tokání," vyštěkla Džinetta na chvilku vyrušená z patálie s pláštěm. "Nejste můj typ."
Marfa vypoulila oči a pak se celá rudá studem vznesla do vzduchu. "Nevím, odkud jsi, chlapče, ale tady se mi říká lady Čarodějko nebo madam!"
"Není to tak, jak si myslíš," vyskočil jsem rychle. "Holky, zrušte proměny."
"Holky?" zopakovala Marfa.
Několika mávnutími se iluze rozpustily a na Marfu zůstaly zírat tři Pervektky ve slušivých kostýmcích.
"Že se vůbec divím," konstatovala Marfa. Ihned se vydala ke dvířkům od baru a vyndala tři obrovské konvice a džbán s likérem. "Dovolte, dámy, abych vám nabídla něco hodného vaší kapacity. Tady máte." S tím vyměnila titěrné křišťálové sklínky za podstatně vydatnější porce likéru.
"Díky," řekla Chladula a přiložila si velkou sklenici ke rtům. "Do dna!" pokývla, obrátila do sebe celý džbánek a podržela jej k dolití.
"A co vy tři děláte v Possiltu?" zeptala se Marfa, zatímco jim nalévala. Tři Pervektky se nervózně podívaly jedna na druhou.
"Ehm, Marfo," odkašlal jsem si. "Mohl bych s tebou mluvit chvilku o samotě?"
"Jasně," rozzářila se a táhla si mě do kuchyňky. Pervektkám vysvětlila s blýskajícíma se očima: "Omluvte nás chvilku." Pak mávla jedním ze svých hejblátek, ve kterém jsem rozpoznal kužel ticha. Studentky už neuslyší jediné slovo.
Vyplašeně se na mě podívaly, ale já se na ně usmál, jako že je všechno v pohodě. Marfa nás zvědavě pozorovala. "Tak

o co jde, bouráku? Copak jsou zač?"
"Jsou to mé dočasné učednice," vysvětloval jsem, jak je ke mně poslal Aahz. "Říkají, že potřebují nějaký speciální trénink. Tak jsem je, ehm, přivedl sem a doufal, že mi pomůžeš. Zrovna jsem se ponořil hluboko do studia. Myslel jsem, že bys je mohla pár týdnů trochu proškolit a ukázat jim, co tady děláš. Víš, trocha praxe. Mohly by ti pomoct s tím festivalem," zakončil jsem s nadějí v očích. "Do té doby bych mohl přijít na to, jak jim pomoct. Nemám tušení, jak bych je měl učit."
Marfa zavrtěla hlavou. "Ty bláho, to je průšvih. Moc ráda bych pomohla, ale nemůžu. Vlastně jsem v dohledné době chtěla navštívit já tebe. Mám jednoho žáka a chtěla jsem, abys ho učil ty."
"Já?" vypísknul jsem.
"Ano," potvrdila Marfa potěšeně. "A když už máš i ostatní studenty, bude mít výhodu práce ve skupině a pomůžou si při vyučování navzájem. Je to hodnej kluk. Bude se ti líbit. Včelko! Pojď sem, zlato!" zakřičela ze zadních dveří chaloupky.
Na nádvoří vedle studny se zvedl proutek s ušima. V tom okamžiku jsem si uvědomil, že to je mladý hubený muž možná v mém věku nebo o rok o dva starší.
Měl přátelský pihovatý obličej, velké uši a úsměv od ucha k uchu. Když mě spatřil, úsměv se ještě rozšířil, ale stydlivě sklopil zrak.
"Skeeve Veliký, tohle je desátník Včelka, bývalý člen armády Jejího Veličenstva. Minulý týden ho propustili a on přišel za mnou," vysvětlila Marfa. "Chtěl by studovat magii." Mladý muž zaváhal. Podal jsem mu ruku a on mi s ní mocně potřásl, tak silně, jak to jen jeho štíhlá konstituce dovolovala. "Prostě potřebuje jenom vědět, jak se v tomhle velkým špatným světě protlouct. Armáda Včelkovi prospěla. Má orientační schopnosti a nabušili do něj umění, jak přežít. Prostorový vztahy má v malíčku, ale moc neumí poručit sám sobě a zorganizovat si život. V nějaký šlamastyce na vyšší úrovni by ho hned dostali."
"To mě taky," zamumlal jsem. Ale pochopil jsem, o co jde. S tím mu mohu pomoci.
"Rád vás poznávám, pane," zakoktal Včelka. "Hodně jsem o vás slyšel. Seržant Plácačka, vlastně Kvido mi o vás vyprávěl… nevypadáte ale tak, jak vás popisoval…"
"Aha." Zasmál jsem se. "Je to takhle lepší?"
Zrušil jsem proměňovací kouzlo. Chlapec si oddychl.
"Ano, pane! Tedy, chtěl jsem říct, že i předtím jste vypadal dobře, pane! Vlastně…" Včelka celý zčervenal, až mu vystouply pihy.
"Neboj se, zlato," uklidňovala ho Marfa. "Neukousne tě, ať má jakýkoli obličej."
"Bohužel se ale nedá říct to samé o mých učednicích," poznamenal jsem zamyšleně.
"Vy máte ještě nějaké další učně?" zeptal se Včelka nadšeně.
"Ne, nebo vlastně ano, počkat," vyhrkl jsem. "Začneme pěkně od začátku. Jak znáš Kvida? Předpokládám, že mluvíme o tom samém Kvidovi?"
"Řekl bych, že ano, pane," odpověděl Včelka. "Ten, kterého znám já, je hodně velký chlapík. A mluví dost drsně. Ví všechno o zacházení s kuší a i o všem ostatním. Plácačka a jeho bratranec Frigo jsou fajn kluci. Prošli jsme spolu základním výcvikem. Skončil jako náš seržant."
"To by mohl být náš Kvido," potvrdil jsem. "A proč chceš studovat u mě?"
Marfa ho postrčila kupředu jako matka popohánějící svou ratolest doprostřed pódia, aby dítě předneslo básničku na školní besídce. Včelka nervózně přešlapoval. Přišel jsem, viděl jsem a taky jsem koupil na památku tričko, takže jsem s tímhle mladíkem, který mě chtěl požádat o laskavost, poměrně soucítil. Přítomnost Velikého Skeeva na něj zřejmě zapůsobila, jakkoli jsem se já osobně cítil trapně a rozrušeně za to, že mám Dvorní čarodějku Království possiltského za sponzorku.
"No tak, zlato, tak už mu to řekni."
"Než mě naverbovali do armády, býval jsem doma čarodějnickým učněm," řekl Včelka. "Seržant Kvido mi slíbil, že až budu venku, zajistí mi, aby mi Veliký Skeeve pomohl s tréninkem a já se vrátil jako opravdový čaroděj. Pak můžu jít domů a založit si praxi ve svém městě, pane. Nepotřebuju být nějaký skvělý kouzelník, stačí jen, když budu moct lidem pomáhat. Plácačka byl skvělej kluk, pane, a strašně vás respektoval. Když jsem vystoupil, zašel jsem za svým velitelem, jestli náhodou neví, kde seržanta najít, pane. Ten mě poslal za generálem Badaxem a ten mě seznámil tady s lady Čarodějkou."
Marfa přikývla.
Včelka odhodlaně pokračoval. "Kdybych s vámi, pane, mohl studovat magii, byla by to pro mě strašná čest a pocta. Slibuju, že nebudu dělat žádné obtíže. Jsem dobrý v organizaci. Pod seržantem jsem vedl celou zásobovací jednotku, pane."
"O tom jsem slyšel, desátníku," kývl jsem. V té době mě Kvido poměrně detailně zasvěcoval do svých úkolů v possiltské armádě. Jméno Včelka vyplavalo z bažiny hmyzích jmen. Ani mě tehdy nepřekvapilo, že Kvidovi říkali Plácačka a že si v armádě získal takový respekt.
Obrátil jsem se na Marfu. "A proč si ho nevezmeš jako učedníka ty?"
"Ze dvou důvodů, fešáku," vyjmenovala. "Zaprvý si řekl o tebe. Kvido mu to slíbil. A zadruhý si nemyslím, že bych ho dokázala naučit to co ty."
"Ale já mám sám co studovat," chtělo se mi málem zoufalstvím vzlyknout. "Ty máš v téhle oblasti mnohem víc zkušeností než já."
"S tím nemůžu souhlasit. Samotný fakt, že sám studuješ, je důvodem, proč jsi právě ty tou správnou osobou, která mu pomůže. Nejvíc se naučíš, když sám učíš. To říká Hugo. Ale já tě nenechám ve štychu. To si přátelé mezi sebou

nedělají. Když si Včelku vezmeš jako žáka, pomůžu ti s tou tvojí trojicí. Stavím se a dám jim pár lekcí v magii s hejblátky. Vím, že jsem v tom dobrá. Co ty na to?"
Včelka nás napnutě sledoval. Vzdal jsem to.
"Tak dohodnuto," vzdychl jsem. "Dobrá, Včelko, pojď se seznámit se svými novými spolužačkami. Marfo, ten svůj slib dodržíš, o to se postarám."
"Dobře víš, že svoje slovo držím, fešáku," mrkla na mě.

Pomalu jsem se ploužil do staré hospody a nejradši bych se neviděl při představě, co mi řekne Zajda, až mě uvidí se čtyřmi učedníky namísto tří… nebo žádného. Z Džinettina výrazu se dalo snadno vyčíst, že z dalšího učně ve třídě Pervektky příliš velkou radost nemají. Představovaly si exkluzivní výukový program. Ani já jsem z toho nebyl nadšený. Všichni jsme si dávali pozor, abychom nedali nic najevo před desátníkem Včelkou, který si vesele pobrukoval a o myšlenkových procesech pod povrchem neměl nejmenší tušení.
U dveří nás nevítala Zajda, ale Glíp, který mě okamžitě povalil na zem, aby mě mohl svým slizkým růžovým jazykem celého oslintat.
"Glíp!" vyjeknul šťastně.
"Nech toho, Glípe," odstrkoval jsem mu hlavu od obličeje. Dech mu páchnul jako týden stará mrtvola skunka a puch visel ve vzduchu skoro stejně jako na Bazaru proslulý fórek v krabičce zvaný "Pravá kopie mravkoleva s nefalšovaným smradem, který se vám lepí na ruce". Vyškrábal jsem se na nohy. Glíp pozoroval Pervektky, které už také ochutnal, a pak se vrhl na desátníka. Včelka prokázal osobní statečnost, protože ani nezbledl, když ho můj mazlík přitlačil ke zdi a oslintal mu celý obličej.
"Glíp!"
Dráček evidentně nového žáka vyhodnotil pozitivně. Glípovu úsudku o povahách jsem vždycky věřil.
"Prostě ho odstrč," poradil jsem Včelkovi, který přece jen vypadal trochu nervózně, nebo se mu dělalo zle. Glípův dech by klidně zabíjel mouchy na deset kroků. "Pojď sem, Glípe! Tenhle na draky není zvyklý. Zajdo?"
"Tady jsem, Skeeve!" zavolala na mě. "Podívej, koho tu máme!"
Následoval jsem známý hlas do hlavního pokoje, kde Zajda seděla v pohodlném křesílku vedle bytosti zhruba sedmnáckrát většího objemu. Fialová srst a různě veliké měsícovité oči si nemohl nikdo splést.
"Kulíku!"
Trol se neohrabaně postavil na nohy a natáhl ruku. Nevšímal jsem si jí a pořádně ho objal. Neviděl jsem ho celé měsíce.
"Panejo," mumlal stydlivě. "Já chtít říct já rád vidět."
Ohlédnul jsem se a zjistil, že mě do pokoje následoval Včelka a Pervektky. Stejně jako většina Trolů z dimenze Trolie i Kulík měl sklony skrývat svou inteligenci, aby mohl fyzickou a psychickou silou mást starousedlíky méně bezpečných dimenzí. Živil se jako nájemná gorila na volné noze známá pod jménem Velký Drsoň. Drsoň se ale vyjadřuje v jednoslabičných výrazech, zatímco Kulík má velmi dobré vzdělání, je sečtělý a vládne velkým řečnickým talentem. Mezi cizími si ale ponechává masku mlátičky.
"Dovolte, abych vám představil své nové učně," řekl jsem. "Zleva je Džinetta, Polona, Chladula a Včelka."
Zajda chvilku vypadala překvapeně, ale pak se usmála. "Vidíš, Kulíku, nebude to problém. Říkala jsem to."
"Skvělý!" vykřikl Kulík a srdečně zatleskal obrovskýma rukama. "Vidíš? Tolku!"
U velkého krbu ležela schoulená nepravidelná hnědobílá hromádka chlupů. Na Kulíkovo zavolání se zvedla a běžela k němu. Postavila se na zadní a podívala se na mě velkýma čokoládovýma očima. Tolk připomínal velkého psa s trochu zploštělým obličejem. Pysky mu visely po obou stranách velkého černého čumáku. Na tlapách měl tlusté černé drápy, ale namísto polštářků prsty. Kulík ukázal na mě.
"Nový učitel!" rozzářil se.
"Počkat, Kulíku, zadrž," zarazil jsem ho.
Podíval se na mě s otazníky ve velkých měsícovitých očích, "čtyři nebo pět?"
Na to jsem mu nemohl rozumně odpovědět. Tolk ani na můj souhlas nečekal. Přeběhl k Pervektkám a šťastně na ně vyštěkl.
"Já jsem Tolk! Pocházím z Kanidy. Rád vás poznávám."
"Já jsem Džinetta," představila se nejvyšší Pervektka a bránila se olíznutí jeho dlouhým růžovým jazykem. "Dej pac!"
"Počkej, umím lepší věci," vyštěkl Tolk. Vycenil zuby z poloviny tak ostré jako tesáky Pervektek a se všemi si podal tlapu. "A odkud jste vy?"
"Kulíku?" zeptal jsem se, zatímco se naše mládež seznamovala. "Kdo to je a co dělá tady?"
"Promiň, že jsem sem naběhl bez ohlášení, kamaráde," zašpital Kulík zahanbeně. "Neměl jsem na vysvětlování čas, víš? Tolk měl hrozně naspěch, potřeboval někoho na pořádný trénink. Vzpomněl jsem si na tebe."
"Proč? Ty máš přeci mnohem víc zkušeností než já." Trolové a jejich sestřičky Trolky mívají spoustu kouzelného talentu, víc než se Tulpanům může vůbec zdát.
"Když já moc necvičím, to víš. Raději se spoléhám na sílu svalů. Přijdou mi spolehlivější. Tyhle hokusy pokusy nechávám radši na ségře. Chtěl jsem, aby Tolka učil někdo z branže, víš?"
Vyvalil jsem na něj oči. "A proč jsi tedy nešel za Tanandou? Jestli je někdo v branži, tak rozhodně ona. Každopádně víc než poslední dobou já. A navíc by pro Pervektky mohla být lepší instruktorkou."
"Ty jsi nejbližší přítel, tobě to prozradím," svěřil se Kulík a po očku zkontroloval skupinku za námi, "ale Tananda neumí moc učit. Brát si žáky není nic pro ni. A navíc má nějakou práci a nechtěla by Tolka mást nějakými morálními problémy."
"Chápu," přikývl jsem. A opravdu jsem to chápal. Kromě toho, že je Tanda docela dobrá kouzelnice a velmi dobrá

přítelkyně, občas se nechává najímat jako zabiják. O téhle stránce jejího talentu jsem se raději nechtěl dozvídat víc a ona mě nikdy nenutila tuhle záležitost hlouběji zkoumat.
Kulík pokračoval: "A ještě musím dodat, že si Tananda myslí, že jsi celkově lepší čaroděj s velkým potenciálem."
To už bylo trochu moc. Zakuckal jsem se. "Tohle nikdy neřekla."
Kulík mě polichotil naprosto upřímným výrazem. "To tě ujišťuji, že řekla. A já také cítím, že to tak je. Tolk se nemohl dostat do lepších rukou."
"Zapomeň na to," kroutil jsem hlavou a přišel si jako blázen. "Najdi mu jiného učitele."
Velká fialová hlava se pomalu kroutila ze strany na stranu. "Bohužel jsem dal slib. Tolk mi připomněl, že jeho rodině něco dlužím. Potřebuji jeho vzdělání vylepšit a to velice rychle. Má v sobě spoustu talentu, který stačí jen usměrnit. Uvidíš, že má smysl ho postrčit kupředu."
Zavrtěl jsem hlavou. "Ty to zvládneš, Kulíku. Já ne. Ne."
Kulík na mě upnul obě nepravidelné oči plné naděje. "Skeeve, už jsem po tobě někdy něco žádal?"
Tahle otázka mě uzemnila. Pátral jsem v paměti. Kdykoli bylo třeba, byl mně a M.Y.T.H. Inc. Kulík vždycky k dispozici, aniž by někdy chtěl něco po nás.
"Ne, nežádal," řekl jsem. "Na nic si nevzpomínám. Naopak ti hodně dlužíme. Já ti hodně dlužím."
"Takhle bych to neřekl," namítl Kulík skromně. "Vím, že se ti vnucuju, ale byl bych ti strašně vděčný, kdyby ses o tuhle záležitost postaral. Je to jen dočasné, kamaráde. Pět nebo šest týdnů, jo?"
"Tak dobrá," vzdychl jsem a v hlavě mi zněla ozvěna stejné kapitulace jako u Marfy. "Je přijatý."
Kulík mě poplácal po zádech. Málem mi vyrazil dech. "Dík, starej kámo."
"A co kdyby tě někdo požádal o tenhle kurz a tys mu nedlužil laskavost?"

Kapitola pátá

"Nějak se nám to vymyká z rukou."
NOE

Známý ječivý hlas za mými zády mě téměř vystřelil do vzduchu. Navíc jsem si připadal, jako bych se cestou několikrát po hlavě převrátil, než jsem dopadl.
"Stázko!" vykřikl jsem.
Byla to ona. Moje bývalá chráněnka a budoucí zabijačka stála jen pár kroků ode mě. S neuvěřitelně modrýma očima, culíkem zlatavých vlásků a malinkou postavičkou pořád vypadala roztomile a bezmocně jako dřív, i když pod tím vším se skrývala mazaná povaha, která umí udeřit jako kobra.
"Vypadni odsud!" zaburácela Zajda. Prst s fialově nalakovaným nehtem nekompromisně směřoval ke dveřím. Vzpomněl jsem si, jak se většina Stázčiných Machiavellských machinací snesla právě na Zajdina bedra. Tentokrát Stázka narozdíl od posledního setkání neroztřásla své růžovoučké rtíky. Překvapila mě ryzím patosem a prosebným výrazem v obličeji.
"Prosím, vyslechněte mě."
"Počkej chvilku, Zajdo," brzdil jsem ji. "Co tady děláš, Stázko?"
"Jak jsem řekla, Skeeve," řekla smutně, "přišla jsem tě požádat o laskavost."
"Na to zapomeň. Pro lidi jako ty Skeeve žádné laskavosti nedělá," prohlásila Zajda a oči jí jen plály. "Prokázal ti jednu velikou laskavost, když ti nerozmlátil ciferník na kusy."
Pervektky, Včelka a Tolk zírali na děvčátko před sebou, ale já je o Stázčiných činech a následných odmaskovacích akcích nehodlal informovat.
"Bála jsem se, že to takhle budete brát," pokrčila Stázka smutně rameny. "Mrzí mě, jak jsem se chovala, když jsme se naposledy potkali, ale dělala jsem jen svou práci, na kterou jsem byla najatá. Nemusí se vám to líbit, ale tohle je moje práce, něco jako mafiánská lehká holka."
S brunátným obličejem po ní Zajda vystartovala s úmyslem vyškrábat jí oči. Vyskočil jsem, abych svou asistentku zachytil za paže a stáhl ji zpátky.
"To byla podpásovka, Stázko," vyčetl jsem jí.
Vypadala opravdu sklíčeně. "Nemyslela jsem to tak, Skeeve. Ještě jednou se omlouvám, Zajdo. Prostě se stalo, ne?"
"Ani náhodou." Přišlo mi nejlepší vložit se do toho, dokud je čas a Zajda to nevezme do svých drápů… tedy chci říci rukou. Každou chvíli by se mi mohla vymanit ze sevření. Denně cvičí s činkami, takže má dost možná mnohem větší páru než já. "Jde tu o tebe, ne o ni. Proč jsi tady?"
"Nejsem tu kvůli sobě," hodila hlavou přes rameno. "Pojď sem, Melvine."
Do místnosti vpochodoval chlapec a pozdravil nás čtyřzubým úsměvem.
"Tady ten chlapák je můj synovec Melvine." S tím ho Stázka postrčila kupředu. Byl sice jednou a půlkrát větší než ona, ale díky svým jemným rysům, baculatému bříšku a téměř bezvlasé hlavě vypadal jako velké mimino. Poprvé bych opravdu hádal, že je Stázka mnohem starší, než těch pět nebo šest tulpanských let, na které vypadá. "Sami vidíte, co si provedl, a teď to neumí vrátit zpátky. Žádný Batolan nemůže být tak veliký. I já jsem na holku z naší dimenze nadprůměrně vysoká."
"Není to moje chyba," remcal Melvine.
"Jakpak to?" založila si pěstičky v bok jeho tetka.
"A čípak tedy? Jmenuj mi ještě jednoho Batolana, který je aspoň podobně vysoký jako ty. Jediného. Tak honem, čekám." Melvine zůstal zticha. Stázka se obrátila znovu na mě. "Vidíš? Potřebuje pomoc."
"Ale proč já?" nechápal jsem.
Stázce cuknul koutek do malinkého úsměvu. "Můžeš si za to sám. Fakt. To tys mě naučil, co je to dobrý charakter a

poctivé hodnocení. Když jsem tady bývala, sama jsem mohla sledovat, jak se tvoje pověst vybudovala na těchhle charakterových rysech. Můj bláznivý synovec nemá ani tušení, jak se dělají malé věci. Naprosto postrádá kontrolu. Je ti asi jasné, že tohle žádnému absolventovi Elementální školy na popularitě nepřidá. Melvine už vystřídal osm učitelů a většinu z nich zatlačil do kouta tak, že mu nakonec všechno odkývali, jen aby nemuseli po něm likvidovat následky. Je prostě až moc bystrý a silný. Vím, že to pěkně vorá." Zbytek mých učňů zalapal po těch slovech vyřčených dětskými rtíky po dechu. "Dosud jsem nezažila, aby někdo sbližoval lidi tak jako ty. Tví přátelé jsou ti věrní za každé situace. Obdivuju tvojí bezúhonnost. Umíš lidem říkat pravdu, i když to ublíží tobě samému. Nikdy ale záměrně nezraníš city druhých. Moje problémy pramení z práce. Já někdy nevím, kdy je čas skončit. Melvine zkrátka potřebuje někoho s tvou naprostou poctivostí, kdo ho nebude příliš chválit nebo naopak ničit. Prostě musí mít nad sebou pár týdnů pevnou ruku. Za tu dobu by se měl nějak usměrnit."
"Přesně tak," obrátil na mě svá modrá kukadla stejně jako teta. "Slibuju, že potom už to zvládnu sám."
Cítil jsem, jak mi Zajda očima vypaluje do mozku vzkaz, že jakýkoli příbuzný Stázky bude s námi pod jednou střechou jen přes její mrtvolu. Mě ale dostal ten chlapcův potrhlý a stydlivý obličej. Sám jsem si tím prošel taky. Nebýt Aahze a Kulíka a dokonce i Zajdy, asi bych se taky dostal do opravdu hloupých situací bez jediného východiska.
"Tohle nemá s naší minulostí nic společného," kývl jsem na Stázku. Rozzářily se jí oči a prakticky po mně vyšplhala, aby mě objala a vlepila mi vřelou pusu na tvář.
"Jseš prostě jednička," culila se šťastně. Pak ale zachytila Zajdin zuřivý pohled a rychle mi seskočila z hrudníku.
"Dobrá, už jsem pryč. Na konci lekcí se Melvine zvládne dostat domů sám. Může tu bydlet, nebo má z Batoly dojíždět?"
"Ne, je tu spousta místa," ujistil jsem ji mimoděk. Zajda se na chvilku odmlčela a pak rezignovaně kývla. "Ale není to zadarmo."
"S tím jsem počítala," přikývla Stázka s naprostou samozřejmostí. "Peněz mám dost. Kolik chcete?"
"Peníze žádné," zavrtěl jsem hlavou. "Nepotřebuju je a nevezmu si je, protože vím, jak jsi k nim přišla. Bez urážky."
"V pohodě," řekla Stázka. "Proto jsem tady. Takže co chceš?"
Ukázal jsem na ostatní studenty. "Chci, aby ses na týden vrátila jako hostující lektorka. A ty taky, Kulíku."
"Nebýt dobrý," nakrčil své huňaté obočí Kulík, "Drsoň být lepší bojovník, ne učitel."
Zamračil jsem se. "Jsem si jistý, že přijdeš na něco, co pro ně bude výzvou. Chtějí praktický výcvik. Že je to tak, dámy?"
"Ano," přitakala Džinetta zvědavě.
"Paráda!" tlesknul jsem dlaněmi a promnul si je. "Takže dohodnuto."
"Ještě jednou děkuju, Skeeve," obrátila na mě Stázka zpod blonďaté ofiny modré oči. "Jsem tvou dlužnicí. A tvojí taky, Zajdo."
"Já si to vyberu," ujistila ji Zajda. "Moje rodina laskavost nikdy nezapomíná."
"Bude mi potěšením," poklonila se Stázka.
Pak mávla rukou a s ohlušujícím BAMF zmizela.
"Drsoň jít taky," oznámil Kulík a díval se přitom na mě. "Jít domů na Trolii. Ahoj."
Nechtěl se před studenty ohánět magií. Natáhl jsem Sílu ze siločar, které se křížily nad hospodou a pod ní, a poslal jsem velkého trola pryč s dalším hlasitým zaduněním.
Rozhodl jsem se popadnout býčka za rohy. Nadechl jsem se a obrátil na kroužek svých studentů.
"Dámy, Tolku a Včelko, tohle je Melvine," představil jsem ho.
Neuvědomil jsem si, že největší starosti mi nechystá býček, ale že mi dají zabrat krávy. Pervektky se tvářily rozzuřeně.
"Ta vaše předstíraná samota měla bejt nějaká habaďůra, aby mohl ten obchodní parťák našponovat cenu nebo co?" vyzvídala Chladula. "Zdá se, že přibíráte kdejaký nalezence a neřeknete si ani o krejcar!"
"Tak moment," vložil se do toho Tolk. "Komu tady říkáte nalezenec?"
"Nelíbíme se vám?" zaúpěl Melvine a našpulil spodní ret.
"Vážně si myslíte, že se dáme dohromady s takovejma žákama ze zvláštní školy?" zaútočila na mě Polona.
"Co je to krejcar?" poulil oči Včelka.
"Ta teta se snad musela pominout," rozhodila Džinetta znechuceně rukama, "vy si tady naberete takovýhle sousto a my přitom potřebujeme intenzivní kurz. Začínám pochybovat, že to zvládnete. Nemáme moc času a vy si tady domlouváte další kšefty…"
"A DOST!" zaburácel jsem a zvedl ruce. Mám toho plné zuby. Možná si budu muset se svým svědomím srovnat, zda to byl dobrý nápad dělat Stázce laskavost, ale každopádně je to MOJE svědomí. "Buďte všichni zticha. ZAPRVÉ: Já jsem tady šéf. Já rozhodnu, koho budu učit. NE vy. Pokud nechcete pokračovat jako součást skupiny, klidně se vraťte zpátky a řekněte si mému parť… partnerovi, ať vám vrátí peníze. ZADRUHÉ: Nikdo tady nemluvil o individuálních lekcích. Na začátku jste byly tři. ZATŘETÍ: Budete si navzájem pomáhat. Vaše pomoc se nám může hodit. Jako moje kolegyně absolventky můžete fungovat jako odborné asistentky. Na MIPu jste jistě něco takového už dělaly. Tipuji, že chlapci rozhodně neprošli tak rozsáhlou teoretickou výukou jako vy. Můžete jim pomoct přes překážky, zatímco vám se dostane pokročilých lekcí. A možná také budou mít co naučit oni VÁS."
"No," začala Polona pochybovačně.
"Tady není prostor pro vyjednávání," oznámil jsem jí suše. "Nehodlám se s vámi při hodinách nijak párat, takže byste se radši měly se spolužáky skamarádit. Jinak odsud můžete všechny vypálit. Jasné?"
Pervektky přešláply na podpatcích. Melvine stál uprostřed pokoje a tiše si pro sebe popotahoval. Tolk padl na všechny čtyři a přiběhl k němu, aby mu stál po boku a přátelsky se na něj díval, aby ho povzbudil.
Včelka nakonec prolomil ledy. Pomalu se k nim přidal a postupně všem nabídl ruku.

"Skeeve má pravdu," vyzval všechny hubený vojáček. "Zrovna jsem přišel z armády a jedna z nejdůležitějších věcí, které jsem se naučil, je, že s žádnou šlamastykou se nevypořádáte sami. Co vy na to? Budeme přátelé?"
"Dočasně," odhodlala se Chladula a opatrně ho vzala za ruku.
"Dobrá," rozzářil jsem se. "Každý si vyberte svůj pokoj. Závěsy nechte zatažené. Večeře bude za soumraku. Snídaně za svítání místního času a vyučování začíná hned potom. Jasné?"
Všech šest žáků se přestalo dohadovat a poulili na mě oči. Za jejich zády na mě šibalsky mrklo Glípovo modré oko.

Kapitola šestá
"Bydlet "na hulváta" znamená pronajmout si hotel bez
pokojové služby."
K. CARSON

BAMF!
"…Už tam budem'? Už tam budem'? Už tam budem'? Už tam budem'?" kňoural Tolk pořád dokola.
"SKLAPNI!" vyštěkla na něj Chladula.
"No ale už tam budem'?" nedala se odbýt psovitá bytost. Pak otočila velké hnědé oči na mě.
"Jo," odpověděl jsem. "Už jsme tam." Přitiskl jsem si D-hoplák na prsa, aby nikdo z nich nemohl přečíst jeho nastavení, a pak jsem si ho nacpal do brašničky.
Studenti se zvědavě rozhlíželi. Krajina by se na pohlednici domů popisovala špatně, nebyla ničím zajímavá. Vždycky jsem si myslel, že Tulp je jedno z nejnudnějších a nejpustějších míst v celém vesmíru. Jakmile jsem ale začal studovat magii, nejdříve s Garkinem a potom s Aahzem, postupně jsem si uvědomil, že jsem se narodil na docela slušném místě. Narozdíl od tohohle.
Stáli jsme na kopci s výhledem na krajinu složenou převážně z kamenů a jílu. Do tváře nám šlehal teplý vítr a vnášel do očí a nozder prach. Mezi hromadami oblázků se krčily zakrslé rostliny. Sem tam zpestřovaly kopec hloučky depresivních, mechově zbarvených křovin posetých dlouhými trny. Ani to ale nepřidalo větrem polehané trávě na kráse. Z kopce se vlnil mělký potůček, jehož voda zbarvená rašelinou také bezútěšnost prostředí nevylepšila. Slunce se uvelebilo na horizontu a ve snaze svět trochu rozveselit vysílalo vzhůru světle oranžové paprsky. Bez úspěchu.
"Vítejte na Gobinu," zahájil jsem. "Tady bude naše první lekce."
"To je ale hnusná dimenze," nechala se slyšet Polona.
Chtělo se mi utrousit nějakou jedovatou poznámku. Předcházející noc jsem téměř nespal, abych všechno řádně nachystal. Takový přístup studentky mírně tlumil mé nadšení z učitelského úkolu. Bývalá učednice Marfa byla vděčná za každou chvíli, kterou jsme spolu strávili, a já měl radost z toho, jak moc si mých rad váží - pokud jsem se zrovna nevyhýbal zodpovědnosti. Chvíli jsem se musel zamyslet sám nad sebou, proč jsem se tak zdráhal ji učit a proč jsem tak ochotně odkýval výuku ne jednoho, ale rovnou šesti učňů s naprosto rozdílnými povahami.
"Co tady budeme dělat?" zeptal se Melvine málem se slzami v očích. Tohle přerostlé dítě bylo od hlavy po paty zabalené ve světle šedém oblečku, který jen vypadal jako dupačky. Pohorkové podrážky a několik funkčních kapes měly do miminkovského stylu daleko. Na téměř plešaté hlavě měl roztomilou čepičku. "Strašně nerad spím venku. Nemohli bysme se vrátit zpátky do hospody?"
"Ne," řekl jsem rozhodně. "Záměrně jsem vás vzal do terénu. Bude to pro vás takhle větší výzva."
Připravil jsem je na to, že budeme kempovat venku, ale další detaily jsem neuváděl. Pervektky to pojaly v obtažených tričkách a kraťasech. Chladula se sladila do melounové barvy, Polona do světle zelené a Džinetta měla dle definice mé módní specialistky Zajdy barvu rumové zmrzliny. Drápy na nohou i na rukou měly čerstvě upravené a nalakované dle barevného ladění oblečení. Batohy samozřejmě patřičným odstínem doplňovaly celkový vzhled.
Včelka si vzal possiltskou vojenskou uniformu s koženou suknicí a hrudním krunýřem přes dlouhou tuniku a funěl za námi do kopce. Na zádech táhl obrovskou krosnu, která musela vážit asi tolik jako on sám.
"Co v tom máš?" zeptal jsem se ho.
"Víte, pane," zastavil se Včelka, aby popadl dech, "v armádě nás učili, abychom byli vždy připraveni. Seržant Plácačka mi to také velice přesvědčivě vtloukal do hlavy. Nerad bych dopadl tak, že nemohu dokončit váš úkol kvůli tomu, že mi něco chybělo."
"Ale my tady budeme testovat tvoje kouzelné dovednosti," ušklíbla se Džinetta.
"Madam, musím čestně přiznat, že v magii jsem větší začátečník, než bych si sám přál," odpověděl Včelka a pihaté tváře měl celé rudé námahou nebo studem nebo obojím. "Někdy prostě musím hledat spíše fyzické řešení. Asi byste to měli vědět pro případ, že byste se jednou na mě potřebovali spolehnout."
"Díky," ofrněla se nejvyšší Pervektka chladně, "ale pochybuju o tom."
"Tak tohle je tvoje dnešní první špatná odpověď," konstatoval jsem vlažně. Džinetta se zatvářila šokovaně. "Budete totiž všichni pracovat pohromadě. Žádný z vás nemůže uspět, pokud neuspějete všichni společně. To je jedna z nejpraktičtějších věcí, které jsem se kdy naučil v M.Y.T.H. Inc. Nepředat vám tuhle zkušenost by byla velká nedbalost."
Naproti tomu Tolk měl veškeré věci v natrženém papírovém pytlíku. Pervektky ho pozorovaly se stejnou nevolí, s jakou by se dívaly na skvrnu na svých dokonalých oblecích. Tolk jim ale nevěnoval žádnou pozornost, protože se rozhlížel kolem sebe.
"A kde jsou stromy?" zeptal se zoufale.
"No, mám pocit, že támhle někde jich pár je," prohodil jsem nonšalantně. "Večer si najdeme dost dříví na oheň. A když ne, vždycky se dá pálit sušený zvířecí trus."

"Aby mi zasmrděl šaty, ne?" nakrčila nos Chladula. "Ani náhodou. Mám je ze salónu."
"Až zapadne slunce, možná ti ty tvoje salónní hadříky nebudou moc platné," varoval jsem ji, "a pak ti trocha tepla přijde vhod. Chtěli jste se zlepšit v praktickém přežití v terénu, ne? Gobin je na to až dost necivilizovaný. Sice to není žádná sláva, ale dá se tu najít všechno, co potřebujete."
"Ale co tady budeme dělat?" nepřestával Melvine kňourat svým vysokým hlasem.
"Dnešní lekce je o hledání jednoduchého řešení problémů," informoval jsem je. "Budeme hrát stopovačku. Včera v noci jsem tu v okolí schoval pár předmětů. Do zítřejšího večera je chci mít všechny támhle na konci pevniny," ukázal jsem na stříbrný třpyt dole pod kopcem, kde kontinent omývalo moře. "Seznam předmětů je na tomhle lístku. Jejda!" Upustil jsem svitek, který jsem předtím na Tulpu rovnoměrně roztrhal na šest kousků. Studenti se po nich vrhli, skákali jeden přes druhého a málem si lezli po zádech, aby se jako první dostali k poletujícím kouskům papíru. Zaúpěl jsem. Oni vůbec nepřemýšlejí. Všichni reagovali naprosto instinktivně, nikoli rozumem.
"Přestaňte!" zastavil jsem je. Všichni toho naráz nechali a dívali se na mě.
"Co je?" nechápala Polona. "Vždyť se nám poztrácejí!"
"Když budete chytří, tak ne. Jeden z vás přinese všechny ty kousky. Teď!"
Tolk vystartoval rychle jako drak, vyskočil do vzduchu a chňapal tlamou do větru, který lístečky unášel pryč. Pak skočil pro další. První se mu ale mezitím uvolnil z tlamy. Chňapnul po prvním, ale vypustil druhý. Otáčel se jako na obrtlíku a rozhodoval se, po kterém půjde. Jeden se mu přiblížil. Skočil po něm, ale ve stejný okamžik vystartovala i Chladula. Srazili se. Chladula vykřikla a uskočila. Tolk dopadl na záda a škrábal se na nohy.
"Sakra, omlouvám se," vyjekl. "Fakt sorry, soráč."
"Nech toho," odsekla a oprašovala si chlupy z oblečení. "Nic mi není. Fujtajbl, smrdíš jako čokl!"
"To je dobře, ne?" zeptal se Tolk zmateně.
Útržek svitku se bez povšimnutí vznesl a uletěl.
"Já je najdu," ujal se toho Včelka a ponořil se do krosny. Část seznamu se na chvilku usadila na jednom z trnitých keřů asi dvanáct yardů od nás. Včelka uháněl z kopce skrz keře, ale zrovna v té chvíli se zvedl poryv větru a poponesl papírek z dosahu. Včelka natáhl ruku a už svitek skoro měl. Další zafoukání ale opět útržek dostalo dál. Došlo mi, že opravdu nemá o základní magii ani potuchy. S tím se budeme muset v nadcházejících pár týdnech poprat.
Pervektky se ho nevšímaly a sešly se k válečné poradě.
"Co myslíš, Džinetto?" zeptala se Polona a zamyšleně si prstem mnula rty. "Nezkusíme Mortonovo vracecí kouzlo?"
"To je moc malý objem hmoty," odmítla kouzlo přísně Chladula. "Mohlo by to útržky úplně vymazat ze světa."
"Řekla bych, že nejlepší bude Obadiahovo slepovací kouzlo," vymyslela Džinetta.
"Ale jdi. Obadiah je dávno z módy!" odkašlala si Polona.
"Nemyslíš, že by ho profesor Magkecal zrovna navrhl?"
To jméno jakoby druhé dvě zastavilo v hašteření a vzduch opanoval respekt.
"Já nevím," pokrčila zamyšleně rameny Chladula. "Nikdy jsem od něj neslyšela, že by se Obadiah dal používat venku."
"Ale ani neříkal, že to nejde…"
Polona zvedla prst. "Mohli bychom použít Petroniovo vousové kouzlo…"
"To by vyvolalo zpětný náraz. Copak jste zapomněly na třetí zákon čarodějodynamiky?"
"Ne třetí, ale druhej!"
"Ten by nevyužil zdejší zdroje Síly," usadila je Chladula.
"Tak tedy Obadiaha." Džinetta vytáhla z batohu malou zkumavku a světle červenou hůlku. Polona odšpuntovala lahvičku a nalila pár kapek husté tekutiny do nádobky. Džinetta ji hůlkou promíchala a objem se najednou zvýšil tak, že zaplnil celou zkumavku. Z úzkého hrdla se začal linout temně rudý proud. Vyrazil vzhůru, natočil se a pak se obracel kolem dokola, jakoby se rozhlížel. Pak zamířil za nejbližším útržkem. Poryv větru ale červený oblak zachytil a roztočil ho do spirály. Snažil se ze sevření větru vymanit a téměř zoufale vystřeloval do neviditelných stran víru, až se nakonec prostě rozplynul. Pervektky zmateně valily oči.
"Nefunguje to," nechápala Polona. "Co se ale pokazilo?"
"Neřešte to!" zavrčel Melvine netrpělivě a odstrčil je všechny stranou. "Já to zvládnu." Tlesknul rukama a zvedl je do výšky.
Ze země se zvedl vzdušný vír a z původně malinkého prašného víru se stal třicet stop vysoký kužel. Vítr nabíral na síle, až to kolem nás hvízdalo jako hurikán. Vichřice mě chytila za vlasy a utvořila mi na hlavě pankáče. Stázka mě před Melvinovými úspěchy v Elementální škole varovala. Teď se její slova jen potvrdila. Zapřel jsem se. Tři Pervektky se tiskly jedna ke druhé a ještě se přidržovaly batohů.
Cyklon dál sílil a bral s sebou všechny na zemi volně ležící předměty. Čím blíže ke zdroji, tím silněji vír útočil. Tolk vyjekl, když jej ta síla vymrštila do vzduchu a s několika otočkami ho bezmocného hodila Melvinovi k nohám. Dokonce i Včelku a jeho obrovskou krosnu vír táhl do kopce spolu s kameny, prachem, suchými rostlinami a několika zvířátky.
Melvine spustil ruce a vichr ustal. Asi tři stopy nad námi utvořily zbytky svitku ve vzduchu kroužek. Z hromady prachu čouhala jen noha, chodidlo a ucho, jinak byli Včelka a Tolk pohřbeni pod sutinami.
Melvine triumfálně sebral zbytky svitku.
"Tak tady to je!" mával na mě vítězně faldíkovatou ručičkou. "Byla to celkem hračka. Co tam máte dál, kantůrku?"
"Mně to teda přišlo, jako kdybys utopil někoho, kdo po tobě chtěl sklenku vody!" vyštěkla Džinetta. Spolu s ostatními Pervektkami ze sebe naštvaně smetala prach.
"Kyselý vokurky," odsekl Melvine. "Neumíte nic udělat stylově."
"No, přesně tohle jsem ti zrovna chtěl říct, Melvine," vložil jsem se do toho, "podívej se, cos tady natropil."
Tolk se vyškrábal z hromady špíny a zuřivě se oklepal. Včelka se postavil a oprášil se. Oba házeli na Melvina nasupené

pohledy.
Batolan se tvářil ublíženě. "No a co? Copak jsem nesplnil, co jste žádal?"
"A ignoroval jsi přitom to hlavní zadání - najít co nejjednodušší řešení. Kolik siločar tady vidíš?"
Rozhlédl se. Dobře jsem věděl, co vidí, nebo spíše nevidí. I proto jsem vybral Gobin jako cvičiště. Navštívil jsem za svou kariéru ještě jedno místo, které existuje téměř bez magie, a sice Limbo. Dal jsem si ale rychlou schůzku s Vilémem, upířím Dispečerem nočních můr. Varoval mě, že bych místní příliš vyplašil, kdybych si k nim na zkoušku přivedl své mimodimenzionální studenty. Na Limbo obvykle moc návštěvníků nejezdí a mohli bychom tam vyvolat nepokoje. Uznal jsem, že pro akademické experimenty se nevyplatí nechat se zlynčovat. Na druhé straně obyvatelé Gobinu jsou velmi přátelští. Právě jsem zaregistroval jejich pohledy.
Melvine zíral k obloze a pak zase zkoumal zem a naducaným obličejem se mu šířil vystresovaný výraz.
"Podívej se hodně dobře," pobídl jsem ho.
Nakonec to vzdal. "Žádné nevidím."
"Techneználek," ušklíbla se Polona. Z vkusně sladěného batohu vytáhla kouli velikosti dlaně, která žhnula stejnou zelenou barvou jako zbytek pervektního ansámblu. "Jenom jedna siločára by tu stála za řeč. Támhle někde v dálce, asi patnáct mil od nás."
"Správně," kývl jsem. "Dobrá práce. Se shromažďováním kouzelné energie máte jistě všichni spoustu zkušeností, takže nemusíte před každým kouzlem hledat siločáry, že?"
"Ehm, no ne tak docela," přiznala nakonec Džinetta.
"Myslel jsem si to," řekl jsem. "Proto vám to kouzlo nefungovalo. A proč?"
"No, protože jsme vždycky měli kolem sebe spoustu siločar, kdykoli jsme je potřebovali. Perv je jich plný."
"Ten je plnej něčeho úplně jinýho," ušklíbl se Melvine.
"Na sarkastické poznámky jsem tu já," pohrozil jsem Batolanovi a tyčil se nad ním. "To kouzlo bylo docela náročné. Vsadím se, že máš magickou energii vysátou skoro do dna. Kde si hodláš nabrat další?"
"Z tý siločáry," povzdychl si Melvine, jako bych touhle hloupou otázkou ztratil právo na život. Díval se směrem k siločáře, který Polona určila, a soustředil se. Okamžitě zkroutil obličej. Přišel na něco, co jsem tu na Gobinu udělal při první návštěvě. Kouzelná energie se tady vstřebávala do něčeho v krajině. Jakmile nestojíte siločáře na dohled, nemůžete se na ni napojit. "Tak si skočím na Tulp nebo na Batolu a udělám si zásobu."
"V žádném případě," odmítl jsem přísně, "jestli někdo vyskočí třeba jen na malou chvilku z téhle dimenze, je nadobro vyloučen z kurzu. Bude se hrát podle pravidel a bude se hrát tady. Pravidlo jedna zní PUS a znamená "prostě udělej, studente". Stačilo, kdybyste se byli soustředili na útržky svitku a mohli je sebrat jednoduchým kouzlem přitažlivosti, nebo jste je mohli nechat splynout do původního tvaru a tím by natolik ztěžkly, že by samy klesly k zemi. Protože jste si ale vyplácali všechnu nashromážděnou energii, budeme se teď muset vydat k nejbližšímu zdroji a obnovit ji. Pokud někdo není zvyklý nosit energii s sebou, bude to pro vás pěkné cvičení. Vím, že můj nejlepší učitel," a tady jsem myslel na Aahze, "mi řekl tu nejchytřejší věc, kterou můžete sami sebe připravit na nečekanou situaci. Něco jako nadechnout se před skokem do jezera. Když jste pod vodou, obvykle bývá pozdě myslet na vzduch."
"To jako nějak uskladnit energii uvnitř nás samých?" divila se Polona. "Ty nepoužíváš vnější zařízení?"
Pokrčil jsem rameny. "Strašně nerad se spoléhám na něco, co mi někdo může sebrat. Jsem prohnaný bojovník a je mi jasné, že všechno, co mám v rukou, může klidně skončit v pařátech nepřítele. A samozřejmě se to týká i kouzelných hejblátek. Ale je to jen můj názor, i když právě za něj mě platíte."
Pervektky se tvářily natěšeně a nahodily si batohy na záda. Zazubil jsem se. Perv je jednou z dimenzí, kde se magie a technologie používají zhruba nastejno. Sám jsem byl svědkem, jak vás tahle směs dostupných zdrojů Síly neodolatelně svádí k používání nekouzelných prostředků. Podle mě to ale uživatele dělá dost zranitelnými.
"To není fér," zaúpěl Melvine. "K tý siločáře je to hrozná dálka."
"Tak tady zůstaň a dodělej zbytek testu bez magie," řekl jsem s vnitřním potěšením. "Přidá se ke mně někdo na procházku?"
"Tyjo, ten zní ale dost vážně," zašeptala Chladula, zatímco já se vydal rázným krokem v čele průvodu z kopce dolů.
"Jo, Džinetto, vypadá to, že teta měla pravdu," dodala Polona.
"Ujde to," kývla Džinetta. "Nepřistupuje k tomu zrovna akademicky, ale zdá se, že umí výuku celkem dobře podat."
Držel jsem bradu vzhůru a tvářil se, že vůbec neposlouchám. Měl jsem radost, že působím profesionálně, ale uvnitř jsem věděl, že to jen hraji. Doufal jsem, že mě neodhalí dřív, než já přijdu na to, co vlastně dělám. Nechtěl jsem je nechat v rejži, ale ani Aahze. Nerad si to přiznávám, ale myšlenku jsem převzal z jedné ze Zajdiných her, kterými si krátí čas na svém PDÁčku. Je to dramatické dobrodružství "Utop se nebo plav", kde soutěžící musejí projít složitými úkoly pána hry. Cílem je získat drobné zkušenosti nutné pro splnění ostatních úkolů. Většinou jsem se snažil nenechat se od studia magie Zajdinou zábavou vyrušovat. Přeci mě nevzruší nějaká hra, která se promítá na zeď. Přesto jsem se ale občas přistihl, jak poslouchám ty nesmyslné a mnohdy směšně nebezpečné pokusy, do nichž hlas průvodce soutěžící nutí. Já ale narozdíl od téhle hry využívám takových výzev za jistým účelem a navíc by se nikdo neměl zranit, pokud bude používat aspoň trochu rozumu. Podle mě se jim budou mé techniky v životě hodit, ať už se stanou mocnými čaroději nebo lokálními kouzelníky pro vesničku s deseti domky.
Vycházející slunce nepřidalo okolní krajině na kráse. Všechna rosa, co se za noc vysrážela, se okamžitě vypařila. Žhavý životadárce ihned zvýšil teplotu, až Tolk plazil jazyk na vestu.
"Vodu vodu vodu vodu vodu!"
"Kdybys pořád tak nežvanil, nemohl bys tolik vyschnout!" rozezlila se Polona. Tahle Pervektka má s Tolkem evidentně menší trpělivost než její kamarádky.
"Nebuďte na něj taková, madam," zastával se ho Včelka. "Kdybyste mu nabídla vodu, přestal by to říkat, že? Na,

kamaráde." S tím nabídl psovité bytosti plný měch vody. Tolk mu věnoval rozzářený pohled. Pak zmáčkl měch, až z něj vytryskla voda a on po ní chňapal svým dlouhým růžovým jazykem. Tahle nadšená metoda pití nás všechny postříkala, ale ve vzrůstajícím horku to přišlo vhod.
"Díky díky díky," olizoval se Tolk. "To bylo bájo!"
"Není zač."
Včelka si přehodil měch přes rameno a šel dál. "Hej!" vykřikl najednou.
Měch s vodou mu najednou sletěl k zemi. Včelka se pro něj sehnul, ale měch mu uhnul z dosahu. Utíkal za ním.
"Hele, pojď zpátky!"
Tiše jsem se smál pod vousy. Teď teprve začíná legrace.
Nohatý voják natáhl krok a pronásledoval prchající měch, byl ale pořád o krok pozadu.
"Počkat, o běžící vodě už jsem slyšel, ale tohle přeci není možné!" řehtal se Melvine.
"Zkus navrhnout, že se rozdělíte!" křičel jsem za Včelkou. Mladík se otočil a nastražil uši.
"Cože, pane?"
"Říkal jsem… ale nic." Měch s vodou se mezitím jakoby vpil do země. Včelka se obrátil a hledal ho. Měch i díra, do které spadl, asi zmizely.
Včelka se znovu otočil na mě a v jeho upřímném obličeji měl naprosto zmatený výraz. "Kam se poděl, pane?"
"Obávám se, že ses nechal nachytat do jedné z místních pastí, Včelko," vysvětloval jsem mu omluvně. "Obyvatelé Gobinu vědí, jak dát věci do pohybu. Asi tušíš, že voda je tady nedostatkové zboží. Tvoje nádoba s vodou představuje pro Gobiny veliké bohatství. Stín a voda jsou tu nad zlato."
"Jaký místní obyvatelé?" nechápala Džinetta. "Nejsou tu vidět žádný známky života."
"Oni žijí pod povrchem," poklepával jsem nohou na zem.
"To ale můžou být nebezpeční!" vykřikla Chladula. "Mohli by nás přemoci! Mohli by nás," snížila hlas a opatrně se rozhlédla, "zabít a sežrat."
"To si nemyslím," ujistil jsem je. "Jsou asi jeden palec vysocí."
"Cože?" vyjekla.
"Vidíš," zahýkal Melvine. "Jsi pro nic za nic úplně podělaná."
"Sklapni, ty masopustní příšero!"
Pokračoval jsem v pochodu. Studenti mě následovali a pořád se mezi sebou špičkovali. Jak já takhle můžu přežít šest týdnů?

Plácnul jsem se přes krk. Už hodnou chvíli mě obtěžuje nějaký hmyz, který se evidentně rozhoduje, kam do mě nejlíp zapíchnout žihadlo. Opatrně jsem si štípanec podrbal.
"Všichni, kdo máte citlivou pokožku, byste mohli použít trochu magie na repelent," navrhl jsem. "Ty štípance docela dost bolí."
"Ukaž, Skeeve," nabídl se nadšeně Tolk. Přiskotačil ke mně a dotkl se bolavého místa. Bolest okamžitě zmizela.
"To je úžasné, Tolku," ocenil jsem ho. "Díky moc. Ale nezapomeň chránit sám sebe."
Tolk se zamračil a naklonil hlavu do strany. "Nevím jak haf jak."
"Představ si přiléhavý oblek ušitý z kouzel, který je ti těsný, ale nedusí tě," poradil jsem mu. "Nedávej do toho moc Síly."
"To asi nezvládnu," přiznal Včelka. "Nikdy jsem nic takového nezkoušel."
"A co už sis vyzkoušel?" zeptal jsem se ho.
"Znám jenom pár kouzel," sklonil hlavu. "Nejsem na takové úrovni jako tady dámy," ukázal na Pervektky, "které mají výhodu pokročilých studií."
Pervektky na něj vyplázly jazyk. Včelka se tvářil zničeně.
"No, začneme stavět na tom, co už umíš," povzbuzoval jsem ho. "Tak která to jsou?"
"No, umím dělat Antikouzlo," začal Včelka. V tu chvíli se naším směrem přiřítil písečný vír. Rozpoznal jsem v něm jednoho z obyvatel Gobinu. Podrazil Poloně nohu a natahoval se pro její barevně vyladěný batoh.
"Aáááá!" křičela a bušila do malého útočníka. "Sundejte to ze mě!"
"Včelko, použij ho, hned!" houkl jsem na něj.
Včelka ukázal prstem na miniaturní vír. "Antikouzlo!"
Šedivý kužel se rozplynul a zanechal po sobě jen světle červený obláček velikosti mého nehtu. Malinká příšerka slezla Poloně z nohy a okamžitě se zavrtala do písku.
"Fuj!" šklebila se a dupala na místo, kam se Gobin vytratil. "To je hnus!"
"Velmi užitečné kouzlo," pochválil jsem Včelku. "Je dobré na obranu a taky na zrušení kouzel, která jsi sám omylem vyvolal. Co tam máš dál?"
"No, ještě Neantikouzlo."
Melvine si odkašlal. "To mě nepřekvapuje. A copak to umí? Zrušit kouzlo, které jsi právě antikouzlil?"
"Ne, pane," zakroutil ublíženě hlavou Včelka. "Můžu se s ním docela dobře proměňovat. Podívejte!"
Najednou se hubená postava našeho desátníka změnila ve známý obrázek. Stála před námi mohutná figura Tulpana se širokými rameny, překvapivě úzkým pasem a velikýma rukama, přes které téměř nebyla vidět miniaturní kuše, již třímal. Pomalu se mi na tváři rozlil úsměv.
"To je Kvido."
Obrázek zmizel a znovu se před námi objevil Včelkův úzký upřímný obličej. "Ano, pane, seržant Plácačka, jak jsme mu říkali. Opravdu jsem ho obdivoval, pane."

"Přestaň mi říkat pane," řekl jsem mu. "Stačí Skeeve. Neantikouzlo je taky fajn. A co ještě umíš?"
"No," váhal Včelka, "jenom pár věcí. Ale pořád je trénuju. Adjej!" vykřiknul najednou, když jsme začali sestupovat ze strmého kopce. Pomocí levitace přeletěl kámen, který mu stál v cestě.
"Taky dobré," uznal jsem. "Umíš létat."
"No, to ne, p… tedy Skeeve. Je to jen zakopávací trik. Naučil jsem se ho v armádě. Pomůže hodně při manévrech v nerovném terénu. Spousta kluků se vrátila s vyvrknutými kotníky a zlomenýma nohama. Tenhle trik mi pomáhá, abych nezakopával. Akorát musím říct "adjej!", abych ho vyvolal. Je to pozpátku "jejda"."
"Jak malý dítě!" vykřikla Chladula. Včelka se urazil. Já se mu ani nedivil.
"Ty nepoužíváš v magii mnemotechnické pomůcky?" zeptal jsem se jí jakoby nic.
"Jistě že ano," odpověděla. "Ale "adjej"?" rozesmála se. "To je tak hloupé!"
"Když to funguje, tak to není hloupé. Uvidíte sami. Až budeme zpátky v hospodě, Včelka nás to naučí."
"Učit se od Tulpana? Nikdy!" prohlásila Polona.
Nechal jsem tu větu viset ve vzduchu a tiše pokračoval v cestě.
Asi po čtyřech krocích promluvila mnohem tišším hlasem. "Samozřejmě když říkám Tulpan, nemyslím tebe, Skeeve."

Kapitola sedmá

"Ještě je čas zkusit se pomodlit?"
G. A. CUSTER

Skoro dvě hodiny jsme se plahočili nerovným vysušeným terénem k místu, kde se dalo napojit na siločáru. Cesta zpátky ale dala zabrat mnohem víc. Sluníčko se na obloze vyšplhalo výš a vyzařovalo oslepující paprsky. Bylo mi hrozné horko a skoro jsem necítil nohy, jako bych je měl sevřené mezi dvěma plochými kameny.
Když jsme dorazili zpět do cíle, všichni měli náladu pod psa, včetně mě. Všechna Melvinova slova zněla jako kňourání. Tři Pervektky slovně štěkaly jedna na druhou, ale pak se zase spojily proti ostatním a ponižovaly je. Když se někdo z nás moc přiblížil k Tolkovi, vrčel. Včelka ještě držel vlídný tón, ale moc toho nenamluvil.
"Je vedro a já jsem unavenej," stěžoval si Melvine. "Pojďte zpátky na Tulp a doděláme to zítra. Slibuju, že budu úspornější. No tak, Skeeve, co vy na to?"
"Ne," zamítl jsem jednoznačně. "Bude to legrace. Uvidíte."
"Legrace? Vždyť je tahle dimenze příšerná!"
"Hele, ty bys měl jít dělat pro mého bratrance," odfrknul si Tolk. "Má frenčízu hospody U Mrzouta."
"Blé, blé!" pošklebovál se Melvine.
"Nebuďte jak mimina!" okřikla je Polona. "Mám vás plný zuby! To je stejný, jako když cestuju se svýma bráchama!"
"Takže," začal jsem, když jsme se zastavili na kopci pod velikým stromem, "máte seznam dvanácti věcí. Musíte je všechny najít a donést je tamhle," ukázal jsem na výběžek pevniny zasahující do třpytivého moře. "Do toho." S tím jsem se uvelebil pod stromem, opřel se pohodlně o kmen a dal si ruce za hlavu. Měl jsem odsud na celé cvičiště parádní výhled.
Nebyl to těžký úkol. Všechny předměty měly jasné zbarvení a ležely téměř na dohled. Gobinové mi slíbili, že s nimi nepohnou, dokud se některý ze studentů nepřiblíží na několik kroků. Pak jim musejí dát férovou šanci a ne zatáhnout věc rovnou pod zem.
Ještě jsem svým učňům zatajil jednu věc, a sice že místní obyvatelé mají velmi vysokou tělesnou teplotu. Chladula to zjistila na vlastní kůži ve chvíli, kdy zahlédla první předmět, světle modrý válec. Ona a Včelka jej spatřili ve stejný okamžik. I přes zakopávací kouzlo neběžel Včelka tak rychle jako absolventka. Vrhla se po válci, ale ten jí úplně proklouzl mezi prsty. Rychle po něm pleskla druhou rukou a chytila ho. Pak chtěla malého Gobina od válce odtrhnout.
"Au!" vyjekla a pustila ho. "Jsou horký!"
Okradená o svůj stín, pustila se malá bytost za dalším nejbližším předmětem, Chladuliným batohem. Překvapivou silou začalo stvoření tahat za popruhy. Chladula táhla proti. Včelka se musel smát při pohledu na vzrostlou Pervektku, která se přetahuje s bytostí, co jí nesahá ani po kolena.
"Čemu se směješ, ty blboune?" vykřikla naštvaně. "Ne, nedělej to!"
Když si Gobin batoh nemohl odnést, vyškrábal se po popruhu a zavrtal se uvnitř. Chladula batoh otevřela a začala vyhrabávat jeho obsah, aby našla vetřelce.
Jakmile začaly věci dopadat na zem, ze země se vynořily další rudé stíny. Chytaly se každého předmětu a odtahovaly jej pryč. Pervektka najednou vzhlédla a zjistila, že jí majetek mizí před očima.
"Moje cédéčko!" zaječela Chladula a sápala se po nejbližším Gobinovi. Ten si odnášel zlatou placičku.
"Čas!" zavolal jsem. "Nemáte čas! Už jste ztratili dvacet minut hledáním první části!"
"Ale já ho chci zpátky! Je to Těžkej Kokondr!"
"Najdeš si ho později."
Ignorovala mě. Gobin zmizel prasklinou v zemi. Okamžitě začala hrabat rukama.
"Jé, moje manikúra!" zaúpěla, když se jí ulomil kousek oranžového nehtu. Nasupeně namířila k zemi natažený prst. "Hrabata!"
K obloze začaly létat kameny a hlína. Odhalila zlatý disk v okamžiku, kdy propadl do další štěrbiny. "Ne! Ty malej zloději!" Hlína létala rychleji. Pervektka zmizela za tryskající špínou.
V tom zmatku úplně zapomněla na válec. Včelka ho sebral a dal si ho za opasek. Pak se vydal hledat další položku ze seznamu.
Plný nově načerpané kouzelné energie se Melvine vznesl do vzduchu. Se samolibým úsměvem pak klesal směrem k

místu, kde jsem schoval složenou žlutou plachtu. Jeho polekaný výraz mi napověděl, že se místní už objevili. Vyfouknou mu věc přímo pod nosem. Melvine ale roztočil kudrlinku vzduchu a nechal ji vířit kolem plachty, aby od ní Gobinové museli couvnout. S potěšením jsem sledoval, jak se mu daří šetřit energií.
Tolk našel svazek světle zelených tyčí. Když se u nich zastavil, aby je nabral do zubů, jeden z místních se mu chytil za obojek. Když Tolk utíkal pryč, obojek mu spadl a začal se propadat do písku.
"Ten je můůj!" vyštěknul s plnou hubou. Stál jako přimražený a tupě sledoval, jak mu obojek rychle mizí. Otevřel tlamu, pustil podpěrky a pak s klapnutím sevřel čelisti.
"Haf, haf, takhle mě teda nedostanete," zaštěkal a předními packami se dal do zuřivého hrabání, až písek lítal na všechny strany. Obojek se vynořil rychle. Tolk hodil hlavou a jeho ozdoba na krk začala levitovat.
Místní mají ale svou vlastní magii a početně ho přemohli. Nepodařilo se mu obojek udržet ve vzduchu. Vyskočil, aby ho chytil do tlapek, ale znovu zmizel.
"Grrr!" nadával Tolk.
Vyběhnul na místo určení a položil svůj úlovek vedle Včelkova válce. Viděl, jak ho sleduji, a zuřivě pohodil hlavou. "Ten obojek mám od mámy!"
S lítostí jsem pokrčil rameny.
"Dej to sem!" zaslechl jsem Melvina ječet. Vyskočil jsem. Batolan byl v polovině kopce za vyschlou strouhou. Prstem namířil na hromádku hlíny. Ta vybuchla a rozletěla se do stran. "Ne! Dej to sem! Vrať mi to!" Bum! Pronásledoval miniaturní protivníky k další hromádce a také ji vyhodil do vzduchu.
"Melvine! Neplýtvej energií!" okřiknul jsem ho. "Další čtyři hodiny na cestu k siločáře už nedostaneš!"
"Ukradli mi mojí plachtičku!" úpěl Melvine a dětský obličejík měl zkroucený lítostí. "Chci jí zpátky!"
"Tak ji s nimi za něco vyměň."
"To nechci! Chci svojí plachtičku!" S tím těžce dopadl na zem. "Tohle už přestává být legrace."

Do večera měla ze všech Pervektek svůj batoh už jen Džinetta. I obsah Včelkova batohu místní obyvatelé důkladně prověřili a posloužili si dle libosti. Melvine se neustále plácal přes kapsy, aby se ujistil, že mu nezmizely další osobní věci. Při každém zašustění v trávě bylo všech šest studentů na nohou.
Když jsem hru odpískal, doklopýtali ke mně nahoru na kopec, kde jsem čekal. Vypadali unaveně a sklíčeně.
"Teď si na noc postavíme tábor," oznámil jsem jim. "Mám tady tři stany. Ten veliký je pro vás, dámy. My se, pánové, rozdělíme o ty druhé dva. Až je postavíme, uděláme večeři."
"My budeme spát ve stanu?" zeptala se Džinetta nevěřícně. "Proč se nevrátíme do hospody?"
"Protože," vysvětloval jsem trpělivě, i když už poněkolikáté, "tady testujeme vaše praktické dovednosti. Možná už venku nikdy spát nebudete, ale na jednu noc si to zkusíte."
"Ale to je nepohodlný," namítla Chladula.
"To je pravda," uznal jsem povzbudivě. "Tak šup, stany se nepostaví samy!"
"A vo co, že jo," provokoval Melvine. Namířil prst na nejbližší hromadu plátna a provazů. Nehybné plachty se rozpohybovaly a postavily se do správného tvaru. Melvine se samolibě uculil a kouzlo povolil. Stan se okamžitě zhroutil.
"Pomůžu ti," nabídl se desátník Včelka a vyrazil k Batolanovi. "Zapomněl jsi vztyčit stanové podpěry…"
Zarazil jsem jej rukou a zatlačil ho zpátky.
"Nech ho, ať si ten problém vyřeší," řekl jsem. "Pomůžeš mi zatím rozdělat oheň."
"Ano, pane, tedy chtěl jsem říct Skeeve."
"Já vím, jak na to," přidala se Polona. "U pervských skautů jsem dosáhla hodnosti stopaře." Připochodovala k dalšímu složenému stanu a začala ho rozebírat. Melvine dělal jakoby nic, ale pokradmu se díval jejím směrem, aby omrknul, jak to dělá.
"A co uděláme s tím…" zašeptala Džinetta do ucha kamarádce.
Polona se otočila na mě. "Lopatu tady asi nemáš, co?"
Džinetta si ihned dala dvě a dvě dohromady.
"To si děláte srandu," zaburácela.
"Ne," odpověděl jsem. "Nočníky tu fakt nejsou. Ani splachovací záchody. Čistá příroda - jen vy a díra v zemi."
Chladula nasadila zamyšlený výraz. "Myslím, že bychom to… mohly prostě odhopnout pryč."
"Neplýtvejte kouzelnou energií," řekl jsem rozhodně. "Nezabije vás to, když budete jednu noc žít trochu primitivně."
"To je fakt," nedala se Polona. "Už jsem to zažila."
"Já taky," přidal se Včelka.
"Co je nám do tebe?" dala oči v sloup Džinetta.
Přes všechno pervektovské opovrhování rozpůjčoval Včelka štědře kempovací vybavení ze své veliké polní krosny. Džinetta a Chladula zmizely za kopcem a vrátily se s úlevou, i když mrzuté.
"To bylo odporný," šklebila se Džinetta. "Doufám, že tohle nám teda bude k něčemu hodně platný."
Naštěstí měla Džinetta v batohu dostatek vandráckých porcí pro všechny tři Pervektky. Musel jsem se potutelně usmát nad výrazy ostatních tří studentů, když roztrhla balíček a hodila do misky fialové a hnědé kousky čehosi.
"Jsou mrtví?" zeptala se Polona a opovržlivě strkala do kousků.
"Ne, jenom omráčení," ujistila ji Džinetta. Zatímco mluvila, hromádka v misce se začala pohybovat.
"Ono je to živý!" vyštěknul Tolk.
"No jasně, že je to živý, ty hloupý psisko," procedila zuby Chladula. "Pervekti se neživí mrtvým jídlem. Vzala jsi něco k tomu?"

"Ne," vzdychla Džinetta. "V kempovacím obchůdku jim sladkokyselá omáčka došla."
"Crome můj," zoufala si Polona, "to je jako budeme jíst bez omáčky?"
Rozdělily si porce a bez známek nadšení začaly nabírat své díly.
Včelka vydoloval z hlubin krosny sušenou slaninu a sušenky a hodil je trochu opražit na oheň. Mně uvařila Zajda s sebou hrnec dušeného masa a zeleniny. Odstranil jsem konzervační kouzlo a trochu to přihřál. Tolk si vyloudil kousek na ochutnání. Mně to vonělo dobře, ale na něj mé jídlo žádný velký dojem neudělalo.
"Je to bez chuti," ohrnoval nos, "možná to bude výživný, ale jinak neslaný nemastný."
Melvine si nedal skoro nic. "Nemůžu uvěřit, že jste mi nevzali s sebou ani trochu kasičky," vzlykal. "Je to úplně fajn! Nejdřív mě málem utopíte a teď mě trápíte hlady! Co to má znamenat?"
Kolem ohně probzučel hmyz velikosti bříška mého prstu. Několik dalších jich prolétlo kolem a pak ze světla ohně zmizeli.
"Brouci!" zaúpěl. "Nesnáším brouky!" ukázal na ně prstem.
"Melvine, ne!"

"Proč?" ptal jsem se znovu, když jsme se usídlili pod převislou skálou a tiskli se u obrovského ohně rozdělaného z trusu zvířat na kraji naší provizorní jeskyně. Ve stísněných podmínkách jsme se každý držel svého jídla. "Proč jsi prostě nepoužil odpuzovací kouzlo? Proč jsi je chtěl vyhodit do povětří?"
"Musíte ale uznat, že se mu to povedlo," řekl Tolk s trochou nadsázky. "Pěkně je rozprášil."
Za velikým ohněm jsme viděli a slyšeli obrovské bodavé vosy, které tam zuřivě bzučely a snažily se dostat dovnitř k nám. Posílil jsem repelentní kouzlo, které jsem vytvořil u ústí jeskyně. Nabral jsem si co nejvíce Síly, protože mi bylo jasné, že ji využiji na spoustu drobných pohotovostních situací. Jako je třeba tahle.
"A spálila se nám večeře, protože jsme se od těch vos zabijáků, cos stvořil, museli honem dostat pryč," dodal Včelka.
"A přesto se tím cpete. Dělá se nám z toho smradu špatně," stěžovala si Polona. Poněkolikáté. Zakroutil jsem hlavou. Vím, že Pervekti sní skoro cokoli. Tyhle tři se ale s jinými druhy jídla nesetkaly. Jsou moc mladé.
"Je tu zima," třásla se Džinetta. "Jak to, že celý den bylo takové vedro a teď mrzne?"
Schoulila se co nejblíže k ohni a klepala se v tenoučkém oblečení. Hodil jsem na jeskyni malé oteplovací kouzlo. Všichni se viditelně uvolnili a dokončili večeři bez dalších větších stížností.
"Podívejte," hodnotil jsem první den poté, co Včelka předvedl, jak se drhnou misky pískem místo vodou, která by se nám tak hodila, "dneska jste si moc dobře nevedli. Povedlo se vám ze seznamu zachránit jen tři položky. Zapomněli jste na všechno, co jsem vám říkal. Neudrželi jste svoje povahy na uzdě, a tak jste nemohli být v poli úspěšní. S místními obyvateli není tak těžké pořízení. Poradil jsem vám, co je pro ně důležité. Ani jeden z vás tenhle způsob nezkusil. Už jste asi přišli na to, že hrubou silou se nikam nedostanete. Když jste měli před sebou na výběr dva druhy řešení, obvykle jste se uchýlili k tomu, které se vás nějak osobně týká, nevolili jste způsob s ohledem na současnou misi. Chtěl jsem, abyste pracovali prakticky a jednoduše, a mezitím jste se všichni do jednoho předváděli. To nebylo třeba."
"Co má honění červených fleků po okolí společnýho s něčím praktickým a jednoduchým?" nechápala Polona.
"No, zkus se zamyslet, co jsem vás chtěl naučit dnešním cvičením?" opáčil jsem.
"To nevím."
"Neplýtvat energií?"
"To je jedna z lekcí, kterou jste si, doufám, zapamatovali," kývl jsem, "a dál?"
"Jak se nechat obrat malejma potvorama, který se k tobě přiblíží, když se nedíváš?" navrhla Polona.
"To vás mělo naučit rychle se rozhodovat," řekl jsem. "Správně se rozhodovat. Když čelíte nebezpečné situaci, to poslední, co si můžete dovolit, je ztrácet čas. Jinak vám můžu garantovat, že to bude to poslední, co uděláte."
"Za šest měsíců budeme pracovat v kanceláři," podotkla Džinetta. "Dělat pomalý a pečlivý rozhodnutí nás těžko bude stát život."
"Budete nejlepší z nejlepších, když dokážete situaci vyhodnotit s chladnou hlavou a jednat dřív než ostatní," neustoupil jsem. "Věřte mi, že jsem ve své vlastní kanceláři strávil také hodně času, když jsem mluvil s potenciálními klienty. Nejlepší řešení vás většinou napadne jako první. Povím vám, jak se mi to vyplatilo: Nepotřebuju k životu vaše školné. Je to sice hodně peněz, ale pořád je to pro mě jen pervmužna," použil jsem výraz, který jsem jednou slyšel říct Aahze, myslím, že pochází z pervštiny, "oproti tomu, co jsem nastřádal ze svého podílu na M.Y.T.H. Inc. příjmech, a to jsem měl navíc HODNĚ partnerů. Můžu si svou výzkumnou pauzu libovolně prodloužit, a když se mi bude chtít, udělám si výzkum uprostřed největšího města v nejrušnější dimenzi, jakou si umíte představit. Bydlet budu v hotelu s pokojovou službou, zlatými klikami a horkými i studenými pokrmy a všemožnou zábavou. To všechno si můžu dovolit. Omlouvám se," vysvětlil jsem ostatním, "nesnáším vytahování ohledně bohatství, ale pokud to je jediné, čemu rozumějí, pak to musím udělat. A já chci, aby tomu rozuměly."
Se zamyšlenými výrazy se Pervektky přitulily a usnuly.

"Co že to Skeeve říkal o domorodcích?" zeptal se Tolk svým přátelským způsobem, zatímco ostatní uklízeli po snídani.
Hmyz byl pryč. Melvinovi se evidentně ulevilo. Za trest jsem ho ještě donutil sklidit všechny tři stany. Bourání mu šlo mnohem lépe než stavění.
"Škoda, že jsi nedával pozor," ušklíbla se Polona a držela svou kouzelnou kouli.
Melvine se rozzářil. "Ty sis dělala poznámky?" Natáhl ruku a koule k němu připlula.
"Vrať mi jí!"
"Jak funguje?" zeptal se Melvine. Oživil kouli a z ní se ozval vysoký hlásek. "A je to."
Můj hlas zněl pisklavě. "…stínu a vody si cení nad zlato."

"Tak vy si chcete nechávat informace pro sebe, jo?" zeptal se Tolk podezíravě.
Polona se zamračila. "Já jediná jsem se namáhala s poznámkama. Proč bys teď měl ty těžit z mojí práce?"
"Tomu se právě říká týmová práce," poučil jsem ji. "Zvládnete všechno mnohem rychleji, když budete pracovat společně."
Nikdo nedával pozor. Rozeběhli se do šesti směrů a každý měl oči na stopkách.
"Mám!" zaječel Tolk.
Zahlédl dlouhou fialovou tyč. Ze země se vyvalily červené tečky a připravovaly se ji zatáhnout do podzemí. Tolk se otočil a zvedl nohu nad kouskem suché země. Tečky se vrhly na zalitou oblast a slastně se v ní rochnily. Šťastný Tolk sebral tyč do zubů a utíkal z kopce směrem k výběžku.
"Vidělas, co právě udělal?" kroutila hlavou Polona a hrůzou valila oči na Džinettu.
"No, já tedy rozhodně nebudu… no víš co…"
"Ne," zamyslela se Polona. "Ale máme přeci ešus." S tím jsem se opřel o strom a usmál se.

Kapitola osmá
"A kde je návod k použití?"
T. EDISON

V pravé poledne leželo všech dvanáct předmětů na výběžku země s výhledem na moře. Studenti na mě hleděli s velkým očekáváním. Pochvalně jsem se na ně usmál.
"Gratuluji," řekl jsem, "dokončili jste úkol s téměř hodinovým předstihem. Teď už jen stačí tu serepetičku sestavit dohromady. Je to celkem jasné, všechny díly do sebe zapadají. Jen dávejte pozor, otevírá se to samo vlastní silou."
"A co to dělá?" vyzvídal Melvine.
"Až budete hotovi, tak na to přijdete."
"Tak jdem na to," potleskávala si jemně prsty o sebe Džinetta. "Zkusíme Obadiahovo slepovací kouzlo?"
"To by šlo," souhlasila Polona. Všechny tři Pervektky daly ruce dohromady. Několik částeček vyskočilo a začalo se vzájemně propojovat, pak se ale zastavily.
"No jo, říkala jsem vám, že to není venkovní kouzlo!" rozčilovala se Chladula. "Je tady moc rušivých vlivů. Musíme najít ten správnej proces. Venkovní."
"Jasně," přitakala Polona a vytáhla malou kouli. "Jsou tady kouzla na puzzle kousky, rozbitý části, bláznivý mozaiky - který použijeme?"
Zaúpěl jsem. "Nemusíte přeci nutně používat ustálený postup. Improvizujte. Je vás šest. Vymyslete něco nového."
"Ale profesor Magkecal říkal…"
"Jděte k šípku s profesorem Magkecalem," vložil se do toho rozmrzele Melvine, "nechci tady trčet celej den."
"Můžeme to udělat bez magie," navrhl Včelka a začal předměty srovnávat na zemi. "Vidíte, tady je trojúhelníkový otvor a tady zase kolík stejného tvaru."
"Ne, zvládneme to s kouzly," trvala na svém Džinetta, "jen musíme najít to správný zaklínadlo. Chladulo, co myslíš?"
"Nemůžu si vzpomenout na nic z Umění kouzel, co by na tuhle situaci pasovalo."
"Třeba jste nic takovýho nebraly," ozval se Tolk. "Hele, hele, hele, prostě to dáme dohromady tlapkama."
"Když jinak nedáte," vzdala se Džinetta evidentně vyvedená z míry tím, že musí vymýšlet něco nezaškatulkované, nebo lépe řečeno něco mimo rozsah školní lavice. "Stejně se mi to nezdá jako správnej postup."
"Našel jsem plochou zástrčku a plochou zásuvku," vykřikl radostně Melvine. "Jo!" Nasadil je na sebe a obě části uspokojivě cvakly.
"Ale co s tímhle?" ptala se Polona Včelky a mávala plachtou. "Nemá žádný kolíky."
"To ne, ale jsou na ní natištěné nějaké symboly. Vidíte, tady? Je tu šíp a támhle terč. Najděte části, které jsou označené stejně."
Začínal jsem chápat Kvida, za co si tohohle vesnického chlapce tolik váží. Je to rodilý organizátor. Celou cestu Pervektky vybočovaly z party, ale on dokázal všechny spolužáky nasměrovat ke společnému cíli.
Nebude to jednoduché a nepodaří se to jednomu člověku. Prošmejdil jsem celý Bazar, abych koupil hejblátko, co se musí dávat dohromady a zároveň levitovat. Dokud nejsou všechny části na místě, nedá se ta věcička postavit ani na jednu podpěrnou nožku, ale zároveň se to nesmí smontovávat vzhůru nohama. Jakmile na tohle Včelka přišel, zdvořile požádal, zda by se někdo ze zkušenějších čarodějů neuvolil použít poslední zbytečky kouzelné energie, kterou si nashromáždili, na podporu nekompletního hejblátka.
"Myslím, že tohle pasuje sem," strkal Melvine úzkou modrou vidlici do dírky. "Je to hodně natěsno, ale povede se mi to."
"Přestaň," přikázala Džinetta Melvinovi. "Rozbiješ to!"
"Ale ne!" nedal se Melvine. Zatlačil ještě silněji. Vidlička praskla. Vrhl na Pervektku nenávistný pohled. "Vidíš, cos mě donutila udělat?"
"Já tě nutila to udělat?" opakovala Džinetta. "Udělals to sám."
"Neudělal," hádal se Melvine. "Viděl jste to, Skeeve? Rušila mě a ten kousek se rozbil."
"Víš, koho mi připomíná?" řekla Polona Chladule. "Paponorku."
Chladula se zazubila. "Jo, jo, rozumím. Hele, Melvine, pojď mi s tímhle pomoct."
Podala mu silný bílý provaz. Měl v sobě notnou dávku kouzelné energie, protože musel dokázat rozložit a vypnout veliké žluté plátno. Melvine si ho od ní vzal a ponořil se pod okraj látky.
"Vidíš tam někde dvojitou dírku? Uf! Moc to tam nejde. Eh, ah…" lopotil se Melvine.

Chladula nenápadně luskla prsty.
Provaz se rozmotal a malý Batolan válel sudy až na kraj útesu. Zastavil se až v moři asi deset stop pod námi.
"Fuuuj, slaná voda!" Melvine vylevitoval z mořských vln a s nenávistným pohledem zamířil k Pervektkám. "Proč jste to udělaly?"
"My?" divila se Džinetta nevinně a sledovala promočeného Batolana. "Proč bysme to měly udělat zrovna my?"
"To vy," obrátil se rozzuřeně na mě, "vy jste mě měl varovat, že je to nebezpečný!"
Polona zvedla nahrávací kouli a přehrála poznámku.
Ozval se můj hlas: "Jen dávejte pozor, otevírá se to samo vlastní silou."
Melvine mi věnoval nasupený pohled a odletěl od nás asi sto stop, aby se osušil a vyvztekal. Pervektky si vyměnily šibalské pohledy.
"Ehm, a kdo je Paponorka?" zeptal jsem se.
"Ále, jedna holka z našeho holčičího klubu," mávla rukou ledabyle Džinetta. "Vždycky hází svoje chyby na ostatní. Nedává nikdy na nic pozor a nechce mít žádnou zodpovědnost."
"A je líná," dodala Chladula. "Neměla jsem na ní nervy. Kdo jinému jámu kopá, sám do ní padá. Paní domácí ji chytila při opisování diplomky. To nemohla svést na nikoho jiného. Ale jak jsi sám říkal, není čas čekat na boží mlýny."
"No a já jsem skončila," oznámila nám Džinetta omluvně, když jí žlutá plachta přistála na hlavě. "Jsem bez Síly."
"Já ještě trochu mám," ozval se Včelka. "Řekněte mi, co mám dělat."
"Tady a támhle to trochu nadzvedávej," dirigovala ho největší Pervektka a píchala do plátna zespodu. "Dělej! Už přepadává. Ne, nahoru, nahoru!"
"A kam patří tohle?" poulila oči Chladula na zelenou krabičku.
"Tady pod to nahoře," ukazoval zespoda čumákem Tolk na místo pod vrcholem plachty. Obě přední packy měl plné práce, musel držet podpěry, aby se nezhroutily.
"Aha, ale tam nedosáhnu."
"Já jo," nabídl se Melvine. Krabička odplula Chladule z ruky a zaklapla přesně na místo. Pak Melvinovi klesly paže. "Jsem na nule."
"Tohle je poslední kousek," vydechla Polona spokojeně. Všichni odstoupili, aby mohli své dílo obdivovat. "Ale k čemu to je?"
"To je slunečník," objasnil jsem jim. "Říkal jsem vám přeci, že domorodci zoufale hledají způsoby, jak se dostat do stínu. To je pro ně."
"Proč bysme jim to měli dávat, když nám ukradli všechny naše věci?" nechápavě kroutila hlavou Chladula.
"A chcete je zpátky?" zeptal jsem se. "Tak je za to vyměňte."
Nejdřív se tvářili skepticky, ale když se začaly ze země nořit červené tečky a tísnit se pod slunečníkem, tváře se jim rozjasnily. Zapnul jsem aktivátor a stín se dvojnásobně roztáhl do všech stran. Další a další Gobinové vylézali z písku a slyšitelně vrněli, jak si užívali chladivý přístřešek chránící je před spalujícími paprsky. Pak jsem plachtu deaktivoval. Gobinové překvapivě vyjekli a rychle utíkali doprostřed, aby dohonili smršťující se stín. Žlutý slunečník se zmenšoval a skládal, až z něj byla jen skvrna velikosti dlaně.
Červené tečky se ponořily do písku.
Za okamžik se začaly věci mých studentů vynořovat z půdy jako podivné houby po dešti. Nejdřív se objevil Polonin batoh, pak Tolkův obojek, za ním něco jako velký krtinec, který skrýval hromadu standardní armádní výstroje.
"Jé, tady je moje sekyra a sada na podpalování ohně," radoval se Včelka. Chvilku se zamyslel. "Docela jsem se bez nich ale obešel."
Batohy Chladuly a Džinetty se vynořily velice blízko slunečníkové tyče, jako by nám chtěli Gobinové naznačit, že by moc rádi měli zase rozevřený slunečník.
"Nic nebude, dokud neuvidím MOJE věci," dal si ruce v bok Melvine.
Vtom vyskočila láhev, jo-jo, několik knih s křiklavě zbarvenými deskami, cestovní polštář a krabička bonbónů a také hedvábný kousek oblečení. Melvine po věcech okamžitě chňapnul a cpal si je do skrytých kapes kombinézy. Dále se objevily nachové kalhotky.
"Jejda, ty jsou taky moje," sebral je rychle Melvine. Zrudnul v obličeji a pak je odhodil. Zvedl jsem obočí, ale Melvine se mi neodvážil podívat do očí. V duchu jsem si udělal poznámku. Ty kalhotky se podezřele podobaly jedněm Zajdiným, které jsem často vídal viset na naší prádelní šňůře.
"Mise dokončena," oznámil jsem. "Jde se domů."

Jakmile jsme se vrátili do hospody, vzal jsem si Melvina stranou.
"Hej, co je, nechte mě!"
"Jde o ty kalhotky," řekl jsem potichu, "pokud JSOU tvoje, je všechno v pořádku. Ale jestli patří někomu jinému, ať jsou zpátky, kam patří, než řeknu švec!"
"Vy mě obviňujete z krádeže?" zakňoural Melvine na obranu.
"Neobviňuju tě z ničeho. Jen tě stavím před možnou situaci. A možné je, že až se příště něco někomu ztratí, poletíš ze dveří ty, ať za to můžeš, nebo ne."
"To není fér. Řeknu to tetičce!"
"Jo?" divil jsem se. "A já jí povím něco o TOBĚ!"
Růžové tvářičky zbledly.
"Dobře," zavrčel a zmizel.

Po úžasném normálním obědě a horké koupeli jsem pro studenty na dvoře připravil pár základních cvičení na levitaci a přitažlivost. Skočil jsem si zpátky na Gobin a přivedl jsem na Tulp jednu z těch malinkých červených příšerek. Výměnou za obrovskou zásobu vody souhlasila s tím, že bude celé odpoledne běhat po dvoře a uskakovat před kouzly. Byl jsem na pozoru, aby se jí kvůli neohrabaným manévrům mých učňů něco nestalo, ale nemusel jsem se obávat. Většina z nich by nechtěla a ani neuměla zranit. Pouze Tolkovi se zatím podařil jeden úspěšný pokus, kdy Gobina skřípl pod neviditelný kalíšek Síly. Udělal jsem chybu a pochválil jednoduchost jeho kouzla. Začal se tak vytahovat nad ostatní, že jsem ho nakonec musel poslat samotného na procházku, aby zase splasknul do normálních rozměrů. Po Včelkovi byl v magii nejslabší.
Když jsem pozoroval Melvina a Džinettu, jak se zase hádají o tom, kolik Síly použít na jednoduché levitační kouzlo, divil jsem se, že mi Aahz za drzost a hlučnost nikdy nechtěl utrhnout hlavu. Na druhé straně je ale nutno přiznat, že mi Aahz někdy CHTĚL utrhnout hlavu. Ale nikdy to neudělal. Zpětně musím jeho vůli obdivovat. Melvine mi hodně připomínal mě samotného v dobách, kdy se do mě Garkin snažil vtlouct aspoň základy magie, třeba jako zapalování svíčky a levitaci peříčka. Taky jsem hodně remcal a radši si stěžoval, než abych se pustil do práce. Melvine měl ale bohužel ještě tuny magické energie navíc. Už se mu podařilo nás přesvědčit, že je schopný ji použít. Bál jsem se, aby někoho nezranil nebo nezabil, kdyby se v nějakém špatném momentu neovládl. Musím tu jeho drzost nějak zkrotit. To, že ho Pervektky zahánějí občas do kouta, zase tolik nepomáhá. Samy mají své slabé stránky.
"Nepřekombinuj to," varoval jsem Džinettu pomiliónté, zatímco jsme na dvoře před hospodou procházeli praktická cvičení. "Použij jenom zlomeček Síly. Ten proces nemusí mít žádné úžasné jméno. Prostě to udělej."
Malý Gobin kličkoval před Džinettou jako kachna na střílecím honu. Vysoká Pervektka se pořád rozmýšlela, až jsem měl pocit, že se frustrací zblázním.
Kamarádky jí donekonečna radily.
"A co Hejlyovo chytací kouzlo?" navrhla Polona.
"Ne! To je na nehmotné záležitosti. Tak zkus Kouzlo lepkavé podlahy," radila jí Chladula.
"Pořád dokola vám říkám, že to je vnitřní kouzlo."
"Ticho," zastavil jsem je. "Jenom ji matete. Nechte ji, ať na to přijde sama."
"Ale mně to nejde," kňourala Džinetta. "Co když to udělám špatně? Co když to na něj hodím a on uteče z dosahu?"
Zaúpěl jsem. "Prostě na něj něco hoď. Nedostane se ani ze dvorku. Chceš ho jenom chytit. Improvizuj. Nepřekombinuj to."
"Ale pan profesor říkal, že na každou situaci existuje ideální kouzlo," stěžovala si Džinetta, také asi pomiliónté.
"To je pravda," potvrdila Chladula. "Vtloukal nám to do hlavy: jeden problém rovná se jedno perfektní řešení."
Ten jejich profesor už se mi přestává líbit a to jsem ho ani nepotkal. "A co se stane, když se ten problém mezitím zhorší, než na to perfektní řešení přijdete?"
"Pak musím zvolit jiný kouzlo," odpověděla Džinetta. "Magie není holubník, víte? Zvládnu to. Jenom jsem ještě nepřišla na to správný kouzlo."
"Na žádný problém není jen jedna správná odpověď," poučil jsem je. Najednou mě totiž něco napadlo, až jsem se musel držet, abych se neušklíbnul. Mávl jsem rukou a Gobin přestal pobíhat tam a zpátky. "Dokážu vám to. Konec vyučování. Uvidíme se na večeři."

Kapitola devátá

"Pro jednoho hostina, pro druhého poslední sousto
v životě."
ŠÉFKUCHAŘ POKUSTÓN

Předělal jsem zasedací pořádek u našeho širokého, nahrubo opracovaného dřevěného stolu tak, aby seděli chlapci a dívky na přeskáčku a měli kolem sebe dostatek místa. Kdyby se nám to náhodou vymklo, měli by mít volné lokty. S pomocí Pervektek naservírovala Zajda večeři. Stejně jako předtím poskytly Pervektky veškeré suroviny, ale připravovaly si pouze jídla pro sebe. Zajda uvařila pro ostatní. Většinou jsme si práci v kuchyni mezi sebou dělili. Dohodli jsme se ale se Zajdou, že v současné době vařit nebudu, abych si udržel vysoký statut Velkého pana profesora a nezabýval se tak "přízemními" záležitostmi.
Když Včelka s Tolkem podávali večeři, popsal bych to snad jedině jako směs "vůní": tři talíře něčeho hlučného a hýbajícího se pro Pervektky, tulpanské jídlo pro nás tři, miska světle šedivých, trochu plísní zavánějících cereálií pro Melvina a čerstvé syrové masíčko pro Tolka. I po těch letech soužití s Aahzem se mi při pohledu na pervské jídlo nedělalo dobře a při čichu to nebylo o nic lepší. Ani výběr menu ostatních by mě ale neuchvátil. Narazil jsem jeden z velikých sudů ve sklepě, jelikož na pivě jsme se jako na jedné z mála věcí shodli, a nechal připlout dva pěnící džbány až na stůl.
"Výtečné!" zvolal jsem povzbudivě a přivítal všechny, když jsme se sešli u stolu. "Všechno vypadá dobře. Díky, Zajdo."
"Potěšení je na mé straně, Skeeve," usmála se Zajda. Svůdně se vedle mě uvelebila na lavici v čele stolu.
"Voní to úžasně, madam," culil se Včelka.
"Děkuji," vyslala Zajda k hubenému desátníkovi jiskřivý paprsek, až mu, chudákovi, zrudly jeho nepřehlédnutelné uši. Rychle se posadil na své místo.
"A nyní," spustil jsem, když se každý ujal svého příboru, "než se dáme do jídla, rád bych, aby každý vzal svůj talíř či misku a posunul jej sousedovi po levé ruce."
"Cožeeee?" vytřeštili na mě oči.

"Jen to udělejte," povzbudil jsem je. "Coby váš učitel praktické magie chci, aby sis vzala Tolkovu večeři a svou podala Melvinovi." Snažil jsem se zlomyslně neusmívat a posunul jsem svůj talíř Zajdě, která dala kouřící misku plnou brokozelí a nasoleného masa Tolkovi. Já přijal talíř hemžícího se slizu. "Každý má co jíst? Tak jdeme na to!"
"Za žádnou cenu!" kvílel Melvine a odstrčil talíř plný života co nejdál od sebe. "Já chci svojí kaši!"
"Dneska ne," zakroutil jsem hlavou, "tvoje dnešní večeře je v tomhle talíři a jenom v něm."
"Ne!" zaječel a začal pěstičkami mlátit do stolu. "Já chci svojí kaši! Já chci svojí kaši!"
"Melvine," zabručel jsem zlověstně, "mám dojít pro tetu?"
Podíval se na mě se svěšeným spodním rtem, ale záchvat pominul. "Neeeee."
"Tak to zkus," pobídl jsem ho. "Třeba ti to bude chutnat. Jeden nikdy neví."
Melvine ohrnul knoflíkovatý nos. "Je to fujtajbl!"
V duchu jsem s ním souhlasil. To bych raději snědl tu misku než její obsah, ale měl jsem plán, jak ten "fuj" faktor překonat. S radostí jsem učňům nastínil nápovědu, jak dosáhnout podobného výsledku.
"Jestli se vám to jídlo nelíbí v téhle formě, změňte si ho. Znáte spoustu magie. Něco z Elementální školy určitě bude fungovat. Zkuste to."
"No…" přerostlé mimino píchlo lžící do havěti, "ale vono to smrdí."
"To je pravda," souhlasil jsem. "Zkus je navonět. Nebo jejich pach proměň. Nalij na ně šťávu. Zmraz je. Přelij je sýrovou omáčkou. Je mi to jedno. Udělej, jak myslíš, ale nakonec bude obsah talíře ve tvém žaludku."
"Fuuuuuuj," Melvine mohl protestovat, jak chtěl, ale měl v sobě tolik chytrosti, že mu došlo, o co mi jde. Dokud držím v ruce trumf v podobě tetičky Stázky, nemůže mě obejít. S nechutí se přiblížil k fialovým příšerám, aby si je prohlédl.
"Ty nejíš," poznamenal jsem.
"Dejte mi chvilku."
Podíval jsem se na Pervektky. Nevypadaly o nic šťastněji než Melvine. Vím, že Pervektové dokáží požít cokoli, co nesežere dříve je, ale tyhle dívenky patrně žily dosud mírně skleníkový život a neměly možnost zkusit jídlo z jiné dimenze. Současné vyhlídky je evidentně dostávaly na pokraj zvracení. Škodolibě jsem si užíval pohled na Polonin obličej, když nešťastně nabrala lžíci plnou kaše.
"Je to mrtvý," šklebila se, "a rozmašírovaný."
"Přesně tak to má být," ujistil jsem ji, "Melvine nemá moc zubů, takže potřebuje kašovitou stravu."
Polona si nabrala lžíci a okamžitě porci vyprskla přes celý stůl. "Fuj! Je to jako písek!"
"A tohle?" šťouchla Džinetta znechuceně do Včelkova bývalého talíře, "vůbec to nemá žádný zápach! Klidně by to mohla být umělá hmota. To přeci není jídlo."
"Ale jistěže je. Tulpané to jedí každý den."
Džinetta se zatvářila vyděšeně. "Chlapci, vy musíte bejt nemocný."
Tolk k ní vysílal souhlasný pohled. Čenich měl téměř položený na stole, jak se k Zajdinu jídlu snažil opatrně přiblížit. Když vyhodnotil, že se na něj porce nedívá, vrhnul se na ni.
"Vrrrrr," zavrčel na kus masa. Nepohnulo se. Odolával jsem pokušení nechat maso trochu zavrtět, jen aby byl souboj trochu zajímavější. Tolk přisunul citlivý nos ještě blíž. Čmuch, čmuch, čmuch, čmuch.
"Hej!" vyjeknul a couvnul. "Ono mě to kouslo!"
"Ale nekouslo," usmál jsem se. "Jen to má ostrý zápach. Vařilo se to na octě."
"To je nechutný!"
Melvine se lžící hrabal v misce. "Ne, TOHLE je hnusný!"
"Moje je horší," přidala se Chladula. "Ne, moje je horší!"
"Tak to zkus," řekl jsem a přilevitoval jí vidličku. "Od toho stolu neodejdeme, dokud všichni nedojí. Přeberte si to, jak chcete."
"Vy ale nejíte," vyčetla mi Polona.
Ostatní učňové na mě upřeli pohledy.
Polk. Věděl jsem, že tenhle test ohněm dříve či později přijde. Připravil jsem se na něj, alespoň jsem v to doufal. Zhluboka jsem se nadechl. Všechny oči sledovaly jen mě. Roztáhl jsem ruce nad talířem, jak nejteatrálněji jsem to uměl, a vytvořil jsem iluzi oslepujícího světla. Ve skrytu záře jsem pak jeden kousek neposedného fialového pervského jídla poslal vzduchem do přikryté nádobky na kuchyňské lince a vyměnil ho za její původní obsah, což byla vařená veverkokrysa nabarvená na fialovo, aby vypadala jako pervská dobrota. Než se oči všech strávníků zotavily z oslepujícího světla, nabodnul jsem kus masa vidličkou a nacpal si ho do pusy.
"Vidíte," žvýkal jsem, "nic to není." Rychle jsem polknul. "Tak jak ses tady měla, Zajdo?"
"No, dobře, Skeeve. A vy jste na Gobinu viděli něco zajímavého?"
"Ani ne," přiznal jsem a "očaroval" další kousek masa. "Jestli si umíš představit vyprahlou pouštní krajinu, tak jako bys znala celou dimenzi."
Zajda našpulila rty do mírného úsměvu. "Já mám ráda písečný terén, jenom když je blízko u moře. Ty ne, Tolku?"
Vyrušila teriéra z hltání nasoleného hovězího. S odřenýma ušima zatím soutěž vyhrával. "Vrrrr… hm, jasně! Rád se probíhám ve vlnách. Pěkně voní. Pěkně voní. Mňam!" Pak se zakousl do kousku brokozelí, až mu máslo postříkalo celý čumák. "Postříkalo mě to! Musím to taky postříkat." S tím vylezl na lavici a připravoval se zvednout nohu.
"Ne!" vybuchl jsem a nechal jsem k němu přiletět svou židli, aby ho srazila dolů. "To je dobrý. Fakt. Uklidni se. Podívej, málem jsi vylil pivo. Sedni si." Poplácal jsem ho po hlavě. Zelenina zůstala nehybně ležet tam, kde ji upustil. "Vidíš? Neublíží ti to. Pokračuj."
Psisko hodilo na zeleninu pár nedůvěřivých pohledů a pak se vrátilo na místo. "Oukej, vy jste šéf."
Pervektky se mezi sebou hihňaly a házely na sebe významné pohledy. Výrazy se ale rázem změnily, když se vrátily k

jídlu. Polona vypadala, že každou chvíli omdlí. Džinetta nasadila skeptický obličej. Chladula se tvářila tak bezmocně, že jsem se málem neudržel a vzdal to.
Včelka vzal mé rozkazy doslovně. Když chvíli sledoval pokus své večeře o útěk, ohromení se postupně nevyhnutelně změnilo ve strašlivý odpor.
Vzal ale rukojeť lžíce a jejím těžkým koncem každičký kousek pervského jídla pořádně rozmačkal. Pak pevně zavřel oči a spolkl sousto.
"Jak to jde, Včelko?" zeptal jsem se.
"Oukej, pane," vydechl a pootevřel jedno oko. "Někdy jsme v kasárnách mívali i takhle odporné jídlo, pane."
"Tak pokračuj."
"Ano, pane!"
"Dneska byla v křišťálové kouli špatná předpověď počasí," řekla Zajda a napíchla si na vidličku decentní porci. "Zítra odpoledne má být na většině západního území Tulpu krupobití."
"Tak budeme pracovat vevnitř," rozhodl jsem. "Ještě něco zajímavého jsi viděla?"
Tolk spolknul zbytek porce na pět soust a pak se přes svou misku díval na všechny ostatní svýma velkýma, smutnýma psíma očima. Nevím, jestli doufal v nějaké zbytky nebo zda ho z toho divného jídla bolelo břicho. O Melvinovi nebylo pochyb. Jeho nechuť dosáhla vrcholu, když na talíři pozoroval hemžící se předměty. Zatím snědl jen jeden kousek. Řekl bych, že se snažil přijít na způsob, jak mě přesvědčit, aby ty další už jíst nemusel. Klidně jsem si "nasvítil" další kousek z kuchyně a pokračoval ve večeři. Dál jsme si se Zajdou povídali a snažili se do hovoru zapojit i naše návštěvníky.
"Jo, ještě jsem viděla něco legračního, Skeeve! Včera večer bylo na CBN (Crystal Ball Network) semifinále soutěže "Plav, nebo se utop" z Imperu," líčila Zajda vesele. "Pět dospělých Impů nachytala na švestkách jedna Gremlinka s pusou plechovou. Všechny najednou je diskvalifikovali za švindlování. Nikdy by neměli podceňovat sílu holek. Viď, Chladulo?" zeptala se a otočila se na Pervektku po mé levici.
Prostřední Pervektka mlčela.
"Já bych jim poradil, že Gremlini se nemají podceňovat," zakuckal jsem se, když jsem převzal slovní míč a běžel s ním dál. "Překvapuje mě, že byla vůbec v křišťálové kouli vidět. Zahlédnout Gremlina je dost těžké. Já o tom něco vím, pár jsem jich už potkal."
Zajda rozlomila krajíc chleba. "No jo, když oni mají při vysílání na místě několik čarodějů s pár krystaly," vysvětlovala, "a jednoho mistra čaroděje, který koordinuje obrazy vysílané k nám divákům. Asi se jí nepodařilo zůstat nepozorovaná pro všechny najednou. Do finále jde s dalšími dvěma nebo třemi. S Dablem, chrličem a myslím, že ještě jedním. Je to fakt vzrůšo! Zajímalo by mě, co si myslí o všech těch soutěžích, kterými musí projít."
Zbylí studenti, vědomi si nevyhnutelného úkolu před sebou, začali konečně vymýšlet experimenty. Chladula vyvolala smysly otupující kouzlo, aby ztratila chuť. Musela si dávat pozor, aby se nekousla do jazyka nebo si nesnědla prsty. Trvalo jí pár soust, než se dostala do tempa a jedla v pravidelném rytmu, i když nešťastná.
Polona to vzala se smysly obráceně. Seslala na čerstvé maso reanimační kouzlo. Maso vyskočilo a chvělo se přesně jako pravé pervské jídlo. Pronásledování a napichování kousků masa ji evidentně uspokojilo, i když měly kousky divnou barvu a špatnou strukturu. Džinetta proměnila jídlo na pohled i na čich tak, že vypadalo jako živé. Polona mě stále pozorovala.
"Já si myslím, že "Plav, nebo se utop" je trošku hloupý pořad," pokrčil jsem rameny, "vím, že sledování křišťálové koule se v dimenzích stává čím dál populárnějším. Já ale dávám přednost sledovat události na vlastní oči."
"No ale nemůžeme všichni být všude, kde se něco děje, Skeeve," namítla Zajda. "A i kdyby, nikdy nemáš záruku, že budeš mít tak dobrý výhled, jaký nám poskytují čarodějové. Sledovalas někdy čumbednu, když jsi bydlela na kolejích?" zeptala se Zajda Džinetty.
Nejvyšší Pervektka ztuhla. Aby překryla svůj náhlý neklid, napíchla pár kousků večeře. "Ani ne," odpověděla stručně a strčila si zmítající se masu do pusy, "jenom doma."
"No a co se ti líbilo?"
"Nic zvláštního," řekla a přestala probodávat mazlavý růžový organismus, který byl patrně proměněným kouskem hovězího.
"A co ty, Tolku?"
"Nesmím na gauč," odpověděl psovitý samec s rozpaky. "Rád koušu polštáře a máma to nemá ráda. Doufám, že se toho zlozvyku brzy zbavím. Zatím jsem to zkrouhnul na jeden zničenej polštář denně, ale je to fuška."
"To musí být náročné," přizvukoval mu Včelka, "jako malý kluk jsem si kousal nehty. Táta mě vyléčil tím, že mi je potíral jódem."
"Jak to může pomoct?" zeptala se Džinetta. "Jód miluju. Nejlepší je na zmrzlinu."
"Hotovo!" oznámil nám Melvine vítězoslavně a odsunul prázdnou misku. "Tak co, prófo?"
Zvedl jsem obočí. Jídlo bylo pryč. Zkontroloval jsem misku malinkou dávkou kouzelné energie, ale v misce vážně nic nebylo.
"Hej, ty jo, Melvine!" radoval se Tolk, který měl vždy připravené povzbuzení. "Ty jsi makáč!"
"Dobrý, Batolane," konstatovala Polona nevraživě.
"Mmm," zamumlala Chladula a věnovala se své činnosti.
"Dobrá práce, Melvine," pochválil jsem ho, očaroval další kousek jídla a napíchl ho na vidličku. Dokonce jsem ho pro ten efekt nechal i trochu zaklepat.
"Dík, prófo," řeklo přerostlé dítě a zaklonilo se s rukama za hlavou. "Abych řekl pravdu, bylo to příšerný. Ale mám pořád hlad, víte? Dal bych si mísu kaše, šlo by?"
"Možná bys měl nejdřív sníst zbytek svojí večeře, Mele," ozval se Včelka nečekaně. Batolan se najednou posadil.

"Co?"
"No, před chvílí mi něco prosvištělo rovnou pod nosem a přísahal bych, že to páchlo přesně jako tohle," řekl Včelka a držel v ruce znehybněný uzlíček slizu. "A chvíli předtím mi vlastně jeden z nich přistál v talíři."
"Proč jsi něco neřekl, Včelko?" zeptal jsem se, i když bych jeho odpověď klidně mohl přeříkat předem slovo od slova. Upřímné hnědé oči se setkaly s mými. "Vojáci v jednotce nebonzují jeden na druhého, pane. Ale jednoho dne asi slečna Zajda najde někde tady v kuchyni kousky hnijícího jídla. I když páchnout hůř než teď za čerstva už stejně nemůžou."
"Dej si bacha, kámo," zavrčela Polona.
"Omlouvám se, madam," zčervenal Včelka pod pihami. "Nemáte moje jídlo ráda o nic víc než já vaše, ale úkol je úkol. Než jsem se tohle naučil v armádě, dávno jsem to znal z farmy."
"Ty jeden pokryteckej vlezprdelko," rozčílil se Melvine ošklivě. "Já jsem celý svoje jídlo snědl, jasný? Vidíš?" Zamával prázdnou miskou.
"Sám určitě ne," vrtěl hlavou Včelka, "já jsem z toho měl aspoň jedno sousto."
"Blebleble!"
"Můžeš svoje obvinění doložit?" zeptal jsem se Včelky.
Vyhublý mladík se zatvářil rozpačitě. "Ano, pane, myslím, že ano," soustředil se a pak namířil prstem ke stropu. Na rozdíl od předcházejících chabých pokusů napojit se na kouzelnou energii, tentokrát se mu na Antikouzlo podařilo shromáždit pěknou dávku. Najednou nás zasypal déšť lepkavých slizů, jelikož z lustru, stropu a balkónu v hořejším patře začaly padat vrtošivé kousky pervského jídla. Shodil jsem ze sebe pár lezoucích červů a hodil na Melvina co nejnesouhlasnější pohled. Veliké dítě se schoulilo na židli.
"Říkal jsi, ať využijeme představivost," nadhodil chabě.
"Řekl jsem, ať využijete svou představivost ke SNĚZENÍ toho jídla, ne ke schování," rozčiloval jsem se. Jedním kouzelným mávnutím jsem sebral všechny rozházené kousky slizu a nechal je dopadnout před něj. Melvine se zašklebil. "Ale no tak, jak může někdo jíst tyhle sračky?"
"Ehmmmmmgrrr!" zařvala Chladula a vyplivla plnou pusu zeleniny. "Ty hlupáku, fuj, cítím tu chuť! Já to cítím!" křičela na Včelku a hrozila na něj lžící. "To tvý pitomý kouzlo vyrušilo to moje! Fuj!" Sáhla pro džbán s pivem a třemi mohutnými loky ho měla v sobě. Vzdorovitě vysunula bradu. "S tímhle experimentem jsem skončila, Skeeve. Klidně mi dej pětku. Tohle prostě nebudu dál snášet."
"Ale jakoupak pětku, Chladulo," řekl jsem, "našla jsi dobré řešení zadaného problému. Nemusíš ten zbytek dojídat. Vidíš, Melvine, dá se to dělat i bez podvádění."
S tím jsem si dal plnou vidličku jídla do pusy.
"A to je jako všechno?" zvedla obočí Džinetta, když jí to došlo. "Tohle jsi měl na mysli, když jsi tvrdil, že každý problém má více řešení?"
"Gaaaahhh," odpověděl jsem.
Pervektka se zamračila. "Cože? Promiň, ale uniklo mi něco?"
"Gaaa-aaah," zopakoval jsem ještě přesvědčivěji. Byla to moje chyba.
Tolik jsem se sám nechal lekcí unést, že mi nedošlo, co všechno Včelkovo kouzlo napáchá. Nejen že zrušilo to Melvinovo, ale navíc i Chladulino, Džinettino a hlavně moje. Vyměňovací kouzlo bylo přerušeno a já měl na vidličce opravdový kousek pervského jídla. Takže teď ho mám v puse a na cestě do žaludku. Chutná to hůř, než jsem si kdy mohl představit. Ragú ze shnilého ježka podušené na mírném ohni se skunčí močí a naběračkou Glípova dechu. K tomu všemu se mi ještě zdálo, že mi příšera cestou do žaludku narůstá.
"Gaaaa-uuuh," řekl jsem.
Zajda se na mě tázavě podívala. "Skeeve, jsi v pořádku?"
"Joooaaaauuggh," vyslovil jsem trochu zřetelněji a cítil, jak se můj žaludek bouří proti nepříteli, který si asi povytáhl panožku, aby si lépe prohlédl mé útroby. Stáhl se mi žaludek a vytlačil vše nahoru.
"Bléééé."
Při troše štěstí bych mohl stihnout doběhnout ven ke kompostu, než se mé poslední sousto znovu objeví na světle světa.
"Pro… ble… miňte."
Vyskočil jsem na nohy.
Potom mám chvíli okno a pamatuji si až okamžik, kdy jsem ležel na zádech a viděl nad sebou blikající světýlka lustru, která mi tančila před očima jako ohňostroj. Příšerně mě bolel žaludek. Měl jsem pocit, že mi explodují vnitřnosti. Asi zemřu na pervskou kuchyni. Zavřel jsem oči. Takhle ne, modlil jsem se. Takhle ne.
"Z cesty!" ozval se Tolkův hlas. Otevřel jsem oči právě ve chvíli, kdy se Kaniďanovy tlapy chystaly přistát na mém břiše. Vyvalil jsem oči a pokusil se odvalit stranou.
"Nehýbej se!" přikázala mi Zajda a chytila mě za hlavu. "Kdo jinému jámu kopá… Tolk se tě snaží dát do pořádku."
Pes mi plnou vahou dopadl na žaludek. Zlomil jsem se v pase a ta fialová věc mi vyletěla z pusy. Polona ji něžně chytla do jedné ruky.
"Takový chutný šmušlík a úplně zničený," poznamenala zarmouceně. "To by mámě zlomilo srdce."
"Už je ti dobře?" zeptal se mě Tolk a pomáhal mi do sedu.
"Já…"
Ve skutečnosti jsem se cítil lépe. Asi musím mít na břiše modřiny od jeho skoku, ale žaludek už neprotestoval a vrátil se mi dobrý pocit.
"Co jsi to vlastně udělal?" zeptal jsem se.

"Doktorská magie," špitnul Tolk skromně. "Jsem léčitel. Mám na to schopnosti."
"To je skvělé," usmíval jsem se, když mi ostatní pomáhali na nohy. "Díky. To jídlo mi… no… prostě zapadlo do špatné trubky."
Přísně se na mě podíval. "Dneska už byste neměl nic jíst. Stravy už bylo dost," poradil mi. "Možná byste si mohl dát čaj."
"Jdu mu ho udělat," nabídla se Zajda a odběhla naplnit konvici.
Ostatní se kolem mě shromáždili a tvářili se starostlivě. "Jste si jistý, že je vám dobře, pane?" zeptal se Včelka.
"Jo," dodala Chladula, "doufám, že nám tu neumřete. Nerada bych se s vaším obchodním manažerem dohadovala na vrácení peněz."
"Dík za péči," polkl jsem suše. "Jsem v pořádku. Tolk měl pravdu, prostě jsem… se přejedl."
"Víc než kdokoli z nás," potvrdila Džinetta.
"Chtěl jsem vám názorně předvést situaci. Pochopili jste to?" zeptal jsem se.
"Nám stačí napovědět," přitakala Polona, "jasně, máme to. Neexistuje jenom jediný řešení problému."
"Přesně tak. Každý z vás si s tím poradil po svém," shrnul jsem lekci. "Není nejlepší zvolit nejvýhodnější a nejpraktičtější způsob řešení?"
"Zadrž," zarazila mě Chladula gestem ruky. "Možná máš tentokrát pravdu. Ale přesto nejsem ochotná přiznat, že metoda profesora Magkecala je špatná."
"Ani já ne," přidala se Džinetta. Polona také přikývla.
"Dobrá," vzdychl jsem. "Já nemám v úmyslu ho nijak shazovat. Jenom vám říkám, co mi v reálném světě vždycky fungovalo. Proto jste sem přišly, ne?"
"No, jasně," přiznala Džinetta.
"Takže jsme se protentokrát shodli, že jsme se neshodli," pokrčil jsem rameny.
"Víte co? Mám hlad," oznámila nám najednou Polona. "Nedal byste si někdo sladkou tečku? Vím, kde mají na Pervu skvělý poháry s jódovou polevou."

Kapitola desátá

"Něco vás to bude stát."
JAKÝKOLI CHIRURG, TECHNIK
NEBO MECHANIK

Včelka se tak úporně snažil soustředit, až mu na čele vystoupila žíla.
"Zvedni to peříčko," přikázal jsem mu. "Levitace není tak těžká. Když jsem se ji mohl naučit já, zvládne to každý."
Rozhodl jsem, že následující den musíme něco udělat s obrovským rozdílem v odborných schopnostech mých studentů. Melvine a Pervektky dostali základní výcvik ještě předtím, než se jim prořezaly zuby. No vlastně spíše jen Melvinovi, Pervekti se podle mě se zuby rovnou rodí. Včelkova výuka pochází od pochybného vesnického čaroděje a ze sbírky všelijakých svitků, které jsou v knihovně possiltské armády zašantročeny mezi plakáty nahotin a manuály, jak odstrojit a opravit kuše. A potom částečně z toho, co pochytil od Marfy. Myslím, že kromě hrstky vlastních kouzel udělal veškeré pokroky v magii hlavně díky ní.
"Dobrý pokus," povzbuzovala ho Zajda. Seděla na polštářích pod slunečníkem a lakovala si nehty, přičemž sem tam učně pochválila. Glíp se honil s Pryskyřníkem kolem hospody a dělali spoustu rámusu, kterým se mí studenti nesměli nechat rušit.
"Ehm," zavrčel Melvine. Vznášel se ve stromech, trhal z nich lístečky a bez dotyku je cupoval na prach. "Pokusy jsou k ničemu, magie je o úspěšnosti."
Věnoval jsem mu káravý pohled. "Mohl by ses přestat vytahovat, Melvine, a radši mu pomohl?"
"Dobře," řekl, "podívej, Tulpane, prostě to peříčko zvedni. Všude kolem proudí tolik kouzelný energie, že by to zvedlo Titanik. Tak nějakou použij."
"Ale když já nevím, kdy už do toho peříčka dávám dost energie," namítl Včelka.
"Tak zkusíme ještě jednu fintu. Budeš pracovat proti odporu. Aspoň se procvičíte oba zároveň."
"To není žádná praktická zkušenost," remcala Džinetta. "Je to prostě jenom cvičení. Tohle jsme dělali ve škole pořád dokola."
"Všechno je praktické. Včelko, tlač peříčko vzhůru, a ty ho tlač dolů, Džinetto."
"Na tom nic není," řekla Džinetta.
"Aha," zvedl jsem obočí, "ale je tu jeden háček. Nesmíš tlačit o nic víc než on. On ho dostane až sem," zvednul jsem ruku, "a ty ho pak magií zastavíš. Nesmíš ho nechat dotlačit peříčko ani o chlup výš. A taky ho ale nesmíš nechat klesnout pod původní úroveň. Když ho nechá Včelka spadnout, je to jeho chyba, ale ty ho nesmíš tlačit dolů. Uvidíme, jakou máš nad energií kontrolu."
Džinetta se zahihňala: "To bude lehký."
Ale nebylo. Přesně tohle jsem věděl. Holky nasávaly nekonečnou energii a ztrácely cit stejně jako Melvine. Nabíraly veškerou nashromážděnou Sílu. Musí se naučit, jak utáhnout ventilek. Když Džinetta poprvé zatlačila, peříčko skončilo zapíchnuté v dlažebním kameni.
"Jejda," lekla se sama.
"Už chápeš, co jsem měl na mysli?" zeptal jsem se. "Chladulo, Polono, mám pro vás jedno cvičeníčko, než Džinetta pomůže tady Včelkovi. Chci, abyste pracovaly na shromažďování energie a pak ji zase uvolňovaly - pomalu! - až si zvyknete, kolik běžně udržíte."

Polona mlaskla.
"Proč, když je tohle místo plné siločar? Je to tu jako Velká Pervská Stanice!"
Soustředěně jsem ji probodával pohledem. "Představ si, že každou chvilku mohou siločáry zmizet, co si pak počneš?"
"Pak by Včelka to peříčko asi nezvedl. Což asi stejně nedokáže."
"Počkejte, někdo jde," oznámila nám Chladula.
Všichni jsme zmlkli a zaposlouchali se. Já nic neslyšel, ale není divu. Pervektní sluch je dvanáctkrát citlivější než tulpanský.
"Jak je daleko?"
Polona si vzala na pomoc zlatý přívěšek. "Asi míli," odpověděla. "Vy Tulpani naděláte víc rámusu než rozzuřenej drak."
"Glíp!" protestoval můj mazlík. Pryskyřník na obranu svého kamaráda zařehtal.
"Promiň," nastavila Pervektka dlaň Glípovi, "jeden by si skoro myslel, že mi rozumí."
Neměl jsem v úmyslu odhalit Glípovo tajemství nikomu, kdo mi aspoň desetkrát nezachránil život. "No, minimálně zná slovo "drak". Nechte všeho, děcka. Hoďte na sebe tulpanské proměny, pokud možno uvěřitelné," zastavil jsem Chladulu, která se okamžitě proměnila v krávu.
"Fuj!" vykřikla Chladula. "Vy měkkokožci jste ošklivější než deset mil dlouhá blbá cesta. Tahle příšera má aspoň atraktivní vzorek."
"Móda až později," řekl jsem nesmlouvavě, "teď jde o bezpečnost."
Po cestě přiběhnul Tolk: "Tamodtud přichází nějakej Tulpan," oddychoval rychle.
Jedna míle je na Tulpana ještě pořádný kus cesty, ale chtěl jsem mít na dohady se svými učni dostatek času, než se ten někdo vynoří z roští. Tolk se potýkal s problémy s proměňovacím kouzlem, tak jsem si nijak nepouštěl fantazii z uzdy a udělal z něj velikého psa, zatímco Glípa jsem proměnil v kozu. Glíp zahlédl svůj odraz v korýtku a hodil na mě vyčítavý pohled. Pokrčil jsem rameny. Kdybychom byli v domě, mohl jsem z toho vybruslit a udělat z něj taky psa, jenže on občas zapomíná, kdo zrovna je, a sežere, na co přijde. Takhle snadno vysvětlím, že koza okusuje kolečko nebo olizuje kovadlinu. Pryskyřníkovi jsem celkem snadno vymazal roh a nechal ho mohutným krásným koněm. Takové zvíře není v tulpanských stájích neobvyklé.
Z rudovlasé krásky Zajdy se v okamžiku stala bezzubá babizna, která se před sluníčkem schovala do stínu roztrhaného ubrusu pověšeného na šňůrách. Pervektky přijaly pod mým a Zajdiny vedením nové proměny, které v místních pojmech reprezentovaly opravdové krásky. Objevily se jako tři elegantní děvčátka v šatech nošených v kruzích bohatých obchodníků. Pastelově laděné, samozřejmě. Včelka využil Kvidovy masivní podoby. Nejdřív jsem mu chtěl říct, ať se promění zpátky, ale pak mi došlo, že přemýšlí bystřeji než já. Nemáme ponětí, jestli naše návštěva přichází v míru, nebo zda je to nepřítel.
Sám jsem se proměnil v oblíbeného hnusného starce, který většinou pouhým zjevem připomněl příchozím, že vlastně mají být zrovna úplně jinde.
Na dvůr se přiřítil Tulpan. Při pohledu na mě mu rudý obličej trochu zbledl, ale asi ho tížilo něco vážného, protože risknul napadení nějakou nemocí nebo havětí z mé kštice a padl mi k nohám.
"Vy jste Velký Skeeve?" lapal po dechu. "Kde je Velký Skeeve?"
"Kdo si přeje mluvit s mým pánem?" zaskřehotal jsem.
"Ptá se po něm Flink, starosta Humulusu," vychrlil ze sebe muž, když popadl dech. Včelka mu přispěchal na pomoc a postavil ho na nohy. Tolk přiběhnul, krátce mu stisknul tlamou zápěstí a pak ho pustil. Kývl na mě. Puls má v pořádku.
Ostatní učňové se seběhli a poslouchali. "Běžím sem už dva dny! Naší vesnici ničí strašná příšera!
Útočí na lidi a plaší dobytek. Velký Skeeve nám musí pomoci!"
Vypadal tak vyděšeně, že mi ho bylo líto. Než jsem stihnul otevřít pusu a nabídnout mu pomoc, předběhla mě Zajda.
"Jak moc strašná?" zeptala se. "Je to vážně příšera, nebo trochu přeháníš? Jak se jmenuješ, zlato?"
"Norb," odpověděl muž. "Není času nazbyt, babko. Musím vidět Velkého Skeeva!"
"Za chvilku," uklidňovala ho Zajda hedvábným hláskem. "O jakou hrozbu přesně jde? Mluvíme tady o žvýkání nábytku nebo bourání domů? Velký Skeeve se malichernostmi nezabývá, víš?"
Norb ji znechuceně odbyl.
"Ženská sakramentská, mluvíme tady o pálení domů! Má to ocas s ostrou špičkou. Příšerně to řve. A plive to ohnivé blesky! No, vlastně je úplně přesně neplive, spíš ser… no, prostě vylučuje blesky!"
Vyměnili jsme si se Zajdou vážné pohledy. "Tak jak?" hodila hlavou.
"Je to na tobě," rezignoval jsem.
Zajda vzala Norba za ruku a vedla ho pod svůj slunečník. "Řekni mi, dobrý muži, copak je to za město ten Humulus? Než na něj přišlo monstrum, bylo to vzkvétající městečko?"
Včelka mi šeptal: "Co to dělá?"
"Obchod," vysvětlil jsem stručně, "vyjednává poplatek za moje služby."
"Co že dělá?" nechápal Včelka. Rozhodil rukama a vypadal tak ještě víc jako strašák zmítaný vichrem. "Jak to, že do Humulusu okamžitě nevyrážíme? Proč se nejdřív nejdeme vypořádat s tou příšerou? Copak lidi nejsou důležitější než peníze?"
"No," přidal se Tolk a natočil svou chundelatou hlavu, "o co tu jde? Proč to zpoždění?"
Rozpačitě jsem si žáky prohlížel. "To není o penězích v pravém slova smyslu. Tahle část obchodu byla i pro mě vždycky těžká. Roky se mi učitelé snažili vtlouct do hlavy tuhle lekci. Všichni se musíte naučit, že váš čas a problémy něco stojí. A ve skutečnosti stojí dost, když mluvíme o kouzelnických schopnostech. Hodně lidí vás bude chtít zneužít, když si své služby neohodnotíte. Věřte mi, že vím, o čem mluvím. Ten "Velký Skeeve" má ve zdejším prostředí docela velkou pověst. Býval jsem dvorním čarodějem Possilta, takže moje magie je ceněná vysokými poplatky, pokud ovšem

práci neudělám předem. Léta zkušeností mě naučila, že je téměř nemožné dostat výplatu, když už jste problém vyřešili. Neexistuje skoupější člověk než ten, který se cítí bezpečně. Jestli se magií hodláte živit, musíte se tohle hledisko naučit. Myslete dopředu a pamatujte, že taky něco musíte jíst. Jinak skončíte tak, že budete všechno dělat zadarmo a lidé budou plýtvat vaším časem, protože si vaše služby nebudou spojovat s vysokou hodnotou. Pravdou je, že ve vyjednávání nejsem zdaleka tak dobrý jako Zajda a asi ani nikdy nebudu. Proto mě zastavila. Prostě nemůžu svoji pomoc nabízet zadarmo."
Pervektky přikyvovaly, ale Včelka se tvářil dotčeně.
"Pane, dovoluji si nesouhlasit! Hodlám pomáhat komukoli, kdo mě kdy bude potřebovat, a nezáleží na tom, jestli vydělám balík nebo ne. Pane!"
Zavrtěl jsem hlavou. Taky se to bude učit těžko - stejně jako já.
"Jde o tvůj talent, Včelko. Nemůžu ti zabránit dělat to, co chceš. Ale zkušenosti tě naučí stanovovat priority. Peníze jsou jedním ze způsobů, jak zjistit, co je pro koho důležité."
"Až budu čaroděj, budu se snažit pomáhat všem," trval na svém Včelka. Vzdychl jsem. Nejsme od sebe se Včelkou věkově moc daleko. Vlastně jsem o něco mladší, ale najednou jsem si přišel starý.
Melvine dal oči v sloup. "To já teda hodlám trhnout co nejvíc."
Ten mě taky dost štve. Peníze nejsou všechno. Je pěkné je mít, to bych lhal, kdybych tvrdil opak. Ale mladého Skeeva, který život začínal jako neschopný zloděj a pak pokračoval jako ještě neschopnější čaroděj, by překvapilo, že nejdůležitější na světě jsou přátelé a blízcí lidé. Melvine asi nemá vztah k nikomu, ani sám k sobě. Zvedl jsem obočí.
"Melvine, doufám, že jednoho dne přijdeš na to, že tahle filosofie se ve finále taky může obrátit proti tobě. Podívejme se na to z praktického hlediska: když jsi moc chamtivý, přijdeš o kšefty prostě proto, že se klienti budou bát, zda tě nezajímá víc zisk než podání pomocné ruky."
"Hm," pokrčil rameny Batolan. Asi jsem na něj moc nezapůsobil, ale Včelka vypadal, že mi částečně odpustil.
Zajda se vrátila s vesničanem v patách.
"Došli jsme k uspokojivé dohodě, lokaji," oznámila mi. "Je čas přivolat Velkého Skeeva!"
Přišel čas na fantastické efekty, tím spíš že může Norb podat o představení zprávu starostovi. Za ta léta jsem od Aahze a Marfy pochytil trochu šoumenství a v těchhle situacích přišlo vhod.
"Odstupte!" vykřiknul jsem a vykasal si rukávy. Ozvaly se trubky s ohlušující fanfárou. Všichni kromě Zajdy nadskočili leknutím. Vesničan měl údivem oči navrch hlavy. Mával jsem rukama nad hlavou a zaříkával: "Wuga, wuga, wuga! Balů, balů, balů! Vzývám mistra magie, velkého mága, samotného vládce démonů, největšího zaklínače, krále čarodějů a čaroděje králů… vzývám Velkého Skeeva!" S tím jsem v záplavě úžasných světel reflektorů padl na kolena.
Ohyzdný stařec zmizel v pestrobarevné pěně, která vybublávala ze země. Z nebes sestupovali andělé s trumpetkami a kroužili nám nad hlavami. Za nimi letěly víly a vytvářely světle modrou záři. Finální výjev představoval mrak obklopený blesky sestupující z oblohy, na kterém stálo se zkříženýma rukama mé druhé já, ten obávaný starý čaroděj. Jakmile jsem se dotkl země, Norb mi znovu padl k nohám, tentokrát obdivně.
"Mohl ještě přidat trochu ohňostroje," kritizovala výstup Polona z výhodné postranní pozice.
"Myslím, že to trochu přehnal," dodal Melvine.
S okázalým gestem jsem ukazováčkem návštěvníkovi pokynul, aby vstal.
Nakonec se vzpamatoval natolik, že promluvil.
"Proč… proč váš sluha prostě pro vás nezašel do domu?" zeptal se.
No dobrá, asi jsem na něj nezapůsobil tak moc, jak jsem předpokládal.
Zamračil jsem se: "Nacházel jsem se ve vzdálené sféře existence," zaburácel jsem, "co bych dělal v takové ubohé boudě? Proč mě rušíš v mém studiu?"
Norb rozpačitě ukázal směrem k Zajdinu slunečníku. "No, víte, právě jsem té staré babizně…"
Jediným gestem ruky jsem ho zastavil. "Zadrž! Tvá mysl je pro mne jako otevřená kniha! Velký Skeeve ví všechno. Pomohu vašemu městečku! Asistenti!" zvolal jsem a tlesknul. "Připravte se na cestu! A," dodal jsem posléze, "sbalte si jen to nejnutnější."

Norb nás vedl severní cestou a nasadil co nejvyšší rychlost. Jelikož jsem od nového klienta nedostal ani já, ani mí učni dostatek podrobností o té "příšeře", vzal jsem s sebou pro jistotu Glípa a Pryskyřníka coby svaly navíc. Můj mazlík se z "prochajdy" v příjemném májovém počasí radoval stejně jako Tolk. Hodiny a hodiny se dokázali honit v roští podél cesty za místní zvěří a drobnými svačinkami. Glípův jídelníček by se dal směle přirovnat k tomu pervektnímu, takže jsem ho při mlaskání a žvýkání raději jen slyšel, vidět jsem ho netoužil. I Norb patrně s povděkem přijal fakt, že moje výrazně smradlavá "koza" raději cestuje dál od něj. Nebyl z mého doprovodu nijak odvázaný. Zajda seděla na Pryskyřníkovi elegantně s nohama stranou. Náš válečný jednorožec si nikdy pořádně nezvykl vozit na zádech lidi, ale pro Zajdu měl slabost. Když mu Glíp znovu zmizel, zařehtal. Troufám si tvrdit, že by nejraději s kamarádem tropil lumpárny, ale měl dobrý výcvik a zůstal na cestě. Poplácal jsem ho po čumáku.
"Mocný čaroději, jste si jistý, že potřebujete takovou družinu?" ptal se mě pořád Norb.
"Jsou to mí studenti a sluhové," odpověděl jsem se samozřejmostí, "doprovází mě, aby se ode mě učili a vykonávali podřadné práce typu připravování jídla."
Norb se zatvářil zklamaně. "Myslel jsem, že tohle všechno se dá dělat kouzly."
"Takové úkoly nestojí za jeho pozornost," vložila se do toho rychle Zajda.
Pervektky se za námi hihňaly nějakému soukromému vtipu, který jsem neslyšel. Neměly valnou radost z toho, že musí strávit několik dnů na cestě proměněné v Tulpanky v krásných cestovních šatech. Když jsme se zastavili na jídlo, což bylo díky jejich nezměrné chuti poměrně často, musel jsem předstírat vzývání živlů nebo přivolávání démonů, aby mi

pomáhali nebo nás chránili. Vysvětloval jsem tím, proč jsme museli vařit veliké kotle "ochranného nápoje". Ve skutečnosti jsme se neměli čeho bát. Zaprvé jdeme severojižní hlavní obchodní cestou, která je dobře hlídaná stráží ve službách místního vládce. Zadruhé s sebou neseme máloco cenného. Zatřetí ti z nás, kdo nejsme těžce ozbrojeni, si neseme poměrně slušný náklad magie. Začtvrté a to je asi nejdůležitější, kdokoli se přiblíží na deset yardů k pervektnímu jídlu, zbylou vzdálenost se urazit neodváží, i kdybychom měli s sebou zástup nahých tanečnic s košíky plnými diamantů. Jedno zvědavé čichnutí a Norb se odebral od jejich kotlíku do uctivé vzdálenosti, kde se cítil bezpečněji. Pořád nás popoháněl, abychom si pospíšili. Spočítal jsem, že nám bude cesta pěšky trvat tak dva dny. On ji sem běžel a ještě cestoval bez zátěže, což se o nás úplně říct nedá.
Přes veškeré instrukce se Včelka vynořil z hospody s plnou polní. Přiznávám, že na Kvidových rozložitých zádech ta krosna nepůsobila až tolik obrovsky, ale pořád se s ní táhl jenom Včelka. Přeci jen je spíš armádním úředníkem než typem svalouše do komanda, takže ho tíže batohu začínala zmáhat. Podle mě by se ale raději dal mučit, než aby to přiznal. Krosna ve svých hlubinách skrývala všechno, co by kdokoli mohl třeba jen náznakem potřebovat. Obdivuji jeho připravenost, ale někdy by ostatním neškodilo, kdyby aspoň jedinkrát museli trochu improvizovat a vystačili si i bez jeho výbavy. Kritizovat ho ale znovu nemůžu. Ze všech sil se snažil dostát Marfiným doporučením a mé reputaci. Takový obdiv si ani nezasloužím.
Tolk si nesl nový lněný batoh namísto papírového pytle, který mu sebrali Gobinové. Dostal ho od Zajdy jako zánovní kousek, do té doby se v něm jen jednou nesl kbelík česneku. Tolk si ho zamiloval a v poklusu neustále ke smradlavé pytlovině něžně přičichával. Melvine se batolil vepředu v obleku, který by Aahz určitě neváhal pojmenovat něco jako "Malý lord Syčák". Věci si sbalil do velikého koženého pytle, který se za ním vznášel jako balón. Zajda, která by teoreticky měla vědět, jak se sbalit na výpravu, také tvrdila, že má jen to nejnutnější. Na její poměry to asi byla pravda: naložila Pryskyřníkovi na záda dva veliké lodní kufry. Sama měla u sebe jen jakýsi rozdrbaný batoh. Ve skutečnosti jsem musel tuhle iluzi hodit na její neuvěřitelně drahou značkovou kabelku, kterou jsme jí s Aahzem dali k posledním narozeninám. Uvnitř měla Bajtynu, PDÁčko velikosti dlaně, kosmetiku, žvýkačku, malý měšec zlata na cestovní výdaje a nejvýkonnější kapesní kalkulačku na celém Tulpu. Ne že by ji potřebovala. To, co Zajdě chybělo v kouzelnických schopnostech, dohánělo několikanásobně talentem s čísly. Když si zrovna nepovídala s někým z učňů, spojila se s některým ze svých mnoha dopisovatelů z jiných dimenzí.
Já kráčel v zamyšleném mlčení a občas jsem svraštil obočí jako při hluboké myšlence. Popravdě řečeno jsem vážně přemýšlel. Hryzalo mě svědomí, že jsem neměl své nevinné učně vystavovat nebezpečí. Na druhou stranu kdybych je nechal v hospodě a výprava trvala příliš dlouho, přišlo by mi, že je šidím o několikadenní výuku. A také jim neublíží, když mě budou sledovat v akci, dokonce by mi mohli pomoci. Zatím ale ještě nevím, zda jejich pomoc úkol spíš nezkomplikuje. Rozhodl jsem se, že pochybností už bylo dost. Co se má stát, se stane a já se musím aspoň snažit naučit své učně flexibilitě.
Norb se smířil s veškerou podivností mého doprovodu. Proslulý čaroděj si to přeci může dovolit. S čím se ale nesmířil, byla naše nesmírně pomalá rychlost.
"Pospěšte si," prosil nás zdaleka ne poprvé za ten den. "Cesta je přeci dobrá a počasí příznivé. Čaroději, tak přeci trochu přidejte! Tedy, samozřejmě, pokud bych mohl být tak smělý, ehm."
"Když jsi tak netrpělivý," řekla Zajda, taktéž ne poprvé, "proč neběžíš napřed a nenajdeš nějakou příjemnou hospodu, kde bychom se mohli na noc ubytovat? Zítra bychom šli mnohem rychleji, kdybychom se dobře vyspali."
"Babiz… madam, z poslední hospody nás vyhodili kvůli té vaší ježibabí čvochtě. A to jsem ještě musel doplatit tučný balík navíc, aby na nás majitel nezavolal místní strážce. I opilci se toho vašeho smrdutého čarodějného kotlíku báli."
"No, ten puch ve skutečnosti nadělal… naše koza," poukázala Zajda. Zdálo se totiž, že se Glíp zamiloval do Chladuliny kuchyně. Začal jim s oblibou vylizovat kotlík. Ovšem pervské jídlo zpracované dračími vnitřnostmi mělo dost nešťastné následky, stručně řečeno. Norb pohotově reagoval.
"Jelikož přiznáváte, že to byla chyba vašeho zvířete, že jsem musel zbytečně utratit starostovy peníze, mohla byste si dnešní ubytování vzít na starost sama."
Zajda se zatvářila rozladěně. "Snad neočekáváš, že si bude Velký Skeeve sám platit ubytování? Když jde zachránit vaše město?"
Norb si mumlal pod vousy něco ve smyslu "doufám, že to aspoň bude stát za to" a odkráčel pryč do lesa.
Jakmile byl z dohledu, Pervektky začaly mávat rukama a předvádět různá gesta. Proměňovací kouzla zmizela a odhalila šupinaté zelené obličeje a čtyři palce dlouhé tesáky. Malá zvířátka a ptáčci s křikem utekli do korun stromů.
"Tyjo," obdivovala se Džinetta v kapesním zrcátku. "Máma mě vždycky varovala, že když se budu šklebit, zůstane mi to."
"A proč seš si tak jistá, že ti to nezůstalo?" zeptala se Polona jedovatě.
Džinetta se našpulila. "Nech si ty kecy, jo?"
"Jak vlastně chcete porazit příšeru, která chrlí blesky?" zeptal se Včelka, když byl náš průvodce jistojistě z doslechu.
"To ještě nevím," přiznal jsem poctivě. Ze studií znám několik bestií, které by Norbově popisu odpovídaly. Chlupatý, veliký, blesky. V dimenzi Fóbie žijí obrovští chlupatí pavouci a spřádají sítě z blesků. Ti ale Norbově popisu úplně neodpovídají, mají moc nohou. Na Vorpalu žije velikánský modrý zajíc, který plive blesky. Zavrtěl jsem hlavou. Je moc možností a málo informací. Pervektky se také snažily prohledat své podklady a najít chlupatou příšeru sršící blesky a přišly také s příliš mnoha možnostmi.
Nejvíc jsem se bál toho, aby se mým učňům něco nestalo, až mi budou na téhle misi pomáhat. V žádném případě jim nenechám ubližovat, ale chtěl bych, aby zkusili město zbavit toho zla. Měli by aspoň pocit, že něco dokázali.
Zajda mě uklidňovala. "Věřím ti."
"Možná jsi měla pravdu," zaúpěl jsem, "možná jsem si nabral větší sousto, než unesu."

"Teď to nevzdávej," řekla Zajda rozhodně, "začíná ti to jít dobře."
"Dík," hlesnul jsem sklesle, ale uvnitř jsem byl za slova uznání rád.
"Už se vrací," oznámila nám Chladula.
"Obnovte iluze," nařídil jsem jim.
Džinetta vzdychla a proměnila se v Tulpanku. "Když já tak nerada nejsem sama sebou, víš?"
"Ber to jako nezbytnou nutnost," doporučil jsem jí stručně. "Vůbec netušíš, do jakých problémů by nás dostaly vaše opravdové podoby."
"Vy Tulpani totiž neumíte ocenit opravdovou krásu," rýpla si Polona.
"Dobré zprávy, čaroději," řekl Norb a běžel k nám, "našel jsem hospodu, která se o nás od majitelů té včerejší naštěstí nic nedozvěděla."

Kapitola jedenáctá
"Určitě se tyhle věci mají chovat takhle?"
S. KING

PRÁSK!
"Humulus už musí být blízko," poznamenal jsem.
"Příšera pořád řádí," popotáhl mě Norb za loket, "rychle, mistře čaroději!"
"Buď je to hodně velké město," zamumlala mi stranou Zajda, když jsme procházeli vysokou dřevěnou bránou, "nebo je ta příšera dost pomalá. A vesničanům se ji nepovedlo přemoct?"
Zakroutil jsem hlavou. "Asi ne. Proto poslali pro čaroděje. Jen nevím, proč tady to stvoření zůstalo. To mi nejde do hlavy."
Když se za námi brána zavřela, varianta A se zdála být správnou. Ulice města napovídaly, že je Humulus, tedy spíše byl, vzkvétajícím obchodním centrem. Téměř všechny budovy měly tři nebo čtyři patra a v přízemí obchůdky, které ale nyní zely prázdnotou a hodně jich mělo rozbité výlohy nebo balkóny. Neustávající rány se nedaly přeslechnout a nedaleko jsme slyšeli křik lidí.
"Tudy," ukázal jsem směrem k nejhlučnějším zvukům destrukce.
VZZZMMM! Vzduch prorazilo prásknutí.
"Co to bylo?" zeptal se Melvine.
"Blesk!" sáhl jsem myslí po siločárách. Naštěstí jsme měli nad hlavami jednu středně silnou namodralou. Napojil jsem se.
"Všichni si doplňte zásobu," poradil jsem učňům. Všiml jsem si, jak se Melvine nesouhlasně šklebí. "Bez řečí! Udělej, co říkám!"
Chvilku jsem se odmlčel, abych dal studentům dost času a sám měl jistotu, že mám doplněno až po pomyslný okraj. Jakmile na mě všichni kývli, vydali jsme se bok po boku na náměstí.
Na kočičích hlavách se zmateně pohybovala spousta lidí s podomácku vyrobenými zbraněmi: farmářským nářadím, košťaty, starými armádními kopími a podobnými vetešemi. Nejdivočejší akce se odehrávala na rohu, kde se skupina lidí snažila zaútočit na něco mezi sebou, ale zase se k tomu nechtěla moc přiblížit. Vydal jsem se blíž se svou družinou v patách.
Nejdřív jsme viděli jen dvoupatrový cihlový dům s červenými chrliči lemujícími okapy. Na boku stavby zela díra jako by ji prorazila obrovská pěst. Sledoval jsem, jak odpadávají další cihly a za nimi se objevuje veliký tulpanský obličej orámovaný rozcuchanou žlutohnědou chundelatou hřívou. Obrovská tlapa drápla po dalším kusu zdi a nadrobila na zem dávku cihel. Příšera byla dvakrát větší než dospělý muž. Lidé z města ječeli a utíkali před padajícími cihlami.
Bestie chvilku bojovala s odporem stavby, ale nakonec se z nahlodané zdi vyrvala ven a zbytek domu vzala s sebou. Střapatou hlavu následovalo gigantické chlupaté tělo se svalnatým zadkem. Ocas ale žádnou srst neměl a ke všemu vypadal hmyzoidně. Světle modré průhledné článkovité části končily žihadlem delším než mé chodidlo. Polkl jsem.
"Co to je?" zalapala po dechu Zajda.
"To je Kudlanice," identifikoval jsem příšeru, "pochází z dimenze Kudla. Četl jsem o nich, ale živě jsem neměl tu čest. Jsou nebezpečné."
"Tady přestává sranda," konstatoval pohrdavě Melvine.
To tedy bezpochyby. Kudlanice vycenila plnou tlamu dlouhých bílých tesáků. Chňapla po natažené ruce sochy a jediným hryznutím ji ukousla. Vyplivla ji do davu, který se za křiku a máchání domácími zbraněmi rychle dával na ústup. Několik hrdinů se ale propracovalo kupředu a házelo na potvoru kameny.
Kudlanice zaklopýtala, postavila se na zadní a zařvala. Četl jsem, že tyhle bytosti nejsou schopné vnímat samy sebe. Učebnice se občas mýlí. Tahle potvora měla na sobě uniformu. Nijak zářnou, pravda. Vyleštěný zlatý a kožený hrudní krunýř na mohutné chlupaté hrudi, v půli těla připevněný široký pás s několika měšci a blyštící se dýkou. Další dýku měla přivázanou na pravém kotníku. Mezi kulatýma ušima kryla huňatou hřívu tmavě modrá kšiltovka. V pravé tlapě svírala kulatou nádobu ovázanou koženými popruhy. Když se na ni snesla další sprška kamenů, ochránila kouli druhou masivní tlapou. Zvedl jsem obočí.
"Tohle ukradla?" šeptala mi Zajda. "To je to, co se od ní snaží dostat zpátky?"
"Myslím, že to patří jí," odpověděl jsem jako přimražený. "Řekl bych…"
"Tady je!" popadl mě za ruku Norb a táhl mě k velikému vousatému muži, který stál v čele malé armády klečících mužů připravených střílet z kuší. "Mistře Flinku, tady je čaroděj!"
"Nestřílejte!" přikázal Flink. Norb přispěchal k Flinkovi, aby mu něco pošeptal. Velitel se na mě otočil. Až na pár šedin

na spáncích měl vlasy a vousy černé stejně jako malá korálkovitá očka.
"Tak čaroději, co si o tom myslíte?" vystartoval na mě okamžitě.
"Já si myslím," odkašlal jsem si, "že tu máte problém."
"Tohle si myslíte?" vybuchl, "no, to teda musíte bejt taky jasnovidec! Na tohle jsme, sakra, přišli i bez vás! Tak ho vyřešte! Zaplatíme, co jste si tady s Norbem domluvil. Klidně víc. Jen nás zbavte tyhle příšery a dostaňte ji z mýho města!"
Mírně jsem naklonil hlavu a nasadil veledůležitý tón. "Jak si přejete, mistře Flinku. Situace dle mého není tak vážná, takže si zasluhuje pouze můj osobní dohled. Vypořádají se s ní mí učňové." S tím jsem založil ruce do rukávů.
"Jak chcete," zavrčel Flink, "jen se do toho už dejte! Před půlhodinou přestala chrápat a podívejte, co stihla natropit."
"Ujišťuji vás, že se příšery zbavíme s co nejmenšími dalšími škodami," pokynul jsem na Flinka důležitě hlavou.
"CO ŽE udělají vaši učňové?" nechápal Melvine. Jeho šok se odrážel i v obličejích ostatních studentů. Pervektkám spadly čelisti. "Děláte si legraci?"
Otočil jsem se k nim a snížil jsem hlas: "Ne, legraci si nedělám ani v nejmenším. Nelíbila se vám moje cvičení na dvoře. Prý nebyla dost praktická. Tak tady máte jedno praktické cvičení přímo na bitevním poli," mávl jsem rukou směrem ke Kudlanici. "Sestavte společně plán honu na Kudlanici. Dostaňte ji z města. Za branami se s ní teprve vypořádáme."
"Dobrá," rozhodla rázně Džinetta a převzala velení. Pervektky se shlukly a Džinetta vytáhla z batohu křišťálovou kouli. Chvíli nad ní mávala rukou: "Kudlanice, Kudlanice. Tady je odkaz na Encyklopedii Pervetiku."
Ostatní dívky jí koukaly přes rameno. Včelka si prohlížel náměstí a mumlal si nějaká čísla. "Čtyřicetkrát pětačtyřicet yardů. Devět přímých cest, vzdušnou nepočítaje."
Tolk jen valil oči a vzrušeně vyplazoval jazyk.
"Už tomu rozumím," vzhlédla Polona od informací, "tenhle kousek je adolescent. Pozná se to podle toho, že už vousky nemá bílý, ale ještě nejsou úplně zlatý."
"A jeden z nich má ohnutý," dodala Chladula, "což napovídá o porážce nějakým silnějším protivníkem, třeba drakem. Pamatuju si jednu přednášku profesora Simbia. Říkal, že vousy Kudlanic jsou jedny z nejohebnějších a nejpevnějších vláken ze všech dimenzí."
"Ne, drak ne," opravila ji Polona, "může je ohnout jenom útok magií! Draci nesesílají kouzla. Ti radši používají hrubou ohnivou sílu."
"No jasně!" zahihňala se Chladula. "Klobouk dolů před tvojí úžasnou pamětí, Poly." S tím vytáhla sešit a zapsala si do něj oranžovým pštrosím perem poznámku. "Fyzický útok. A kdy asi tak myslíš, že to bylo?"
"To nemůžu říct úplně přesně," kroutila zamyšleně hlavou Polona.
"Mistře Flinku, zase jde na věc!" zakřičel jeden ze střelců. Kudlanice se zvedla a klopýtala přes náměstí.
"Nestřílejte!" zavelel vůdce, "čaroděj se chystá zakročit."
"A kdy?" dožadoval se tlustý muž v zástěře ušpiněné od mouky. Hned jsem usoudil, že to je místní pekař. "Ničí mojí sýpku!"
Kudlanice odsunula ze vchodu do bíle nahozené budovy závěs a snažila se prolézt dovnitř zbytky bývalých dveří.
"Tak na co čekáte, čaroději? Pospěšte si, nebo mi zničí celej krám!"
Pokud jste nikdy nezažili pohled tisíce lidí, kteří najednou všichni civí na vás, věřte mi, že to není příjemný pocit. Zachoval jsem si tvář ctihodného a obávaného čaroděje a nedal najevo své pocity, ale uvnitř jsem se cítil podobně netrpělivý jako ostatní měšťané. Přesto jsem čekal. Byl jsem si poměrně jistý, že nikomu od té příšery nehrozí bezprostřední nebezpečí, a věděl jsem, že je tohle pro mé studenty důležitá lekce.
Nakonec se jeden z nich odhodlal. Melvine mě zatahal za rukáv: "Ehm, Skeeve, co kdybychom se vypařili?" navrhl hlasem tak sladkým, jak se mu jen podařilo vyloudit. "Tenhle boj nemusíme nutně absolvovat my, ne?"
"Jistě že musíme!" poulel očima Tolk. "Na něj! Na něj! Hned-haf-haf-haf!"
"Uzavřeli jsme smlouvu, Melvine," dodal Včelka.
"Přesněji řečeno Skeeve uzavřel smlouvu," založil si Melvine ruce na prsou, "já proti těm cvičením nic neměl. Teta s těma velkejma zkušenostma trochu přeháněla. Nemusím být nutně u všeho. Hele, kdyby vám to nevadilo, jenom bych to támhle odtud sledoval. Někde tak nahoře vlevo na konci ulice. Co vy na to?" S tím se Batolan začal sbírat k odchodu.
"Čeho se bojíš?" zeptal jsem se.
Melvine se zastavil a podrážděně odseknul: "Kdo říká, že se bojím? Jenom mi tahle VĚC s těma velkejma pazourama a všema těma zubama trochu…!"
"No, když ještě není dospělá, nebude mít kompletní sadu tesáků," konstatovala Polona stále pohroužená do čtení.
"Co to znamená?" zeptal se zvědavě Včelka.
Polona ho přitáhla blíž ke křišťálové kouli: "Vidíš tu tabulku? Kudlanicím smysly dozrávají rovnoměrně. Podle věku bude vnímat některý abstraktní podněty líp než jiný."
"Tím chceš jako říct, že bysme se měli soustředit na její lepší stránky, jo?" zeptal se Tolk a vypláznul jazyk. "Dobrej nápad!"
Někteří měšťané si mluvícího psa všimli a začali si o té novince šuškat. Litoval jsem, že jsem mu hned na začátku nedal lidskou podobu, ale stejně by se o něm začalo mluvit, až by padl na všechny čtyři a začal utíkat.
Melvine pomalu ustupoval k zadní části náměstí. Popadl jsem ho za límec a přitáhl ho zpátky k ostatním.
Mezitím velitel nakázal lučištníkům střílet.
Šípy Kudlanici zasypaly a ta je s hrozivým řevem setřásla. Zlatavou srstí prosákla krev. Kudlanice slepě klopýtala ke střelcům. Lidé se jí klidili z cesty a křičeli. Příšera vyrážela směrem ke zvukům, sem tam hodila ocasem a bodla žihadlem, mlátila kolem sebe jednou tlapou, ale byla moc pomalá, aby někoho trefila. Pořád si k hrudi pevně tiskla tu kulatou

nádobu, což ji značně brzdilo. Nespokojeně zavrčela a padla na zbývající tři packy, aby lezla rychleji.
"Proklejte tu bestii, natáhněte luky a palte!" zařval Flink.
Lučištníci sklonili luky k zemi, natáhli tětivy a zamířili. Kudlanice zavrčela a kopla do vozíku se senem, který se jí připletl do cesty. Kolečko se překlopilo a narazilo do boku jednoho z domů.
Pár odvážných obyvatel znovu na příšeru vrhlo sprška kamenů. Když se na ně otočila, utíkali se schovat za střelce, kteří za mnou a mými učni utvořili třesoucí se formaci.
Kudlanice zakopla o skupinku keřů, které zdobily památník uprostřed náměstí. Pak spadla s mohutným cáknutím do malé kašny.
Měšťané se dali do nervózního smíchu. Kudlanice to asi pochopila špatně. Zvedla se na tři nohy a šlehala světle modrým ocasem, až k nám stála zády. Pak ocas zvedla vysoko nad hlavu.
"Všichni k zemi!" zaječel Flink.
I s omezenými vědomostmi z oblasti Kudlanic mi došlo, jaké nebezpečí hrozí. Padl jsem na zem. "Učňové! K zemi!"
Pervektky zvedly nepřítomně hlavu od křišťálové koule a nechápaly, proč je ruším.
"V našich svátečních šatech?" dala si ruce v bok Džinetta.
Ostatní už si všimli, co jim hrozí, a vrhli se k zemi. Rychle jsem sebral větší dávku Síly a zasáhl. Právě včas.
Ocas příšery se zachvěl a obrovské hýžďové svaly se zatnuly.
VZZZMMM!
Okamžitě jsem pochopil Norbův popis, jak bestie "vylučuje blesky". Tuhle pasáž, bohužel, v mojí učebnici nějak zapomněli uvést. Ze spodní části těla vystřelila potvora modrobílý blesk a ten mířil přímo na mladou Pervektku. Pomocí levitace jsem Džinettu vystřelil do vzduchu. Blesk ji minul a prásknul do jednoho obrovského stromu na trávníku.
Znovu jsem si sáhl po další dávce magie, ale modrá siločára nad našimi hlavami byla tak tenká, že jsem z ní dostal jen zlomek. Zůstala mi asi jen polovina mé vnitřní "nádrže".
"Doufám, že toho nebudu později litovat," řekl jsem.
"Ti teda pěkně děkuju!" urazila se Džinetta.
"Tak jsem to nemyslel," vysvětloval jsem, "pozor!"
"Auuu!" zaječel Melvine a lehl si zpátky na dlažbu.
Když už Kudlanice jednou ocas zvedla, házela blesky náhodně na všechny strany. Oslepující rány páraly domy jako nic. Příšera se znovu otočila k davu lidí za mnou a v obličeji se jí objevil zákeřný úsměv.
"Ne!" vykřikl Flink.
Kudlanice se maximálně soustředila a pak vyloučila největší blesk, jaký se jí dosud povedl. Namířila ho přímo na budovu z bílých kamenů v čele náměstí. Průčelí vybuchlo a úlomky se rozlétly na všechny strany.
"Naše radnice!" zaúpěl Norb.
"Udělejte něco, Mistře Skeeve!" pobízel mě Flink nešťastně. "Vaši učňové jsou k ničemu!"
"S tím souhlasím," kývl jsem. Obrátil jsem se k malé skupince za mými zády. "Učňové!"
"Možná je zraněná těmi šípy," navrhl dychtivě Tolk, "můžu ty rány vyléčit. Třeba nás pak bude mít ráda a přestane dělat problémy."
"To je jedna z teorií," přitakala Džinetta. "Měla by rozumět pojmu vděčnost."
"Hej, poslouchejte!" houknul jsem na ně tichým, ale naléhavým hlasem.
"Já nevím," přemítal Včelka, "jestli jsou, jak říkáte, zranitelné mezi očima, mohl bych ji udeřit na plocho třeba lukem, kdyby mi ho někdo z lučištníků půjčil."
Odkašlal jsem si. "Promiňte."
S místními odvážlivci v patách se Kudlanice pomalým váhavým krokem vydala ke kouřící ruině radnice a začala sbírat sochy a ornamenty jednu po druhé a cvrnkat je do fontánky.
"Nemohli bysme zapůsobit na její inteligenci?" zeptala se Polona vzrušeně.
Melvine se zakuckal: "To mluvíš o Kudlanici?"
"No, asi to nebyl dobrej nápad."
Vtom už jsem ztratil trpělivost.
"PROMIŇTE!"
Všichni se na mě otočili a zírali s otevřenými ústy. Do jednoho jsem jim pohled oplatil. "Než se pokusíte působit na její inteligenci nebo smysl pro vděčnost, nešlo by ji nejdřív zastavit, aby neničila další majetek?"
"Eh?" naklonili jednohlasně tázavě hlavy.
Ustoupil jsem, aby měli na pokračující destrukci lepší výhled. Kudlanice zvedla tesanou kamennou okenní římsu a práskla s ní do vody. Voda vycákla vysoko do vzduchu.
"Jejda!" vykřikli, jako by je překvapilo, že Kudlanici nezastavila přesná identifikace jejího rodu, druhu a poddruhu.
"Promiňte, Skeeve," sklonil rozcuchanou hlavu Tolk, "nějak jsme se nechali unést…"
"Na to není čas," přerušil jsem ho, "dělejte a dostaňte ji z města. Pak si to s ní vyřídíme bez dalších nevinných obětí."
"Jasně," chvástal se Melvine, "popadnu jí do vzdušného víru." Když uviděl můj starostlivý výraz, zašklebil se. "Žádnej strach, prófo, už jsem to vyladil. Fakt."
Pak zkroutil obličejík a zvedl ruce. Z prachu se začal sbírat vír. Nabíral cihly a kameny a směřoval ke Kudlanici, která zrovna přišla na zdobené modré střešní tašky.
Odtrhávala je jednu po druhé a slupla je vždycky jako lahůdku.
Tornádo narůstalo pomalinku, plížilo se nenápadně za bestií a schovávalo se za stromy a budovy, když se Kudlanice ohlédla. Obdivoval jsem Melvinovu taktiku. Pokud si ta potvora ničeho nevšimne, mohlo by to fungovat. Konec víru se jí dotknul prstu na noze.

"Ej?" nechápala Kudlanice.
VŽŽŽNNNN! Než se Kudlanice vzpamatovala, malinká větrná bouře jí objala tělo. Poslední se ve víru ztratil ohromený obličej a bezmocně se míhal v kruzích kužele.
"Jupíííí!" radoval se Melvine a tancoval dokolečka. "Já jsem Batolan! Já jsem Batolan!"
"Dostaň ji odsud!" zakřičel jsem.
Melvine se na mě pokorně podíval.
"No jasně."
Batolan natočil hlavu a vír se nasměroval ulicí k bráně. Měšťané s respektem uhýbali. Musel jsem uznat, že se Melvinova kontrola výrazně zlepšila. Je vidět, že cvičil. Stázka měla pravdu. To dítě potřebuje jen pevnou ruku a směr.
Dav vyprovázel bestii, zpíval a mával podomácku dělanými zbraněmi.
"Jupí! Smrt příšeře! Smrt příšeře! Smrt příšeře!"
Kudlanice se ale nevzdávala bez boje. Z kužele prachu sem tam vystřelil malý paprsek a v místě dopadu zanechal černé spáleniny. Tulpané uskakovali a někteří vyjekli bolestí.
"Melvine," upozornil jsem ho, když se tornádo odchylovalo z cesty. "Melvine, pozor, jsi moc blízko té…"
BUM!
"…pouliční lampě."
Podíval jsem se na něj. Nad obočím se mu zachytávaly krůpěje potu.
"Neudržím ho! Ztrácím Sílu!"
"Proč ti to kouzlo selhává," zeptala se ho káravě Džinetta, "copak jsi nevyvolal všechno podle správných parametrů?"
"Na tohle neexistujou žádný správný parametry, holčičko," odsekl Melvine. "Tak si to zkus SAMA! Slábne mi energie. Při tréninku s krysama mi to fungovalo dobře."
"S krysama," oklepala se Chladula.
"Asi jsi na něco zapomněl," řekla Džinetta.
"Já ne! To není moje chyba!"
"Tady něco mám," vykřikla Polona a zvedla oči od křišťálové koule. "Blesky Kudlanic vysávají siločáry!"
Zaúpěl jsem. Moje učebnice vynechala o Kudlankách všechny důležité informace.
Melvine se ušklíbl. "Se nedivím. Vidíš? Já to nepokazil. Proč jsi mi to neřekla TY, když jste takový výzkumnice!"
Džinetta ječela vzteky. "Já? Kolik si asi myslíš, že toho za pět minut stihnu přečíst?"
Dal jsem oči v sloup. "Nechte toho dohadování! Včelko, Tolku, pomozte Melvinovi."
"Prosím o prominutí, Mistře Skeeve, ale já nevím, jak se dělá tornádo," přiznal Včelka.
"Já taky ne," štěknul Tolk.
"Není třeba," řekl jsem a nespouštěl oči z přerývaného větru. Za pár okamžiků uvadne do lehkého letního vánku a my budeme zase na začátku. "Představte si veliké ruce. Každý vytvořte jednu a položte na bok tornáda. Držte se ho a pomozte ji Melvinovi vytlačit z města. To je celé. Dámy, připravte se. Jestliže musíme společně zapracovat na množství shromážděné Síly, tak ji musíme využít tam, kde je potřeba. Vzpomeňte si na Gobin. A nenechte si spadnout proměny!"
"Ano, Mistře Skeeve," zazněli mi žáci sborově.
Včelka a Tolk zvedli každý ruku a soustředili se. Kouzlo kolísalo a nebylo úplně na jedničku, ale dařilo se jim klopýtavý vichr sunout pryč.
Našim dvěma hrdinům se nakonec podařilo dostat Kudlanici částečně z brány dřív, než vír definitivně zkolaboval. Kudlanice dopadla se žuchnutím na zem. Chlupy měla celé zacuchané. Mohutně se oklepala, zkontrolovala kulatou nádobu a když zjistila, že je v pořádku, hrozivě zařvala. S pohledem, který předesílal pomstu, se drápala zpátky do centra města.
Jakmile tornádo utichlo, měšťané humuluští se rozptýlili daleko široko. Ulevilo se mi, že alespoň oni nám šli z cesty. Jestli byla Kudlanice předtím naštvaná, tak teď je bez sebe vzteky. Vrazila volnou tlapou do nejbližší výlohy a vytáhla z ní celý stůl, kterým rozmlátila zbylé pouliční lampy v dosahu. Včelka s Tolkem se snažili příšeru vytlačit z města i bez víru. Tenhle boj ale prohrávali. Musím do úkolu zapojit i ostatní učně.
Sáhl jsem po siločáře, celkem jakékoli. Džinetta ale měla bohužel pravdu - místní siločáry vyčerpalo kouzlo s blesky.
"Dámy, právě teď potřebuji vaši pomoc," oznámil jsem jim.
"Ale my jsme ještě nedokončily průzkum Kudlanice!" stěžovala si Džinetta.
"Tuhle jste ve skutečnosti vůbec nezkoumaly!" poukázal jsem. "Pořád jen čtete knihy o jejich druhu, ale pokuste se křišťálovou kouli odložit. Co na téhle konkrétní Kudlanici najdete, co by nám ji pomohlo dostat ven z města? Tak přeci využijte vaše analytické myšlení, na které jsou Pervekti tak pyšní."
"Ehm," zaměřily Pervektky své pohledy na bestii.
"Je dost naštvaná," řekla Chladula.
"To jí na efektivitě neubírá," zakroutil jsem hlavou. "Věřte mi. Ale zastavte se a přemýšlejte. Proč asi je tady už pět dní?"
"Ztratila se?" navrhla Džinetta.
"Podívejte se na tu nádobu, co má v tlapě," kývl jsem hlavou směrem ke Kudlanici, "dělá všechno proto, aby do ní nic nepraštilo. Když do něčeho narazí, první starost má o bezpečí téhle věci."
"Je to dítě!" vyjekla Chladula. "Chrání svoje dítě!"
"No, to ne," řekl jsem, když Kudlanice zdvihla nádobu nad hlavu a vymáčkla si z ní silný proud zelené tekutiny přímo do chřtánu. "Řekl bych, že je to nějaký alkohol. Je opilá."
"To je nechutný!" zašklebila se Polona. "Zneužívat alkohol do úplný němoty. To jsem ještě neslyšela."
"A ono nám to nějak pomáhá?" zeptal se Melvine.

"Tak použijte fantazii," odsekl jsem. Chtěl jsem, aby město zachránili sami, ale evidentně vůbec nemají tušení jak. Ať se mi to líbí nebo ne, zase se musím ujmout velení. "Půjde kamkoli, kde bude její džbánek. Džinetto a Polono, vemte to na chvíli za Tolka a Včelku. Včelko, ty jsi nejlepší v orientaci. Několik mil před městem jsme prošli kolem stromu gumovníku. Jdi a najdi mi ho. Až tam budeš, zůstaň na silnici co nejblíže k němu."
"Ano, pane!" zasalutoval bývalý desátník a dal se do běhu. Obrátil jsem se k Pervektkám.
"Chladulo, umíš dobré vracecí kouzlo?"
"Záleží, na co ho chceme použít," řekla malinká Pervektka podobným obchodnickým tónem jako já. "Jedná se o zvíře, rostlinu nebo kámen? Je to větší než chlebník nebo je to malinké, že tomu mohou na hlavě tancovat andílci?"
"Jde o tu láhev!" řekl jsem netrpělivě. "Vyrvi jí to z tlapy a odlevituj ji pryč." Kudlanice mezitím ze zadku vypustila další blesk. "Teď je ta správná chvíle."
"Je, honem, Chláďo," zatajila dech Džinetta. "Ten blesk oslabil moje kouzlo!"
"No jo, zkusím to!" chystala se Chladula. "Panečku, ta má ale stisk! Já… já neumím dělat obě kouzla najednou!"
"Já taky ne!" kvílela Polona.
Růžovobéžovou pletí přestrojených učednic začaly prosvítat pervektní zelenkavé nádechy. Během chvilky se uprostřed měšťanů objeví tři Pervektky. Jelikož jsem se už jednou na Tulpu ocitl s Aahzern uprostřed nepokojů, chtěl jsem téhle variantě zabránit. Poslední zbytečky Síly jsem věnoval na proměňovací kouzlo.
"Držím vám proměny," ujistil jsem je, "tak se snažte dostat tu láhev!"
"Já ji rozptýlím. Pojď, Glípe. Hej, přišero!" zavolal Tolk a spolu s mým dráčkem se rozběhli přímo ke Kudlanici.
Dvě blížící se zvířata ji překvapila natolik, že přestala okolní budovy sprchovat blesky. Tolk vedle té bestie vypadal směšně malinký, ale srdnatě jí útočil na jednu velkou chlupatou nohu. Glíp jí druhou pálil ohnivými plamínky.
Kudlanice zařvala překvapením a přehodila si ocas přes hlavu. Tolk se s ostrým zavytím vyhnul blesku. Glíp to celé pojal jako hru a tancoval kolem. Pokaždé, když ho rozlícená Kudlanice minula, vesele zajódloval.
"Glíp! Glíp! Glíp!"
"Teď" přikázal jsem hlubokým hlasem.
Chladula chňapla oběma rukama do prázdna. Kulatá nádoba vyskočila Kudlanici ze sevření.
Pervektka mávla rukou a láhev zmizela za branou v lese.
"Hej!" zaburácela příšera. Spadla na všechny čtyři a rozběhla se za nádobou.
"Pryskyřníku, zůstaň se Zajdou!" Pak jsme se za Kudlanici rozběhli.

Za několik stovek yardů dav pronásledovatelů odpadl. Ulevilo se mi. Právě mi skoro došla kouzelná energie. Pustil jsem proměňovací kouzla. Poslední zbytečky Síly se budou hodit tak na zapálení svíčky, víc ne.
Chladula láhev udržovala Kudlanici tak akorát na dosah a škádlila ji, ale nenechala ji běžet rychleji, než jsme sami stačili. Příšera si nás vůbec nevšimla, tolik se soustředila na získání svého životabudiče. Mladá Pervektka si s ní hrála jako s rybou na udici. Nejdřív jí láhev nechala málem chytit a pak ji na poslední chvíli zase odkouzlila kus dál.
"Tahle cesta je teda pěkně krkolomná," popadala sotva dech Chladula. "Bojím se, že ztratím nad kouzlem kontrolu. Teda já tak nesnáším, když jsem bez magie!"
"Můžu na tebe hodit zakopávací trik," nabídl se Tolk, "myslím, že jsem se ho od Včelky naučil docela dobře."
"Tulpanská magie!" odfrkla Polona.
"Náhodou to je dobrý nápad," vložil jsem se do toho, "být tebou, tak se to od něj naučím."
"Jejda, hlavně ať nezačne nosit nevkusný oblečení," obrátila Pervektka oči v sloup.
Vyvolat v běhu nově naučené kouzlo stálo spoustu soustředění, ale nakonec Tolk Včelkovo kouzlo zvládl.
"Vrrrrr! SKOK TRIK!"
Výsledek jsme všichni okamžitě pocítili. Pervektky mohou o Včelkovu kouzlu pochybovat, jak chtějí, ale klaplo to. Všichni jsme běželi jakoby na vzdušném polštáři, který nám z cesty klidil kameny a terénní nerovnosti.
"Jsem na tebe pyšný, Tolku," poplácal jsem ho. "Dobrá práce!"
"Díky, Skeeve!" vyštěknul Tolk a pobíhal dokolečka. "Zvlád' jsem to, zvlád' jsem to, zvlád' jsem to."
"Fakt je to lepší," přiznala Polona neochotně.
"Mám letenku," rozzářila se Džinetta a začala se v běhu hrabat v batohu. "Můžu přeletět dopředu a mrknout se po Včelkovi."
"Jo, to je dobrý nápad!" pochválila ji Chladula.
"Díky!" rozzářila se. Vytáhla z batohu proužek modrého papíru a mrkla na něj. "Nic se neděje! Vím jistě, že prošlá není."
"To je tou slabou siločárou," vysvětlila Polona, "je jako nitka. Tyhle letenky spotřebujou spoustu energie!"
"Tohle mě fakt štve!" vztekala se Džinetta. "Cítím se tak bezmocná."
"Nejsi bezmocná," ujal jsem se lekce, "nejsi, pokud můžeš přemýšlet."
To jsou moc fajn slova, peskoval jsem sám sebe, zatímco jsme pronásledovali opilou Kudlanici asi pětkrát větší než my. Přemýšlel jsem, jestli mě mí studenti vnímají tak povýšeného, jak jsem se cítil.
V dálce vystoupila z křoví malá postava a mávala rukama nad hlavou.
"To je Včelka," řekl jsem. "Všichni se připravte. Chladulo, pošli k němu tu láhev."
Zamával jsem Včelkovi na oplátku a ukázal do lesa. Kývl a ustoupil stranou.
Gumovník je jeden z nejodpornějších kousků přírody, na jaký jsem kdy měl tu smůlu narazit. Jeho křehká zelenomodrá kůra prý je chutná, ale před predátory ji chrání silná vrstva zrádné hmoty poseté dlouhými červenými ostny. Nejenže parádně bolí, když se na ně napíchnete, ale ještě víc bolí, když se vytahují, protože mají zpátky zatočené malinkaté bodlinky. Kdysi když jsem ještě býval zlodějem, snažil jsem se před jednou okradenou obětí na gumovník schovat. Můj pronásledovatel se mi vysmál, když mě spatřil napíchnutého na trnech, a nechal mě být se slovy, že tak krutý trest ani

neměl v úmyslu. Vysvobodil mě až jeden milosrdný kolemjdoucí, který znal tajemství stromu.
Tenhle vzorek jako by mával větvemi a říkal: "Pojď a vezmi si, hlupáku."
Přiběhl jsem k němu a tlesknul. "Hoď ji sem, Chladulo!"
Mladá Pervektka luskla prsty a láhev letěla rovnou na mě. S plesknutím mi přistála v dlaních. Byla větší, než jsem předpokládal, skoro jako medicimbál.
"Uf! Hej, kámo!" zakřičel jsem a mával na Kudlanici. "Tohle bys chtěla?"
"Uáááááágrrrrr!" zaburácela příšera a nemotorně se potácela ke mně. Rozhlédl jsem se. "Včelko! Chytej!"
Bývalý voják byl ve střehu a natáhl ruce. S pomocí magie jsem nádobu odlehčil a hodil mu ji. Včelka se otočil a hodil ji Chladule, která ji překvapením málem nechala spadnout na zem. Kudlanice koukala z jednoho na druhého a snažila se dráhu své milované lahvinky sledovat. Pak se dala do pohybu směrem k Chladule. Ta ji uviděla a zavolala:
"Džinetto, postřeh!" Vysoká Pervektka vyskočila do vzduchu a lapla po míči jako profesionálka.
"Jé! Jé! Na mě!" pokřikoval bojovně Tolk. Džinetta udělala spodní oblouk a vrhla míč k němu. Překutálel se kolem něj a Tolk se za ním rozběhl s jazykem na vestě. Glíp ho předhonil a pak se začali o aportek tahat. Glíp přetahování vyhrál a radostně odklusal do lesa s Kudlanici v patách. Když kolem mě podruhé proběhl, sáhl jsem mu pod bradu a láhev mu sebral.
"Glíp!" protestoval mazlík.
"Promiň, ale tohle nám není nic platné," vysvětlil jsem mu. Hodil jsem nádobu vysokým obloukem Včelkovi. Bývalý desátník po ní skočil a vyfoukl ji příšeře před nosem. Pak ji hodil Poloně.
Kudlanice frustrovaně zařvala. Její popletené smysly nestíhaly láhev sledovat. Klopýtala vždycky k jednomu z nás a pak zase k dalšímu a k dalšímu. Měla úplně zamotané nohy. Hmyzoidní ocas šlehal tam a zpátky a nad hlavou pouštěl blesky. Schovávali jsme se před smrtelnými žihadly pod větvemi a v křoví. S lahví v ruce jsem skočil těsně před Kudlanici za strom. Žihadlo mě minulo. Strom ale dostal přímý zásah. Vydal tiché zaúpění a z kmene se spustila červená smola. Kudlanice se točila kolem stromu a paňáty po lahvi divoce chňapala. Rychle jsem nádobu nechal kolovat kolem kmene.
Kudlanice ji následovala.
Ucítil jsem siločáru. Naplňovala se. Kudlanice už pěkných pár minut nevyslala žádný blesk. Polona se natáhla, aby láhev chytila a pak se napřáhla k hodu.
"Neházej ji!" zavolal jsem. "Můžeš levitovat?"
"Asi jo," odpověděla a zamyšleně nakrčila tulpanské obočí, "kam?"
"Ke gumovníku, TEĎ!"
Prostřední Pervektka se zatvářila pochybovačně, ale nakrčila se a vyskočila právě v okamžiku, kdy se Kudlanice chystala získat zpět svůj majetek. Polona už se vznášela nad stromem.
"A co teď?"
"Trochu ji škádli," zakřičel jsem, "představ si, že to je tvůj malý bráška!"
Pochybovačný výraz se ještě prohloubil, ale přesto se vžila do vnitřní role velké sestry. "Hej, Kudlanice," dráždila ji, "mám tady tu tvou hračičku. A ty jí nedostaneš! Né né né!"
"Nedotýkej se těch trnů," varoval jsem ji. "Všichni stranou! Nenechte se předběhnout!"
"Jak?" nechápal Tolk.
Nemusel jsem si ale dělat starosti. Kudlanici nezajímalo nic jiného než láhev. Švihala ocasem a řítila se ke gumovníku. Zvažovala možnost na Polonu vyskočit. Jak jsem předpokládal, větve byly moc husté, takže se bestie musela za aportkem vyšplhat.
"Jau! Jau! Jéééé?!"
Stačily dva kroky a zrádná hmota přicementovala Kudlanici tlapami ke stromu. V jejím tulpanském obličeji se zračil naprostý zmatek. Snažila se vysvobodit přední tlapy. Nešlo to. Ani jedna, ani druhá. Zkusila zadní nohy. Také nic. Pak Kudlanice hrozivě zavrčela a švihla ocasem, aby zasadila smrtící žihadlo. Zabodlo se hluboko do kůry a zůstalo tam. Vrčení přešlo ve zmatené kňourání.
"Funguje to!" vykřikl Melvine. "Fíha. Měl jste pravdu, prófo."
"Dík," řekl jsem suše.
Pervektka pořád poletovala v koruně stromu a plivala své verze urážek. "Jsi hnusná! Tvoje matka tě musí nenávidět! A vůbec, nesnáším, když házíš bleskama zrovna ve chvíli, kdy si chci udělat make-up!"
"Polono," okřikl jsem ji, "už toho nech!"
"Ach," klesla jí zklamaně ramena, "zrovna jsem se dostávala do varu. Nemohla bych ji ještě chvilku dráždit?"
"Ne," zavrtěl jsem hlavou, "pojď dolů. Chci si s ní promluvit."

Kapitola dvanáctá

"Asi jsme na něco zapomněli."
KOMISE PRO VZPOMÍNKOVÉ AKTY

Kudlanice se divoce vzpírala a snažila se uvolnit všechny končetiny. Nešlo to ale na žádnou stranu. Lepkavá guma se jí dostala do kožichu a vytvořila silnou vrstvu, kterou by se klidně daly izolovat střechy. Nemohla na nás ani vysílat blesky, i kdyby chtěla. Škorpioní ocas měla beznadějně ovinutý kolem poloviny kmene stromu. Popravdě řečeno, Kudlanice vypadala dost zuboženě. V místech, kde trny probodly pokožku, vytékaly z dlouhých chlupů prameny krve. Když jsme se k ní přiblížili, měla v očích strach. Glíp se přikrčil na břicho a vrčel. Kudlanice se ještě víc shrbila.
"A teď ji zabijeme?" vrhal se na bestii s krvežíznivým pohledem Melvine.

"Ne," zadržel jsem Batolana paží několik stop od zajatce. "Jenom si s ní promluvíme."
"Cože? A k čemu je to dobrý?"
Obrátil jsem se k Pervektkám: "Umíte některá mluvit kudlansky?"
"No," přemítala Chladula se zdviženým ukazováčkem, "prošla jsem kurzem srovnávacích jazyků. Zatím na mě ale nepromluvila, takže její jazyk nemám s čím porovnat."
"Tak uvidíme, jestli z ní něco dostaneme."
Těch pár let, co jsem strávil na Bazaru, nebylo vůbec k zahození. Většina dabelských obchodníků zná několik jazyků, aby mohli lépe podvádět, tedy vlastně dělat obchody s nákupčími z nespočetných dimenzí. Nikdo z nich by si z JAKÉHOKOLI důvodu nenechal ujít kšeft. Obvykle s cizinci komunikují prostřednictvím kouzla a nebo tlumočnického přívěšku. Sáhl jsem myslí po siločáře. Pěkně se mi dmula nad hlavou. Zapátral jsem v paměti po kouzlu, které jsem se kdysi naučil od jedné vstřícné obchodnice jménem Belma. Samozřejmě za peníze. Na Bazaru není nic zadarmo, ale často se tam vyplatí nakupovat.
Kouzelná energie vystačila akorát na to, aby kouzlem pokryla všechny mé učně. Na pohled nebylo nic patrné, ale cítil jsem, jako bychom byli ústy a ušima všichni mezi sebou propojeni.
"Kdo jsi?" zeptal jsem se Kudlanice.
Příšera sebou trhla a stáhla se tak daleko, jak jí gumové lepidlo dovolovalo. S vytřeštěným pohledem promluvila: "Vy mluvíte mojí řečí."
"No, dalo by se to tak říct. Já jsem Skeeve. Tohle jsou mí učňové."
"Já jsem Evad, člen Královského kudlanovského námořnictva. Vy musíte ale být hodně dobrej generál, když jste mě zajal," uznal Evad. "Skláním se před vámi." Sice mu to moc nešlo, ale snaha se cení.
"No, já jsem tak trochu čaroděj," přiznal jsem, "proč jste devastoval to město? Skoro celé jste ho zničil."
Kudlanice vycenila tesáky. "Jsou hloupí. Zeptal jsem se jich, kde jsem, a nikdo mi neodpověděl! Trval jsem na tom, ať pošlou pro tlumočníka, ale pořád do mě něčím bušili. Byli na mě hrubí! Tak jsem ztratil nervy."
Zvedl jsem obočí. "Takže jste se opil a všechno jim tam rozmlátil? Copak si o tom asi pomyslí váš velící důstojník?"
Poprvé za celou dobu se příšera zatvářila zahanbeně. Jeho velká huňatá hlava poklesla. "Nic moc. Zbývá mi už jen pět dní dovolené a já je ztrácím v tomhle zapadákově - bez urážky."
"V pořádku," usmál jsem se. "Taky si to občas myslím. Tahle dimenze se jmenuje Tulp, ale není to podle jejích obyvatel. Ti mají mimochodem poměrně přesnou představu o tom, jak byste měl držet ruce dál od jejich domovů. Tu škodu budete muset nahradit."
Kudlanice zaúpěla: "Bolí mě hlava."
Obrátil jsem se na Tolka: "Můžeš s tím něco udělat?"
"Jasně - jasně - jasně," přitakal Kaniďan. "Rád se o to pokusím. Kudlaňana jsem ještě neléčil. Nehýbej se!"
"Jsi k cizinci velmi laskavý, obzvláště pokud tě chtěl zabít," řekl Kudlaňan, když se mu Tolk vyšplhal po zádech a usadil se mu na rameni. Pak mu položil tlapy na huňatou hřívu.
"Byl byste radši, kdybychom zabili my vás?" zeptal jsem se.
Evad se zamyslel. "Aspoň bych si tím zachoval tvář," uvažoval, "takhle se vrátím s hanbou. Důstojník Královského kudlanovského námořnictva se ztratí ve špatné dimenzi jako nějakej prvňák! Jé, už je to lepší. Ale bože, já jsem teď střízlivej! Díky, hnědobílé stvoření."
"Jmenuju se Tolk," seskočil Kaniďan dolů a vesele se usmál, "teď jsi jako nový."
"No spíš tady pojdu přilepenej na tyhle šílený rostlině!" konstatoval Kudlaňák dramaticky.
"Nebude zas tak zle," uklidnil jsem ho. "Stačí mízu trochu zahřát a začne se roztékat. Pak odpadnete na zem. Žádný problém. Až na ty trny."
"Bolest vydržím," řekl chrabře Evad, "udělám to na počest královně."
"Hej, Glípe," natáhl jsem ruku a můj mazlík ke mně okamžitě přiběhl. "Mohl bys tu mízu trošičku zahřát? Ale nezapal ji."
"Glíp!" odpověděl dráček šťastně. Přiběhl ze strany ke stromu a vydechl. Z krku mu vyšlehl plamínek a nahnědlá lepkavá hmota začala bublat. Kudlaňák se vrtěl a snažil se dostat packy z dosahu ohně.
"Co to děláte, ó, čaroději?" kvílel Evad, "chcete mě snad upálit na hranici?"
"Glíp?" obrátil můj mazlík své velké modré zmatené oči na Kudlaňáka.
Džinetta nesměle zvedla ruku. "Můžeme to zkusit? Tohle kouzlo používáme celkem často, když si na kolejích ohříváme vodu. Ráda bych ho použila i v situaci v reálném světě."
"Jen do toho," získával jsem čas, abych uvažoval o Evadově problému s hanbou.
Pervektky se postavily kolem stromu a soustředily se. Lepkavá smola změnila barvu z temné na průhlednou a začala se rozpouštět. Ještě než Kudlaňák žuchnul na zem, něco mě napadlo.
"Ach jo," povzdychl si Melvine. "Škoda, skalp Kudlanice by se mi pěkně vyjímal nad krbem."
"Ty jsi ale nebezpečný protivník, Tulpane," poznamenal Kudlaňák, když z něj okapal zbytek lepkavé hmoty.
"Díky, ale já nejsem Tulpan, já jsem Batolan."
Kudlaňák se zdvořile poklonil. "Prosím o prominutí, ale všichni mi připadáte stejní."
"Tak si radši propříště pamatuj," řekl Melvine s rozzuřeným dětským obličejem, "že jsme mnohem tvrdší, než vypadáme."
"Přestaň ho strašit, Melvine," okřiknul jsem ho, "útočit na bezbranného je podlé."
"Teta by to udělala jinak," přerušil mě Melvine, "ona by…"
"A Stázka přenechala tvou výchovu na mně," přerušil jsem ho také, protože se zrovna přiblížily Pervektky se zvědavě našpicovanýma ušima. "To už jsi zapomněl?"
"No, mám dělat, co řekne, ne co sama dělá?" odvážil se Melvine odpovědět.

"Vezmeme to popořádku," otočil jsem se na Kudlaňáka.
"Co jen mohu udělat, ó, Skeeve," zeptal se Evad zubožene. "Jsem počestný muž, ale žiju z platu žoldáka a nemám našetřeno na to, abych nahradil všechnu tu škodu, co jsem způsobil. A nemám ani čas si částku odpracovat. Kromě uniformy a frček nemám žádnej majetek."
"No," zvažoval Včelka, "nebyl bys první ani poslední, kdo musí obětovat uniformu, aby se vyplatil z průšvihu. V possiltské armádě se to stalo nespočetněkrát. Časem si ji můžeš vykoupit zpátky."
"To nejde," zhrozil se Kudlaňák, "je majetkem královny!"
"Mám nápad," rozzářil jsem se, "ten tvůj jed zraňuje nebo zabíjí?"
"To záleží na mně," nechápal Evad, kam mířím. "Většinou to způsobí jenom bolestivý otok. Zasažený lidi se z toho dostanou, pokud jsem je netrefil do životně důležitýho místa. Musím se jim pak omluvit. Stydím se, že jsem na civilisty použil hrubou sílu."
"To jsem neměl na mysli," zakroutil jsem hlavou, "spíš mě zajímá ten jed samotný. Umíš ho tedy vyrobit různě silný, nebo se jedná o rozdílné tekutiny?"
Kudlaňák vypadal, jako by na něj šla další bolest hlavy -
"Já nevím, ó, Skeeve. Vlastně jsem o tom nikdy pořádně nepřemejšlel. Proč?"
"Provádím srovnávací kouzelnickou studii," vysvětlil jsem mu. "Nemohl bys mi, ehm, dát od každého typu vzorek? Rád bych je prozkoumal. Udělal bych pár pokusů, abych zjistil, jestli jsou v nich nějaké rozdíly a jestli se každý hodí pro jiné kouzelnické účely. Zaplatil bych ti za ně. Férovou cenu."
Evad se tvářil podezíravě.
"To bych mohl udělat," řekl, "ale takové malé množství těžko vyrovná dluh, který mám u lidí z vesnice."
"Myslím, že ano," prohodil jsem. "Tady je má nabídka - jsem ochoten ti zaplatit běžnou cenu, kterou má kudlanovský jed na Tulpu."
"Pokud vím, na Tulpu nic takového jako kudlanovský jed není," podotkl Včelka. "To bych o takové zbrani něco věděl, když jsem byl v armádě."
"To by znamenalo, že je poměrně hodnotný, ne?" zeptal jsem se nevinně. Evad se narovnal, protože se začínal chytat.
"Ó, Skeeve, to kdybyste udělal, byl bych vaším doživotním sluhou!"
"Nebudeme to tak přehánět," řekl jsem rychle, "co naše dohoda?"
"Ano! Souhlasím! Na to se napijeme, ne?" navrhl Evad zcela samozřejmě. "Kde je moje láhev?"
"Možná si radši jenom podáme ruku," navrhl jsem.

Vydali jsme se pěšky zpátky do Humulusu, Evad šel s chundelatou hlavou sklopenou na známku toho, že se kaje.
"Stejně to furt nechápu," kroutil pořád hlavou Melvine, "ta věc je velká jako dům a ty se s ní kamarádíš? Dostal jsi tu příšeru, kam jsi potřeboval, a pak jsi ji nechal jít? Co když na nás najednou zaútočí?"
Pokradmu se ohlédl na velikého Kudlaňana, který nám šel v patách.
"Já si myslím," pronesla Džinetta opatrně, "že to je kumšt udělat z nepřítele spojence."
"Jo, za prachy jistě!"
"Ne, tím, že se shodneš na potřebách obou stran," skotačil kolem nás Tolk, až se mu jazyk houpal ze strany na stranu.
"Fíha, Skeeve, jste fakt super! Geniální!"
"Jak vás to vůbec napadlo?" zeptala se Polona.
"V M.Y.T.H. Inc. jsme to tak dělávali často," vysvětlil jsem jim. "Když něco skončí fifty fifty, tak jsou všichni šťastní."
"Ale proč byste se měl namáhat, aby to bylo fér? Měl jste toho brutálního vraha v hrsti. Byl bezmocný. Mohl jste z něj dostat mnohem víc."
"Podívejte," řekl jsem, "nepotřebuju teď víc než pár lahviček jedu. A když bych někdy potřeboval víc, vím, kde ho najdu. O otroky nemám zájem. On potřebuje peníze. Každý dostane, co chce, je to tak?"
"Ne tak docela," zadívala se Chladula kupředu. Podíval jsem se do dálky.
Nemám tak dobrý sluch ani zrak jako Pervekti, ale už za několik kroků jsem rozeznal v bráně Humulusu shromážděné obyvatele, jak jednohlasně vykřikují:
"Smrt příšeře! Smrt příšeře! Smrt příšeře!"
Přiblížili jsme se a v obličejích vesničanů nastala změna ze vzteklého výrazu na údiv, který sklouzl ve strach. Pozvedli zbraně a zvýšili hlasy.
"Smrt příšerám! Smrt příšerám! Smrt příšerám!"
"Mistře Skeeve," ozval se Včelka, "asi jsme na něco malého zapomněli."
"To tedy ano," zaúpěl jsem, "že si nikdo nevzpomněl a neobnovil proměny?"
Rychlý pohled potvrdil strašnou skutečnost.
"Ne, pane," zakroutil hlavou Včelka.
"Ani já ne," přiznala Džinetta.
"My taky ne," přidaly se druhé dvě Pervektky.
"Co když vezmeme nohy na ramena?" zeptal se Melvine, když se vesničané pohnuli směrem k nám.
"Lučištníci!" zvedl se Flinkův hlas nade všemi ostatními. "Připravte se k palbě!"
"Ne!" vykřikla Zajda. Rozhrnula energicky pár urostlých mužů, takže ztratili rovnováhu a zaklopýtali. Pustila svou proměnu, takže z babizny se stala nádherná dívka. Dva větší muži přiskočili a chytili ji za ruce. Další tucet chlapů utržil kousance, kopance a modřiny od Pryskyřníka, než jej také přemohli. "Skeeve! Utíkej!"
"K tomu asi nebude příležitost," řekl jsem spěšně. "Nejlepší obrana je útok. Pamatujete si všichni levitační kouzlo? Nejdřív chyťte šípy. Pak cokoli, co na vás bude mířit. Potom možná budeme muset pár lidí přivést k rozumu. Jdeme."

Narovnal jsem se a vykročil. Chvíli trvalo, než se ostatní přidali. Včelka přidal do kroku a za okamžik mi pochodoval po boku. Tolk klusal vedle nás s vyceněnými zuby. Glíp před námi mrskal ocasem a plival plamínky ohně skoro dvě stopy dlouhé. Na malého dráčka to není špatný výkon. Pervektky se loudaly za námi a svým elegantním krokem a obličeji se zelenými šupinami příliš nezapadaly do kontextu, alespoň pro mé krajany Tulpany. Chtěl jsem téhle nesrovnalosti využít v náš prospěch. Ale nejdříve musím naše zaměstnavatele odzbrojit, aby někoho nezabili.
"Pal!" zařval Flink.
První letka šípů si mířila přímo na nás. Obřadně jsem mávl rukou, i když dojem teď nemohl být tak impozantní, jelikož jsem byl jen obyčejným Skeevem s blonďatými vlasy, modrýma očima a hubenou postavou. Zato jsem měl plnou zásobu magie, takže jsem všechny šípy hravě poslal někam za nás. Proletěly nám nad hlavami a dopadly do prachu na silnici, který se divoce zvířil.
"To je všechno, co máte?" zařval jsem.
Pár statečných duší pozvedlo doma dělané oštěpy a připravilo se k hodu.
"Dámy?" prohodil jsem dozadu.
"Teď já!" drala se dopředu Polona.
"Ne, ty si škádlila Kudlaňáka," odstrčila ji Džinetta, "teď jsem na řadě já!"
"Hlavně už někdo něco udělejte!" procedil jsem, když vesničané vystřelili.
Džinetta vyplula z našich řad a zvedla dlaně. Po domácku vyrobené oštěpy se zastavily ve vzduchu a začaly kroužit, opisujíce složité vzorce.
"Na základce jsem byla u mažoretek," vysvětlila mi přes rameno šibalsky. Oštěpy jí skončily v nastavených rukou a ona je pak poslala zpátky do vzduchu. "Bývala jsem nejlepší mažoretkou v celém Chladnokrvákově! Pořád si pamatuju naši bojovnou píseň! 'Bojuj za svůj Chladnokrvákov! Rozmetej ostatní družstva! Utrhni jim hlavy a bojuj za svůj Chladnokrvákov!'" jódlovala a současně chytila oštěpy do každé ruky, vyhodila je do vzduchu a dopadla na jedno koleno. "Ta dáááá!"
"Bravo!" zvolal jsem a začal jí tleskat. Ostatní učňové i Evad se přidali.
Vesničané ne. Rozběhli se zpátky k bráně. Džinetta se zatvářila zklamaně.
"Chladulo, tys byla vždycky dobrá ve vracecím kouzle," nadhodil jsem. "Mohla bys zjistit, co drží tu padací mříž nahoře, a spustit ji dolů?"
"Ale jistě, Mistře Skeeve!" zvolala malinká Pervektka. Udělala několik složitých pohybů a pak za něco neviditelného zatáhla, jako by povolila nějakou páku.
Obrovská brána se zavřela právě ve chvíli, kdy se k ní přihrnuli nejrychlejší obyvatelé městečka. První do ní narazili a další se na ně postupně sesypali. Kráčel jsem rovnou k Flinkovi, který stál s lučištníky vzadu. Naklonil jsem se a usmál.
"Nazdárek."
Uskočil asi tři stopy dozadu, až narazil do obklíčených střelců. Jakmile nabyl zpět svou důstojnost, urovnal si tuniku a povýšeně zvedl bradu. "Máte nás v pasti, čaroději, ale my budeme za své životy bojovat i proti celé hordě příšer!"
"Příšer?" zeptal jsem se nevinně. "Vy tu vidíte nějaké příšery?" rozhlédl jsem se a rozesmál. "Přeci se nenecháte oklamat iluzí? Seslal jsem na své učně tyto proměny, abych nahnal Kudlanici strach a donutil ji se vzdát! Hle!"
Mávl jsem rukou a všichni studenti vytvořili své proměny. Já jsem se zase stal tím impozantním Skeevem Velikým, Glíp se proměnil zpátky v kozu. Vesničanům se ulevilo.
Flink těžce polknul. "Musíte ale uznat, čaroději, že ty proměny byly poměrně přesvědčivé, ehm."
"Samozřejmě," potvrdil jsem chladně. "Já jsem totiž nejlepší."
"Chcete říct, že tahle rozkošná holka je ve skutečnosti hnusná babizna?" zeptal se jeden z mužů, který držel Zajdu. Ihned ji odhodil. "Fuuuj!"
"Ty taky nejsi žádný fešák," pohodila znechuceně hlavou Zajda. "Mistře Skeeve, je všechno oukej?"
"Jistě," řekl jsem. "Hleďte! Chytili jsme Kudlanici." Pokynul jsem na naši bestii. "Evade!"
Kudlaňák se k nám šoural s kšiltovkou v tlapě. "Já moc mrzet," řekl v tulpštině, co jsem ho naučil cestou. Na jedničku to nebylo, ale napoprvé to stačí.
"Chytili," zařval Flink, "ale proč jste jí nezabili?"
Lidé za ním opět začali skandovat: "Smrt příšeře! Smrt příšeře! Smrt příšeře!"
Evad vypadal vyděšeně.
"Nic takového ve smlouvě nebylo," konstatoval jsem klidně. "Norb nás sem přivedl, abychom vaše město zbavili vetřelce. O zabíjení se nemluvilo."
"To jsem považoval za samozřejmost, čaroději!"
"Mistře Flinku, rád bych, abyste si uvědomil, že magie je velmi zvláštním druhem studia. Nezabývám se žádnými domněnkami. Kdybych se takhle nepřesně vyjadřoval v kouzlech, dávno by mi nějací démoni vyrvali srdce z těla."
"Tak ho tedy zabijte teď!" přikázal Flink. Zkřížil jsem ruce.
"To by ale znamenalo předělání naší smlouvy, mistře Flinku," nadhodil jsem, "včetně podstatně vyššího honoráře za spotřebu kouzel, likvidaci těla a tak podobně."
Flink se zatvářil zmateně. Využil jsem své výhody.
"Nebyli byste náhodou radši, kdybych vám řekl, že tady Kudlaňák je připraven vynahradit škody způsobené na vašem majetku?"
Evad přistoupil blíž s tlapami prosebně sepnutými.
"Proč…" zamyslel se Flink na chvíli, "vlastně ano."
"A dal žihadlo mému manželovi!" vykřikla nějaká žena.
"A mému synovci taky!" hulákal podsaditý muž a vlekl s sebou chlapce ve zkrvavených šatech.

"Zranil spoustu lidí, neponičil jenom budovy," poukázal Flink.
"To můžeme taky napravit, bez extra poplatků," souhlasil jsem. "Tolku!"
"Ano, pane!" zahlásil se Kaniďan a přiběhl. Ukázal jsem na zraněné měšťany. "Začni léčit."

Kapitola třináctá
"O peníze tady vůbec nejde."
M. GATES

Cestou domů jsme si sice museli proměny ponechat, ale stejně se nám šlo mnohem lépe než předtím opačným směrem. Studenti se smáli a gratulovali jeden druhému, rekapitulovali celou výpravu do Humulusu a své jednotlivé úspěchy.
"Džinetto, byla jsi báječná!" vykřikovala Polona, "ještě nikdy jsem bojovou píseň neslyšela v tak procítěným podání."
Džinetta spokojeně předla. "Kdyby nás tak viděl náš Úča. Ale ty, Polonko! Jak ses neuvěřitelně vznášela. Jako za starých časů při laborkách."
"To létání bylo vážně úžasné," přikyvoval Včelka posmutněle, "taky bych to tak chtěl umět."
"Neboj, to přijde," ujišťovala ho Džinetta. "Chce to jenom trénink. Pomůžu ti."
"My ostatní taky," slíbila Chladula. "Fakt super! Je fajn zjistit, že všechno to učení ve škole se dá fakt využít ve skutečným světě. Vždycky jsem si myslela, že všechny ty nesmysly o nashromáždění energie a jejím postupným použití jsou jenom školní cvičení. Jo a taky jsem ještě nikdy nebyla tak vděčná, že siločáru vůbec vidím."
"To já taky," zabručel Melvine, "když někde vůbec nejsou, není to čaroději zrovna moc platný. Copak na Gobinu, tam to tolik nevadilo, ale tady…"
"Byl jsi boží," chválila ho Džinetta nadšeně. "Nikdo z nás by ten vír určitě neuměl udržet tak dlouho, navíc když ubývala Síla. A všichni ty uječený lidi kolem… hrozně to narušovalo koncentraci."
"Nezapomeňte na Včelkovy výpočty," přidal se Tolk. "Haf, haf, haf! Celou radnici jsme přestavěli za necelou hodinu."
"To nic nebylo," culil se Včelka skromně. "Někde ve starých svitcích jsem kdysi četl, že předměty, které byly nějakou dobu spojené, mají k sobě přitažlivý vztah a mohou se magií znovu spojit. Sám bych nevěřil, že to poskládáte dohromady jako puzzle, dokud nám to tady Melvine nepředvedl."
Batolan mávl rukou. "To je hračka. Když jste všichni spolu s Evadem dali kamenný části do pořádku, postavit zdi už bylo jednoduchý. A mimochodem, Chladulo, moc hezky jsi je nazdobila. Když jsi skončila, nenašel jsem v omítce jedinou prasklinku a ty fresky vypadaly jako nové."
"Díky," rozzářila se maličká Pervektka, "zdá se, že státnice z Magického umění nebude jenom bezcenným kouskem svitku, jak se mí rodiče obávali."
"A co ta Polonina iluze, když Skeeve posílal Kudlaňáka domů?" zeptal se Včelka, "ty plameny vypadaly tak opravdově, že jsem je málem cítil."
"Ále, to byla maličkost," zazelenala se Polona.
"Jsme nejlepší!" vykřikl Tolk. "Hej, víte co? Měli bychom si dát nějaké jméno. Třeba… Skeevovi žáčci! A mohli bychom mít stejnokroje ve školních barvách a vůbec."
"Ehhh," rozvažovala Džinetta, "nevím, jak s tím ostatním, ale ten nápad se jménem mi nepřijde špatný. Skeevovi žáčci je ale moc přízemní a zní to jako ze základky. Bez urážky, Tolku, ale my jsme tady kvůli pokročilým studiím."
"V pohodě. Jména mi moc nejdou. Vám určitě jo. Co myslíte?"
"Já nevím. Zkuste nějaký nápady."
"No," začal Včelka. Ostatní se na něj dychtivě podívali. "Víte, že Mistr Skeeve a můj seržant Plácačka byli partnery v M.Y.T.H. Inc. Co kdyby naše jméno mělo s jejich firmou něco společného?"
"Jéééé," vydechla Polona, "mí rodiče by byli nadšený. Určitě o M.Y.T.H. Inc. už slyšeli."
"Proslavila je magie," vložil se do diskuze Tolk, "ale vy Pervekti máte přeci spoustu vynálezů. Takže fungujeme jak s magií, tak s technologií. Nevezmeme to taky v úvahu?"
"To je skvělej nápad, Tolku," vykřikla Chladula. "Co ty na to, Džiny?"
Nejvyšší Pervektka svraštila obočí.
"Mám to! Co takhle Mýticko-technická universita? Spojuje v sobě oba prvky a ještě má nádech starodávnýho duchovna."
"Jo, to je dobrý," kývla Polona. "Zní to… pokročile."
"Úžasné, slečno Džinetto," uznal Včelka. "Líbí se mi to."
"Není to špatný," souhlasil Melvine. "Slovíčkaření by ti šlo."
"No tak dík," zářila Džinetta.
"A teď ty uniformy," pokračoval Tolk.
Poslouchal jsem je, jak šťastně brebentí, chválí jeden druhého a přijímají komplimenty. Měl jsem radost, jak se všechno vyvinulo. Tedy většina. Když Tolk hojil popálená stehna a vykloubená ramena, vzal jsem si Zajdu stranou a požádal ji o náš měšec zlata. Postavit se Zajdě je horší než čelit opilému Kudlaňákovi. I po dvou dalších dnech strávených v Humulusu, kdy jsme jako projev dobré vůle pomáhali opravit radnici, se za to na mě Zajda moc zlobila.
"Nemůžu uvěřit, že jsi za nějaký dvě zkumavky jedu dal celý náš cestovní rozpočet!"
"Je to kudlaňácký jed," opravil jsem ji, ale uši a tváře mi hořely. Jediná Zajda nejevila nad výsledkem naší mise žádné známky extáze. Glíp k ní přiskotačil, položil jí svůj dlouhý krk na koleno a poulel na ni velké modré oči.
Nevšímala si ho a přešlapovala kolem s rukama v bok. "Nezajímá mě to. Vyhodil jsi celý pytel zlata, protože ti bylo líto příšery s žihadlem v ocase. To on se přeci opil. Tys mu tu láhev do krku nelil. Nemůžeš za jeho problémy."
"To ne," vzdychl jsem.

Měla pravdu. Jsem moc měkký. Jedno mé já ví, že je to kontraproduktivní, ale mé druhé já bylo rádo. Evad mi za ten "obchod" byl tak vděčný, že mě předem ani nenapadlo, že budu muset rozzuřené Zajdě vysvětlovat, proč potřebuju všechno naše kapesné na to, aby se Kudlaňák mohl vyplatit z dluhů. Naše odměna od starosty tuhle částku pokryla a ještě něco málo zbylo. Ani to Zajdu neuchlácholilo. I přesto si ale myslím, že to byla pro mé žáky skvělá zkušenost.
"Podívej, Zajdo," snažil jsem se ji přesvědčit, "ber to jako investici. Představ si, že máš kouzelný nápoj, který mění své účinky, kdy si vzpomeneš? Jednoho dne by nám studie tohoto jevu mohla přinést velký zisk. Vezmi si, jaké uplatnění by to mělo pro nekouzelníky."
To už si Zajda nemohla pomoci a uklouznul jí nepatrný úsměv. "Snažíš se z toho jenom nějak vybruslit, Skeeve. Jsou to tvoje peníze. Co bych to byla za účetní, kdybych tě neupozornila, že s nimi plýtváš?"
"Jsi prostě nejlepší," řekl jsem jí upřímně. "A vůbec, kdo ví? Třeba je tohle fakt začátek významného zlomu v magii. Exkluzivní příležitost!"
"Jenom do té doby, než ti na to přijdou Dablové a srazí cenu přímo s lidmi z Kudly," poukázala Zajda.
Zazubil jsem se. "Takže je to Časově omezená exkluzivní příležitost. Ale stejně jsme vydělali, ne?"
"Strýček by to za žádný velký zisk nepovažoval a Aahz taky ne."
"Kdybych dělal magii tak jako na začátku a jenom se staral, co z toho budu mít, už bys tu asi nechtěla být."
Zajda zakroutila hlavou. "Dostal jsi mě, Skeeve. Dobrá, jsou to tvoje peníze."
"Naše," prohlásil jsem. "Vydělali jsme si je všichni společně."
"Glíp!" zaradoval se můj mazlík, že už se nedohadujeme.
"No tys byl taky skvělý," podrbal jsem ho. Okamžitě vyskočil a osliznul mě svým dlouhým jazykem. "Fuj, Glípe!"
"Glíp," odpověděl a odskotačil do lesa pro něco k snědku. Když zmizel v roští, se Zajdou jsme se na sebe usmáli.
"…Takže dohodnuto," uzavřela diskuzi Džinetta, když jsme se přidali ke skupince. "Zítra budeme trénovat zakopávací trik. Až nám to půjde, ráda bych se naučila Tolkovo kouzlo proti bolení hlavy."
"To je hračka! To je hračka!" sliboval Kaniďan nadšeně.
I ta stará hospoda s námi sdílela atmosféru spokojenosti a radosti. Ani mi nevadila vlna zatuchlého vzduchu, který se na mě vyvalil, jakmile jsem zrušil zamykací kouzlo hlavních dveří.
"Pojďte dál," vyzval jsem své studenty, "mám pro vás překvapení."
Moje jednotka zvědavě švitořila a následovala mě. Pokynul jsem jim, aby se shromáždili kolem prázdného pokecaného jídelního stolu.
"Uložil jsem vám těžký úkol. Nejen že jste se pro něj nadchli, ale ještě jste jej vylepšili vlastní invencí, která zajistila víc než úspěch. Spolupracovali jste a dokázali využít silných stránek druhých. Jsem na vaše pokroky pyšný a jsem také hrdý na vás samotné. Dovolte mi, abych tedy něčím ke slavnostnímu okamžiku přispěl." Vytáhl jsem pytel peněz, který Zajda vybrala od starosty Flinka. "Tady je vaše odměna. Rozdělíme si ji. Já se Zajdou coby učitel a pomocný personál si vezmeme polovinu a vy si spravedlivě rozeberete tu druhou."
Vysypal jsem oslnivou stříbrnou hromadu na stůl. Mince poskakovaly a zvonily a kutálely se po dřevěné desce. Když se poslední uklidnila a dozvonila, bylo by v jídelně slyšet i zakašlat mouchu. Podíval jsem se na studenty. K mému úžasu na mě všichni zírali s výrazy od totálního zmatku až k hrůze.
"Co se děje?" zeptal jsem se.
"To nemůžeme přijmout, Mistře Skeeve," zakroutil hlavou Tolk.
"Nezasloužíme si to," dodal Včelka, "nebýt vás, několikrát bychom si pěkně namlátili pusu."
"Ale to se nestalo," ujistil jsem ho. "Potřebovali jste jen trochu sebedůvěry. Já toho udělal jen malinko. Všechno bylo vaše úsilí. Vezměte si to."
"Ne!" protestovali jednohlasně, Pervektky nejhlasitěji -
"Proč ne?" zeptala se Zajda. Naskládala mince do úhledných komínků - jeden velký pro nás a malé pro každého z nich. "Vydělali jste si to."
"Nemůžeme od vás přijmout žádné peníze," řekla Džinetta skoro zoufale. Byl jsem zmatený: Pervekt odmítá peníze?
"Je to učňovská mzda," vysvětlil jsem klidně. "Nedá to dohromady ani tolik, kolik bych si i s vašimi zkušenostmi za takový úkol naúčtoval za služby. Kdybychom byli partneři, měli byste nárok na rovný podíl. Odvedli jste dobrou práci. Zasloužíte si dostat část odměny."
"Ne," řekl Melvine a založil si malé ruce. "Nepřijmeme to. Ani měďák. Ani groš."
"Myslíte to vážně?" zeptal jsem se.
"My si to nemůžeme vzít," trvala na svém Polona a žluté oči měla poplašně rozšířené. "Fakt. Chceme od vás jenom výuku. Nic víc. A žádáme vás, abyste to bral jako naše poslední slovo."
S tím všichni přikývli jako jeden muž. Já pokrčil rameny.
Zdálo se, že si navzájem rozumějí víc než kdy jindy. Jako by na dlouhé cestě domů dospěli k vzájemnému porozumění.
"No, pokud to tak opravdu chcete," pokrčil jsem rameny, "ale slibuju vám, že ode mě budete dostávat stejnou výuku, ať už tuhle odměnu přijmete nebo ne."
"Ne!" vykřikl Tolk. "Nemůžete nás nutit ji přijmout."
"Nutit?" odfrkla si Chladula. "Ty sis ji chtěl vzít. Viděla jsem ti to na očích."
"To není pravda," zavyl Kaniďan. "A co ty? Perversové jsou chamtiví. To všichni víme. Proč si prostě nevezmete svůj podíl? Samy víte, že to chcete."
"Jsi lhář," zasyčela Džinetta. "A jsme Pervektky!"
"Leda tak ve snech! Jíte jídlo, který smrdí jako popelnice. To je perversní!"
"Jo, jste pokrytci, nic jinýho," brblal Melvine. "Polykáte fialový červy a potom najednou: 'jejda, podívej na toho brouka! Mohl by na mě vylézt.'"

"Že to říkáš zrovna ty, pane Nebojso," vložil se do toho Včelka, "copak to bylo s tebou, když jsme poprvé přišli do Humulusu? Po Mistrovi Skeevovi jsi z nás nejsilnější a přitom jsi kňoural jako, no, jako malé dítě."
"No a co, jako dítě jsem míval z Kudlanic noční můry, oukej?" odsekl Melvine.
"Nech ho na pokoji," rozkřikla se na něj Polona. "Kdes byl ty, když jsme se tu příšeru snažili dostat? Vzal jsi nohy na ramena, co?"
Včelkův obličej pod pihami zbledl. "Ve vší úctě, madam, ale já jsem jen následoval rozkazy Mistra Skeeva."
"Protože jsi v magii nebyl nic platný, ne? Jsi podivín bez kouzel!"
Už jsem měl na jazyku, že i Aahz byl několik let bez Síly a nedělalo ho to nijak méně strašlivým, ale stejně by to Polonu nedonutilo k většímu respektu k němu ani ke Včelkovi.
"Stejně jsi se s ním předtím určitě kamarádíčkoval," vyprskla Polona opovržlivě.
"Jak si vůbec dovoluješ říct, že bych se kamarádil s Tulpanem?"
"Hej," protestoval jsem.
Mžikem oka byla dobrá nálada tatam. Nevím, jak se mi ji podařilo zkazit, ale jakmile jsem vysypal mince na stůl, veškeré kamarádství zmizelo. Celou třídou projížděly vlny nedůvěry, dokonce i mezi Pervektkami.
"Co se tady děje?" nechápala Zajda. "Před deseti minutami jste byli nejlepšími přáteli. Co se stalo?"
Všichni se na nás otočili, jako bychom je chytili při činu.
"Ale nic," řekla Polona až příliš strojeně.
"Podívejte, co už je hodin!" odvrátila pozornost spěšně Džinetta. "Za chvíli bude večeře. Půjdeme nakoupit nějaký zásoby. Doufám, že ještě v tuhle hodinu budou mít na trhu nějaký čerstvý slimožížaly, co myslíš, Chladulo?"
"Počkejte, přispěju vám," řekl rozhodně Melvine a zahrabal v kapse pro pár drobných.
"Já taky," přidal se Tolk. Včelka otevřel měšec a vyndal několik měďáků, které vtiskl Džinettě do dlaně.
"To je v pořádku," vysvětlovala mně a Zajde Chladula. "Když jsem u kámošů, taky vždycky chodím nakupovat. Skoro nikdy nejím jejich jídlo. A víme, co máte rádi vy. Bude to v pohodě. Slibuju. Čau!"
Než jsem stačil odpovědět, všechny tři Pervektky byly fuč.
"Něco se děje," řekla Zajda. Otočila se ke třem učňům. "O co tady jde?"
"O nic," odpověděl honem Melvine. "Tyjo, já bych si zdřímnul." S tím zmizel a zbylo po něm jen tiché BAMF.
"Taky už musím," dodal Tolk a vyběhl ze dveří.
"No, já…" začal Včelka a pak se otočil a odpochodoval za Kaniďanem, aniž by větu dokončil.
Zajda, Glíp a já jsme najednou v té veliké místnosti zůstali sami.
"Děje se tady něco hodně divného," konstatovala Zajda.
"Já bych řekl, že jsou jenom unavení," odpověděl jsem. "Nebuď tak podezíravá."
Zajda přimhouřila oči. "Ty jsi zase moc důvěřivý. Tolk měl pravdu. Pervekti nikdy neodmítají byť i nevydělané peníze. Je to víc než podezřelé."
Vzdychl jsem. "Nejsou všichni jako Aahz. Na to jsem přišel na Pervu. Třeba mají na MIPu nějakou zásadu, že si od učitele neberou peníze. Možná je to jedno z pravidel profesora Magkecala. Toho pořád citují."
"Já ti nevím," poklepávala Zajda netrpělivě nohou o podlahu. "Budu je sledovat. Všechny."
"Glíp!" ohlásil Glíp.
"Jasně," poplácal jsem ho po hlavě, "já taky."

Jestli jsem tehdy naši výměnnou večeři považoval za dostatečně nechutnou, tak tahle si zasluhovala přímo medaili. Žaludek se z ní totiž zvedal hned několika způsoby. Jako by chtěly ostatní poškádlit, sesedly se Pervektky k jedné straně stolu a demonstrativně si vychutnávaly sousto po soustu tak, aby měl každý dostatečně dobrý výhled na slizké fialové panožky, které jim sklouzávaly ze lžic. Jídlo pro nás ostatní sice dle slibu přinesly dobré, dokonce i chutné, ale bylo těžké si ho vychutnat v tom smrdutém odéru, který vydávalo pervské plazivé zvěrstvo.
Melvine celou večeři zdrceně seděl a popotahoval. "Nikdo mě nemá rád. Já bych se pro ně rozkrájel a oni si ze mě jen utahujou. Uteču a vrátím se domů."
Pomyslel jsem si, že tím celkem přesně vyjádřil nevyřčené pocity všech ostatních.
"Všichni podceňujete sami sebe i ostatní," řekl jsem jim. "Právě jste dokázali, co jsem se vám celou dobu snažil vtlouct do hlavy: to nejlepší, co můžete udělat, je naučit se spolupracovat. Najdete silné stránky ostatních a navzájem se doplníte. Platí to jak pro přežití v divočině, tak ve vysoce vyvinuté společnosti. Proč myslíte, že jsem byl s mými společníky neporazitelný? Protože jsme stáli vždycky při sobě a nikdo by nás nerozdělil. Když si pořád jdete navzájem po krku, snadno se mezi vás dostane někdo cizí a převeze vás."
"To zní moc jednoduše," vyštěkl Tolk. Ke mně a Zajdě se choval slušně, ale kdykoli se na něj podívali ostatní, zavrčel.
"Je to složitější, než by se na první pohled zdálo," namítl jsem. "Kromě talentu musíte brát v úvahu ještě spoustu dalších faktorů. Klima. Ehm, osobní fóbie." Tím jsem si vysloužil vyčítavý pohled od Melvina. Nechtěl jsem ranit jeho city, ale ta věta měla smysl. "Zkušenosti. Tendence. Vůli. Můžete být největším čarodějem na světě, ale když nevytáhnete paty a nezkusíte si to, není vám magie k ničemu."
"Tsss," odfrkla si Polona.
"Podívejte," řekl jsem. "Za posledních pár dnů jsme toho zažili hodně. Nevím, jak vy, ale já potřebuju přestávku. Jděte a prostě se dneska večer bavte dle svého gusta. Další vyučování si dáme až zítra ráno. Domluveno?"
"Ano, pane," zamumlal Včelka a ani nezvedl oči od talíře.
Ostatní také zabručeli souhlas pod vousy. Hodil jsem podrážděný pohled na Zajdu a ta jen zakroutila hlavou.

Když bylo umyté nádobí, uchýlil jsem se k vlastnímu studiu a doufal, že využijí mé nepřítomnosti a všechno si vyříkají

a uklidní se. Pustil jsem se do pokusu s několika podivnými kovovými prvky, na které jsem narazil na Bazaru v obchodě s triky. Nemohl jsem se ale soustředit. Přistihl jsem se, jak se snažím našpicovat uši a poslouchat, co se děje ve zbytku hospody. Kromě hudby a hlasů ze Zajdina PDÁčka ve vedlejší místnosti se ještě seshora ozýval spěšný dusot, ale nic víc.
Pár nejistých kroků se po špičkách přiblížilo až k mé pracovně.
"Hej, Chladulo, nechceš se se mnou dívat na Utop se nebo plav?" zavolala Zajda.
"No, ani ne, díky, Zajdo," řekla elegantní Pervektka okamžitě. Pak jsem slyšel její kroky ťapat po schodech zpátky do jejího pokoje. Zaslechl jsem nahoře ještě nějaký rychlý tichý rozhovor a pak už bylo ticho. Žádné veselé štěbetání, ani škádlení, ani vzájemné obdivování. Málem by se zdálo, že jsou horní pokoje opuštěné, až na podivné, skoro viditelné nedůvěřivé záření, které vydávaly.
Odstrčil jsem svůj experiment stranou a hlava mi klesla do dlaní.
Kde jsem udělal chybu? Pátral jsem v paměti po událostech dnešního dne a přehrával si situace jednu po druhé. Nemohl jsem ale přijít na nic, co by aspoň zdálky připomínalo kritiku nebo urážku. S Pervektem jsem strávil roky života, takže bych řekl, že hranice jejich netolerance znám dobře, a s Aahzem jsem to byl převážně já, kdo se cítil jako hlupák. Jestli jsem něco pokazil neúmyslně, celkem mi to prošlo, ale běda, když jsem něco udělal z hlouposti. To jsem si vyslechl, jak jsem nepřemýšlel a on to věděl předem. O tom gestu s rozdělením odměny jsem přemýšlel celou cestu z Humulusu. Dal jsem jim ji pozdě? Měl jsem peníze rozdělit už dřív? Řekl jsem si málo? Mysleli si, že dostanou větší podíl ze zisku? Zasloužili si ty peníze. A teď byli tvrdošíjně proti jakýmkoli výdělkům.
Na Pervu jsem se s takovou situací setkal. Nenávratně jsem urazil přítele jménem Edvik, když jsem mu nabídl peníze jako pozornost za jeho poskytnuté služby namísto nějakého dárku hodného přítele. Musel jsem si s ním pořádně promluvit, abych situaci urovnal, a výsledkem stejně bylo tolik potíží, že jsem skončil z dimenze nastálo vyhoštěn coby persona non grata.
A je to, řekl jsem si. Jsem sice jejich učitelem, ale ohleduplnost se musí pilovat na obou stranách. Slíbil jsem si, že si v budoucnu budu na hrdost svých studentů dávat větší pozor.

Kapitola čtrnáctá

"Je tu někdo šťastný?"
G. BUSH

"Musíte to udělat takhle," vysvětloval Včelka už asi poosmé a ukazoval na překážkovou dráhu, kterou postavil na dvoře před hospodou ze židlí, krbového náčiní, hrnců, hromady knížek a kamenů. "Soustředíte se na chůzi po úplně hladké cestě a když to máte v hlavě, pomyslíte si 'Nezakopneš', jasný? 'Nezakopneš'." Pak se na ni zazubil. "Prostě nemůžete zakopnout. Akorát řeknete 'adjej'."
"Jasně, chápu," řekla Džinetta a zkoumala si přitom nehty. Potom si z pokožky sundala zlomek šupiny a vyleštila si nehty o blůzku. "Vlastně jsem to pochopila hned napoprvé, když jsi to vysvětloval asi před tejdnem a pak pořád dokola. To je pro začátečníky."
Včelka zčervenal. "Tolk říkal, že se to v Humulusu strašně hodilo."
"No, Kaniďanovi to rozhodně musí připadat působivý."
"A co kdybyste to zkusila sama?" zeptal se Včelka velmi zdvořile. V duchu jsem mu dával body za to, že neztratil trpělivost. Džinetta se snažila ho vyprovokovat, co to šlo. "Pomůžu vám, jak nejlépe budu umět."
"Ts, to je přeci úplná brnkačka, nestojí to ani za maso na muší noze," nafoukla se Džinetta.
"Nevěděl jsem, že Pervekti jedí mouchy," poznamenal Včelka, ale jenom tak tiše pro sebe. Džinetta zavrčela. Bod pro Včelku.
Tolk s Polonou si nevedli o moc lépe. Nechtěla s ním pracovat, ale zároveň nehodlala dělat nic ani s Melvinem. Tolk z toho rozdělení taky nebyl odvázaný. Přikázal jsem jim, že buď budou spolupracovat, nebo se můžou sebrat a jít domů.
"Jak si mám bejt jistej, že mě to naučí dobře?" ptal se.
"A jak si já mám bejt jistá, že mojí výuku dobře pochopíš?" vrátila mu to.
Když na sebe půl hodiny jen nasupeně zírali, Tolk jí nakonec začal předvádět uzdravovací techniku. Polona ho poslouchala jenom z nudy, ale hledala hnidy na všem, co pustil z pusy.
"Nechtěl jsi spíš říct zavřít ránu? 'Zapečetit' zní víc jako že ji jenom něčím překryješ."
"Tohle všechno jsem se učil na osmiletým kurzu," zavrčel Tolk, "nejde tady ani tak o slova jako o činy."
"Profesor Magkecal by ti za něco takovýho vypláchl hubu polívkou," vyprskla Polona.
"Polívkou? Tu miluju!"
"Perversi!"
Nechal jsem je o samotě a doufal, že nakonec dojdou k určitému stupni pochopení. Dost jsem o tom ale pochyboval. Zašprajcli se, a kdybych se stavěl na hlavu, stejně by se to nezměnilo.
Melvine s Chladulou se špičkovali kvůli kouzlu s vírem a řvali na sebe přes celý dvůr. Začali se hádat o postupu. Jedno z Melvinových gest evidentně na Pervu znamená něco oplzlého. Netušil jsem, že existuje symbol pro sex s více malými zvířátky.
Měl jsem jich všech plné zuby. Celou noc jsem nespal a přemýšlel, jak znovu prolomit ledy, a teď jsem byl tak unavený, že jsem se nezmohl na víc než na pouhý dozor. Sem tam jsem je obešel, povzbudil a rozsoudil menší neshody, ale většinu času jsem strávil ve stínu stranou a usrkával víno. Záměrně jsem si ven nevzal celou láhev. Pokušení opít se z frustrace bylo příliš veliké. Nadhodil jsem, že by mě zajímalo, co změnilo během několika vteřin tým spolužáků v zákeřné

soupeře, ale všichni předstírali, že nemají tušení, o čem mluvím.
"Nezakopneš!" zakřičela Džinetta a počtvrté přeskočila Včelkovu překážku. Cítil jsem, jak mi vlna energie nad hlavou mírně zakolísala. Všichni obdivovali, jak se ladně přenesla vzduchem. Tělo se jí napnulo a zase stáhlo, když nohama lehce dopadla na zem, aniž by pohnula hlavou. "Voala!"
"Hej, to nebylo špatné," uznal Včelka pochvalně.
"To bylo náhodou moc dobré," nedala se Džinetta. "Hned na čtvrtý pokus," podívala se na mě hrdě. "Tak jo, teď jsem na řadě já," sebrala se a šla si pro smetanově žlutý kufřík.
"A ať je to něco užitečného," nadhodil Včelka a díval se někam za ni. "Ne něco jako jak si změnit barvu nehtů."
Džinetta na něj hodila nasupený pohled. "Tohle JE užitečné, ty vidláku. A je to jednoduché." S tím otevřela šminkovničku a prohrabala se v ní. "Budeš potřebovat jenom kousek papíru asi tak velký, aby sis ho mohl omotat kolem ruky." Pak konečně našla sešit s kroužkovou vazbou.
Hlasité zazvonění přilákalo pozornost nás všech. Když Džinetta vytáhla trhačku, podíval jsem se na kožený pytlík v kufříku.
"Cítím peníze," vyštěknul Tolk. Honem přiběhl a zavětřil, když Džinetta pytlík otevřela a vysypala si jeho obsah do ruky. Peníze jsem poznal ve stejnou chvíli jako ostatní.
"To jsou ty peníze z Humulusu," řekl Melvine.
"Ne!" bránila se Džinetta. "To není možné."
"Ale je," potvrdil Tolk a strkal jí svůj mokrý černý nos přímo do dlaně. "Voní úplně stejně jako ty peníze od mistra Flinka."
Vysoká Pervektka vypadala rozzuřeně.
"Kdo mi to do toho kufříku dal?"
"No, jelikož je ten kufřík na kouzelný zámek," konstatoval Včelka, "tak jste si je tam musela asi dát sama."
"Ty, Džinetto?" nemohla uvěřit svým uším Chladula. A Polona také.
"Asi sis se Skeevem dohodla nějakou speciální mzdu," zauvažoval Tolk, "a za našimi zády."
Vyskočil jsem.
"Zadržte!" řekl jsem rázně a šel k nim.
"Jenom jsi nechtěla, aby tě někdo z nás viděl ty peníze přijímat, co?" vypálil Melvine. "Tomu se říká rovný vztah mezi učitelem a žáky."
"Melvine!" okřiknul jsem ho.
Batolan se zatvářil vyděšeně. "Já to nebyl, prófo. Přísahám. Já to neudělal. Zeptejte se tady Dlouhý Sally. To ona v tom má asi prsty."
"Jak se opovažuješ?" procedila zuby Džinetta a sekla po něm vytasenými drápy. Hodil před ni ohnivou zeď, takže musela couvnout. "Já to tam NEDALA. Ani jsem se těch peněz nedotkla. Musel mi je někdo do kufříku propašovat!"
"No, to určitě."
Džinetta vztekle vytáhla kouli velikosti pěsti. "To odvoláš, Batoláku!"
Melvine si prsty drze ovíval obličej. "Ani mě nehne, Perversko!"
Zajda se zvedla z trávy. Naznačil jsem jí, aby se nehnala do palebného úhlu. Glíp se automaticky postavil k ní, aby ji chránil.
"Nevyhrožuj mojí kamarádce!" ječela Chladula a namířila na něj prst, ze kterého už létaly jiskry. Melvine se krčil za svou ohnivou zdí.
"To ona možná ukradla ty peníze!" poulel svoje hnědé oči Tolk.
"Ty blboune! Její táta vlastní největší přepravní společnost na Pervu," vyštěkla Polona.
"Komu říkáte blboune?" zeptal se Včelka. "To si vy Pervekti jenom myslíte, že jste chytří."
"To teda jsme, Tulpane!"
Skočil jsem mezi ně a cítil, jak mi z Melvinova kouzla praská v obočí. Uhasil jsem ho těžkou kouzelnou dekou. "Nechte toho! Nic jsem Džinettě nezaplatil. Nikomu z vás jsem nic nezaplatil. Odmítli jste to, pamatujete si? Pamatujete?"
Všech šest nakonec neochotně přiznalo: "Ano."
"Dobrá," kývl jsem rozhodně. "A teď se vraťte ke cvičení. Jde vám to dobře. Tak šup, jen tak dál."
"Můžete nám to odpřísáhnout?" zeptal se Melvine.
Otočil jsem se na podpatku. "Mám přísahat, že jsem nikomu z vás nezaplatil nebo neslíbil nějakou tajnou částku? Ano. Přísahám."
Jeho dětský obličej jako by se zkroutil zklamáním. "No ale ty mince jsou z Humulusu, ne?"
"Zajdo," zavolal jsem, "mohla bys, prosím tě, zkontrolovat trezor, jestli tam nechybí část naší odměny?"
Zajda se zvedla a Glíp jí šel ihned v patách, i když se ještě otočil, jestli ho taky nepotřebuju. Dokud se nevrátila, nikdo se ani nepohnul. Přišla zpátky s obličejem bledým jako papír. "Chybí patnáct mincí," informovala nás.
Podal jsem jí tašku. "Tady jsou. Budu muset vymyslet nějaký lepší kouzelný zámek, abychom ho uměli otevřít jen ty a já."
Zajda si ode mě vzala peníze a jednoho po druhém přísně přehlédla. Bylo mi jasné, co si myslí. Jen ji to utvrdilo v tom, že něco není v pořádku.
"Tohle se mi nelíbí," řekl jsem jim. "Dělat si jeden z druhého neškodnou legraci je jedna věc, ale prachsprosté okrádání tady trpět nebudu. Někdo ty peníze ukradl přímo z trezoru."
"Někdo to na mě nastražil," trvala na svém rozzuřená Džinetta.
"To já nevím," pokrčil jsem rameny. "Buď to na tebe někdo ušil, nebo se mi to snažíš jenom namluvit. Ani nemá cenu, abych zkoušel stopovací kouzlo. Jistě za sebou dotyčný pečlivě zametl stopy. Ale teď a tady vás varuju, jestli někoho

přistihnu při nějaké podobné lumpárně, půjdete všichni tam, odkud jste přišli, jasné?"
"Ano, Skeeve," ozvali se sborově.
"Dobře," ukončil jsem to, "tak zpátky do práce."
Nikdo se ani nepohnul. Oči jim těkaly z jednoho na druhého, jak se asi stejně jako já snažili odhalit toho, kdo dal pytlík do Džinettina kufříku, nebo jestli to udělala sama.
"No tak," popoháněl jsem je sarkasticky, "čekáte na písemnou pozvánku, nebo co?"
"Hej, hej, hej, tady je nějaká audience nebo poučování?" ozval se srdečný ženský hlas. "Proč to hrobové ticho?"
Na dvůr vplula Marfa. Na bedrech ji přinesli čtyři mladí a krásní dvořané, odění v livrejích osobních sluhů královny Bolehlavy. Marfa jim ladně odplula ze sevření a přistála na zemi na špičky prstů v oranžových hedvábných pantoflíčkách.
"Marfo!" rozběhl jsem se k ní a hned se ocitl v drtícím stisku její objemné náruče. Zajda ji také přišla přivítat a objetí opětovala.
"Na co je vám ta léčba tichem?" prohlížela si skupinku, která rozpačitě vrtala špičkami v hlíně.
"Malé nedorozumění," snažil jsem se to nedbale přejít. "Vítej u nás! Nechceš se trochu občerstvit, než začneš svou přednášku?"
"Ani náhodou, fešáku! Udělali jsme si takový odpočinkový výlet, že, chlapci?"
"Ano, madam kouzelnice," přitakala její družina sborově.
Marfa do mě rýpla loktem: "Snažím se je naučit vícehlasně zpívat, ale támhle Marko vlevo vzadu má hudební hluch. Tak jak vám to jde? Vidím, že se Včelka pořád drží." Mladý desátník zčervenal a stydlivě ryl patou v zemi. Marfa se zazubila. Já jí úsměv oplatil. "Tak pojď, dáme si drink a stručně ti povyprávíme."

Kapitola patnáctá
"Jejda."
POSLEDNÍ SLOVA KTERÉHOKOLI BOMBOVÉHO EXPERTA

"Takže jsi ještě pořád celej," konstatovala Marfa a odložila prázdný pohár na stoleček vedle hromady polštářů, kterou jí její družina připravila v Zajdině obýváku, aby si mohla pohovět. Glíp se jí stočil u nohou a dlouhý krk si pohodlně složil na neobsazený kousíček polštáře. "Takhle to tedy doopravdy bylo! Do Possilta přikvačil trubadúr z města a zpíval písničku o Velikém Skeevovi, kterej porazil příšeru, když proti ní obrátil její vlastní blesk."
"Takhle úplně ne," přiznal jsem skromně a pohrával si se sklenkou vína. "Prostě jsem jenom zapůsobil na její vlastní potřeby."
"To je nejmocnější pohon na světě, hned po lásce," souhlasila. "Na Bolehlavu to udělalo velký dojem. Praskne smíchy, až uslyší ten příběh popravdě." Pak si bedlivě prohlédla všechny studenty, kteří seděli různě po zemi a na židlích. "A vy všichni jistě děláte Mistru Skeevovi radost. Stará Marfa byla jeho první učednicí a podívejte, kde je jí konec? K jakému přišla štěstí!"
"Dík za pochvalu," začervenal jsem se, "ale není to moje zásluha, že jsi tam, kde jsi. Všechno je jen v tobě. Myslím, že si tam vedeš mnohem lépe, než kdysi já."
"Jen se nepodceňuj, fešáku. To tys ze mě vykřesal to nejlepší!"
"Řekl bych, že spíš Hugo," poznamenal jsem nevinně. Marfa zrudla jako její rtěnka. Obrátil jsem se ke třídě, abych jí dal chvilku na vzpamatování. "Dneska je individuální výuka u konce. Na začátku jsem vám ale slíbil hostující lektory. Bude to pro nás vítaná změna. Všichni ji potřebujeme. Lady čarodějka z Possilta vážila cestu až z královského dvora, aby vám předvedla něco z oblasti, v níž jsem dosud nikoho lepšího nepotkal, a to počítám i většinu Dablů. Jsou to kouzelné předměty a hejblátka."
"To si pište. Kvintíku!" zavolala a tleskla. Jeden ze svalnatých dvořanů v livreji přiběhl a klekl jí k nohám s obrovským pytlem, který při sebemenším pohybu zvonil. Zachichotala se. "Nejsou k pomilování, když se takhle snaží?"
"Obdivuhodní," souhlasila Zajda a laškovně na páže zamávala prstíky. "Ahojky," mrkla na něj koketně. Páže se začervenalo až ke kořínkům blonďatých vlasů.
Marfa vytáhla těžkou hedvábnou látku a nechala ji vznášet ve vzduchu. Pak se začala prohrabovat cinkající sbírkou a několik předmětů vytáhla na světlo. "Tady mám pár favoritů. Tyhle věcičky mě dostaly z mnoha zapeklitých situací a tyhle se prostě hodí leckdy."
"Dejte pokoj, s tímhle jsem si hrála, když mi byly dva," ofrňovala se Polona a rozhrabala pařátem několik kousků.
"Tohle je echopíšťalka. Odráží štěkání psa zpátky na zvíře. A tady je bezedný měšec, to aby se toho do peněženky vešlo víc."
Marfa pokrčila rameny. "Možná to pro některý z vás budou obnošeniny, drahoušové, ale já tyhle hračičky prostě miluju. A tady je jedna moc šikovná!"
Marfa vytáhla zlatou hůlku hustě posetou drahokamy. "Ta je dobrá na změnu prostředí. Má krátkej dosah, ale tahle místnost je tak akorát veliká. Není třeba žádných zaklínadel, prostě namíříte a je to." Zacpala si prstem ucho a namířila hůlku na strop.
Na chvíli nás ohlušila hlasitá ozvěna následovaná pípáním a pískáním. Nad hlavami se nám rozzářila ohnivá sprška a od stropu se nám snesla až na ramena. Chladnoucí jiskry místnost měnily před očima. Bílé stěny dostaly teplejší medový odstín. Objevily se tu zarámované obrázky, lampy, váziček, několik stolků a prťaček a nakonec se na podlaze rozložil koberec se složitým vzorem a třásněmi.
"To se mi líbí," pokyvovala souhlasně Zajda. "Je to tu teď mnohem útulnější. Zatím jsme se Skeevem neměli čas ani

vymalovat."
"To je příšerný!" zašklebil se Melvine. "Místo starý ošuntělý hospody to tady vypadá jako u mojí babi."
"Náhodou je to hezké," řekla Zajda dotčeně.
"Jo, jasně," přitakal Batolan a sebral hůlku. "Jak se s tím dá udělat něco zhruba o pět set let modernějšího?"
"Musíš otočit ciferníkem," ukázala Marfa na kolečko na jednom konci hůlky.
Melvine namířil hůlku ke stropu na křišťálový lustr. BANG! Během mžiku byly stěny zase zářivě bílé. Polstrování se změnilo na červenošedou nebo šedočernou kůži a z dřevěných stolků byly chromové konstrukce se skleněnými výplněmi. Křiklavé ornamenty zmizely a obrázky na zdech dostaly abstraktní tématiku. Marfiny beztvaré polštáře nabraly geometrické obrysy. "Takhle je to lepší. Předtím se mi z toho zvedal kufr."
"Geometrický tvary už jsou dávno z módy," podotkla Džinetta.
"Hele, co ty víš o designu," vrátil jí to Melvine.
"Hlavně že ty se v tom vyznáš," nedala se.
"Co tomu říkáš ty?" zeptala se Marfa Zajdy. "Ty jsi tu doma."
"Mně se líbí i tohle. Vybírám si z každého něco. Klidně to nech takhle. Až mě to přestane bavit, změníme to. Co tam ještě máš?"
Marfa štědře rozhodila rukama. "Tak se podívejte sami, děcka. Zkuste si je, ale nic nevyvolávejte, dokud se se mnou neporadíte. Některý věcičky jsou si dost podobný! Nerada bych tu měla nějaký nehody a Skeeve by asi taky neměl radost, kdyby mu to tady spadlo na hlavu!"
Včelka si půjčil blýskavý prsten s modrým kamenem a pohrával si s ním. "Na co je tenhle, madam?"
Marfa mu prsten vyděšeně vyrvala z ruky. "Neotáčej ho na sebe, cukrouši. To je srandaprsten. Když ho na někoho namíříš, naplní mu pusu mýdlovejma bublinama. Myslím, že vznikl původně jako trest pro děti s nevymáchanou hubou. Buď opatrnej. Ještě neznamená, že když vypadá hezky, tak to s ním i hezky končí. Jasný?" Vzala prsten se třpytícím se opálem ve fasetě. "Podívejte. Tenhle jsem dostala od jednoho obchodníka, když jsem ho zachránila před podvedeným obrem lidožroutem."
Otočila prstenem k otevřenému oknu a zatnula pěst. Z okna vystřelil modrobílý blesk.
"Ehm, ehm, další prsten s blesky," zívla Chladula. "Podobnej jsem dostala k dvanáctinám. Řekla bych, že vás ten obchodník taky trochu natáhl, madam. Mohla jste si vyjednat mnohem lepší odměnu. Novej by stál tak tři zlaťáky. A pět s dekodérem."
Marfě spadl hřebínek a já zuřil.
"Tak to by stačilo," ukončil jsem ty řeči, "snad vám nemusím připomínat, že tady lady čarodějka si zasluhuje respekt nezávisle na tom, zda na vás udělala dojem či ne."
Významně jsem zvedl obočí. Vzali si pohrůžku k srdci.
Džinetta se natáhla pro náramek posetý rubíny a začala si jej zblízka prohlížet.
"Tím se dělá hudba," vysvětlila jí Marfa. "Dotkni se těch drahokamů."
Džinetta se opatrně jednoho dotkla. Tichounké činky linky jí vyloudilo úsměv na tváři. Pak svými nalakovanými drápy rozehrála jednoduchou melodii. Chladula s Polonou si prohlížely uměleckou štíhlou vázu s kovovými proužky a když z ní vyskočil had, rozesmály se. Marfa jim ukázala, jak vymoženost znovu nabít.
"Minulý týden jsem ji nechala v královniných komnatách. Měli jste slyšet, jak zavyla. Řekla bych, že to chce vyzkoušet při audienci na vyslance."
"A co je tohle?" zeptal se Tolk a očichával dlouhé fialové péro.
"To umí psát milostné romány," vzdychla Marfa. "A když ho namočíš do horký vody, to bys koukal na tu jízdu."
"Ach," zacvrlikala Chladula a sáhla si pro něj. "Já zbožňuju příběhy o lásce."
"To je mi jasný," odsekl Melvine, "vsadím se, že jsi četla všechny romány Danči Stýlojc."
Chladula na něj vyvalila oči. "Co ty o ní, pro Perv samotnej, víš?"
"Nic," dodal rychle Melvine, "nečetl jsem od ní jediný slovo."
"Ehm, ehm," odkašlala si Chladula skepticky. "A na co je tenhle pás, Marfo?" Pohrávala si s pestrobarevným pruhem zlaté kůže posetým blýskajícími se křemeny.
Lady čarodějka království Possiltského se pohodlně uvelebila na polštářích a od srdce se zasmála. "Děcka, tenhle s sebou nese moc pěknou historku. Patřil kdysi čaroději jménem Polík, který díky němu vypadal hubenější, než opravdu byl. Problém je v tom, že je to jen iluze, a dveřím nikdo nevysvětlil, že jí musejí věřit. Během státního banketu zůstal čaroděj viset ve dveřích do soukromých komnat Bolehlavy. Dal mi ho pak výměnou za to, že si celou historku o jeho vyprošťování nechám pro sebe."
Zajda kvičela smíchy. "Myslíš tu malinkatou toaletku za trůnem?"
"Jo, to je ona!"
"A na co je dobrý vám?" poukázala celkem trefně Polona.
"Mám ho na výměnu," pokrčila Marfa rameny a odmítla tak její narážku. "Když narazím na někoho, kdo má nepotřebný pokládek, prostě si je vyměníme. Je to legrace. Poslyšte, napadlo mě, jak si tuhle přednášku vylepšit. Už vám o svý sbírce nebudu nic povídat. Každej si vezmete jeden předmět a musíte zjistit, co umí, aniž byste zabili sami sebe nebo svoje spolužáky. Co vy na to? Skeeve chtěl, abyste si zkusili, jaký to je bejt fungujícím čarodějem. My tohle musíme dělat se záhadnými předměty každou chvíli, obzvlášť na Bazaru na Pakle. Jasně, že 90% všech krámů, který tam koupíte, jsou napodobeniny nebo hračky. Berte to jako soutěž. Kdo správně určí nejvíc předmětů, dostane cenu. Zajda bude počítat skóre."
"Jdu na to!" vykřikla moje asistentka a sáhla po tužce a papíru.
Polona se zazubila a předvedla nám dílo nějakého zručného ortodontisty v hodnotě tak několika stovek zlaťáků - plnou

pusu zářivě bílých, čtyři palce dlouhých tesáků. "To bude legranda."
"To si pište," usmála se Marfa. Neměla sice tak působivé zuby, zato pekelný výraz vše bohatě vynahradil. "Tak do toho, zkuste to!" S tím vysypala hejblátka na vznášející se látku.
Včelka poulil oči na změť malých pokladů. Velmi opatrně sebral tenoučkou stříbrnou hůlku. Obezřetně ji namířil směrem od nás ode všech a spustil ji. Nic se nestalo. Zatřásl s ní a přiložil k ní ucho. Pořád nic. Tolk vzrušeně štěknul a ihned ji celou přejel svým mokrým nosem.
"Ta léčí jedy," řekl najednou.
"Jak to víš?" nechápal Včelka.
"Jednorožcium," zazubil se Tolk, "je jediný prvek ve vesmíru, který je protilátkou k jedům. A kromě toho smrdí stejně jako támhle Pryskyřník."
Včelka si také k hůlce přičichl. "No, fakt smrdí trochu jako kůň. Ale s tím dračím pachem všude kolem se to dá těžko poznat. Bez urážky, Glípe."
"Glíp!" řekl můj mazlík a z přátelského výrazu velkých modrých očí bylo jasné, že si to nijak nebere.
"Jestli to umí zneškodnit jedy, tak byste to měli používat na to vaše jídlo," odfrkla si Polona.
"Kvůli tomu, že nejím živé červy?" opáčil Včelka.
"Aspoň si můžu bejt jistá, že je moje potrava čerstvá!"
Včelka už se jí chystal nějak trefně odpovědět, ale když zahlédl můj pronikavý pohled, sáhl okamžitě po další vymoženosti. Byl to kus skla ve tvaru vejce.
"Jejda!" vykřikla Chladula, když spustila stříbrný medajlonek a pak zmizela.
"Amulet neviditelnosti," uhodla okamžitě Polona.
"Ne," zavrtěla hlavou Marfa. "Dej jí ještě šanci."
Za chvilku byla Chladula zpátky. "Převlíkací kabinka," řekla a hodila placičku zpátky na polštář. "Byla jsem v nějakým uzavřeným prostoru s věšáky na stěnách."
"Najednou jste zmizela," popisoval Včelka. Skleněné vejce se mu náhle rozsvítilo v ruce. Zkoumavě se na něj podíval. "Byla jste pryč několik hodin." Vejce zhaslo. "To je detektor lži," řekl rychle a předběhl ostatní.
"Správně," pochválila ho Marfa.
Soutěž se dostávala do obrátek. Všichni studenti si z Marfina pytle brali hračičky a holky vzdychaly a rozplývaly se nad šperky. Chlapecká část si vybírala spíše méně zdobné předměty. Marfa nešetřila a přinesla tucty kousků. Každý učeň si s věcičkou chvíli hrál, převracel ji ze strany na stranu, hledal něco, co by mu napovědělo o jejích funkcích, aniž by ji spouštěl, ale někdy se nedalo nic jiného dělat. Pár kouzelných předmětů se spustilo samo. V jednu chvíli jsme měli všichni fialové nehty, oranžové rty a křiklavě červené tváře, a to všechno díky obláčku pudru, který se změnil v oblak prachu. Potom se podél všech stěn objevily police plné bot, květiny, stojánky s noži a kušemi a veliký plakát čtyř dlouhovlasých mužů s hudebními nástroji a věnováním v rohu: "Všechno, co potřebujeme, je láska. Navždy." Marfina sbírka mě fascinovala. Ještě nikdy jsem neměl příležitost ji takhle detailně probírat. Marfa studenty vždycky upozornila na nebezpečné věci, ale s těmi neškodnými je nechala volně vyřádit.
"Některý hračky se spouštějí pouhým vyvoláním," varovala je Marfa, "jiný mají spínátka. Pár má ještě bezpečnostní vypínače. Dávejte si pozor. Ty jsou nejvíc nebezpečný."
Včelka byl ze všech šesti studentů nejopatrnější. Pár hejblátek už někdy v životě viděl a ihned je poznal, což mu vydělalo několik bodů bez boje. Pak ale za ostatními pokulhával, protože uměli kouzelně čenichat na pokročilejší úrovni. V případě Tolka šlo o doslovné čmuchání. Jeho citlivý nos rozlišil nejrůznější sloučeniny a příměsi, které mně páchly na pozadí Marfiny silné kolínské naprosto stejně. Kaniďan také dovedl mazaně hádat a často se ukázalo, že se trefil. Melvinovi se dařilo přicházet na kloub podivným věcem, ze kterých se vyvrbily šprýmařské hračky.
Pervektky identifikovaly všechny sériově vyráběné vymoženosti, ať už pocházely z Bazaru nebo z vylepšených manufaktur v dalekých dimenzích. Bojovaly mezi sebou, kdo první uhodne jejich jméno. Když ale tyhle kousky došly, zůstaly Pervektky podobně bezradné jako Včelka. Nakonec přišla řada na šperky vyráběné Marfě na míru a tehdy to museli téměř všichni vzdát.
"Co je zas tohle?" zeptal se Melvine rozmrzele a držel v ruce platinový prsten s mechově zelenou vejcovitou fasetou.
Marfě zčervenaly buclaté tváře. "To byl speciální dárek od mého miláčka Huga k našemu prvnímu výročí."
"Ale vždyť ještě nemáte ani rok od svatby," nechápal jsem.
"My to nepočítáme od svatby," usadila se Marfa spokojeně, "ale od prvního…"
"Tolik informací nepotřebujeme!" zastavil jsem ji.
Čarodějka se mile zachichotala. "On je fakt sekáč. Odjištěný granát. Celej můj Hugo, pořád uvažuje v termínech hromadnýho ničení. Když jsi jednou generálem, zůstaneš jím napořád."
"Je moc hezký," poznamenala Zajda k prstenu. "Hugo má vkus. Takový dárek by můj strýček taky vybral."
Melvine ho zkoumal, jestli má nějaké kontrolky. "Jak to funguje?"
Troškou magie jsem mu ho vyfouknul z ruky a dal ho zpátky mezi ostatní předměty.
"Nefunguje. Zkus něco jiného. Máš zatím devět bodů. Džinetta o tři vede."
Cinkající sbírkou na stříbrné látce se probíralo šest párů rukou. Polona našla pletenou šňůru, která jí svázala zápěstí a jednotlivé prsty obou rukou k sobě tak, že nemohla vůbec nic dělat.
"Ono mě to svázalo!" křičela. "Kdo to na mě vyvolal?"
"To je trolí past na ruce," rozesmál jsem se a vysvobodil ji od kouzla. "Spouští se samo. To je praktický vtípek. Dabelské děti si ho dávají navzájem do pytlíku se svačinou."
"Tssss," napučela se.
"Podívejte na tohle," ukazovala na žhnoucí červený drahokam. "Marfo, tenhle kámen má takhle svítit?"

"Ne!" vykřikla Marfa vyděšeně a vyrvala jí ho z ruky. "Ach ne, to je ten granát! Je odjištěnej! Vybouchne!"
"Kdy?" zeptal jsem se.
"Asi za patnáct sekund."
"Hodím ho do jezírka," oznámil Včelka celý bledý, ale rozvážný. Vzal si od Marfy prsten a vyrazil ke dveřím.
Prsten mu ale vyletěl z ruky zpátky doprostřed místnosti.
"To ne, musíme ho zničit tady a teď!" křičela Polona. "Musíme ho spálit, ne vlastně to by vybuchl. Tak ho zmrazíme!"
Vytáhla z batohu křišťálovou kouli a honem hledala informace. "Vím jistě, že tady někde je to správný kouzlo."
"Musíme ho rozmlátit!" ječel Melvine a ukazoval oběma rukama na prsten. Spirálovitě se začal vznášet ke stropu.
"Rozbiju ho o krb. Jenom naberu trochu rychlost."
"Ne," zařvala Chladula. "To by nám celá hospoda spadla na hlavu. Musíme ho něčím uhasit!"
"Na to není čas!" chňapnul Tolk po prstenu a podal ho Marfě do ruky.
"Neumíte to vypnout?" zeptal se.
Marfa si bezvýsledně pohrávala s kontrolkami. "Ne. Pojistka je odjištěná."
"My tady umřeme," kvílel Melvine.
"Ale neumřeme," vložil jsem se do toho. "Nejdřív se všichni uklidněte. Marfo, půjč mi to."
Džinetta ale v panické hrůze popadla Marfu za ruku, aby si prsten prohlédla. Drahokam už byl žhavý jako uhlík. "Přeci musí existovat způsob, jak to zastavit."
"Všichni k zemi!" vyštěkl jsem. Pomocí levitace jsem prsten sebral Marfě z ruky a poslal ho rovnou do komína. "Jaký to má dosah?"
"Asi pět tisíc yardů," řekla Marfa.
Tomu říkám hromadné ničení! Krátce jsem kývl a vyletěl oknem.
KVÁÁÁK!
Když jsem vystřelil vzhůru nad střechu hospody, rozčísnul jsem hejno modrobílých kachen.
"Pardon!" zavolal jsem na ně. Rozhořčeně zakvákaly a pak se seřadily do formace a vyletěly na sever.
Prohlížel jsem oblohu a snažil se zaostřit na žhnoucí rudé světýlko. Támhle je!
Pořádně jsem se kouzelnou silou odrazil od povrchu země a vznesl se do závratných výšin. Doufal jsem, že zrovna dole na cestě někdo nejede, ale chvíli před soumrakem by si ani nemusel nikdo všimnout stínu ve tvaru člověka, jak se vznáší k oblakům.
Sledovat prsten proti zatažené obloze nedalo moc velkou práci. Rubínově červené světélko bylo veliké jako špendlík. Letěl jsem k němu a doufal, že si udržuji bezpečnou vzdálenost. Kolik je asi pět tisíc yardů? Vytvořil jsem kolem prstenu silnou vrstvu magie a pořád jej postrkoval výš a výš. Jak dlouho to ještě potrvá? Červené světlo zmizelo v mracích. Chystal jsem se za ním.
BUM!
Mrak nad hlavou vybouchnul jako rudá koule. Rána mi pořád zněla v uších. Zamotala se mi hlava a já ztratil nad levitací kontrolu. Žaludek jsem měl až v krku, protože jsem padal jako kámen. Tepelná vlna mě srazila ještě o pár set stop níž. V mžiku jsem se vzpamatoval a rychle se vracel na zem. Hurá. Prsten vybouchnul v místě, kde snad nemohl nikomu ublížit.
Když jsem přistával, mrak explodoval podruhé.
BUUUUM.
S ohlušujícím rámusem se na mě začaly lít přívaly vody. Granát spustil celou dávku vlhkosti, kterou měl mrak v sobě zadrženou, takže začalo pršet.
"Díky," poníženě jsem se obrátil k obloze. "To mám za to, že jsem hrdina."

Kapitola šestnáctá

"Přiznání ulevuje duši."
T. BECKETT

Snažil jsem se přistání co nejvíce urychlit a skrýt se pod koruny stromů. V hlavě jsem si přehrával sled událostí. Neexistuje varianta, že by k odjištění granátu a následné explozi došlo náhodou. Pojistek měla výbušnina hned několik, nemluvě o pár bezpečnostních opatřeních, která Marfu chránila před nechtěným zachycením fasety o nějaký předmět. Nerad jsem došel k nevyhnutelnému závěru, že granát někdo odjistil záměrně.
Ale proč? Kdyby vyletěla do povětří hospoda, zabilo by nás to všechny.
Vlastně ne tak nutně, namítl jsem sám sobě, když jsem přistál na kraji silnice. Nejméně pět mých učňů se dokáže profesionálně okamžitě přemisťovat mezi dimenzemi. V tom zmatku, kdy jsme se bombu snažili zneškodnit, se viník mohl klidně tiše vypařit a nechat nás tam roztrhat na cimprcampr.
Ale kdo?
Netěšil jsem se, že na to budu muset přijít.
Když jsem se vrátil do hospody, celý promočený a třesoucí se zimou, zdravili mě jako hrdinu vracejícího se z boje.
"Jste úžasný, Mistře Skeeve!" vykřikla Džinetta a objala mě drtícím stiskem. "Zachránil jste nás!"
"Já se tolik bála," přiznala Chladula a následovalo další objetí. Pak mě předala Poloně. Včelka téměř nevnímal a jeho pihovatý obličej byl bledý jako stěna. Tolk se ke mně schlíple přiloudal a strčil mi mokrý nos do dlaně.
Melvina špatná nálada ještě úplně nepřešla, ale popošel ke mně a lusknul prsty. Okamžitě mi uschly šaty a vlasy. "To je pouštní kouzlo z Elementální školy," řekl. Bez omluvy, bez díků, ale pochopil jsem.
"Díky," kývl jsem. Nebyl to špatný pocit být zase suchý.

Marfa mě zahrnula do průhledného oranžového hedvábí.
"Mrzí mě to, zlatíčko. Nikdy mě nenapadlo, že se ten granát takhle sám spustí."
"Nespustil se sám," řekl jsem krátce. Obrátil jsem se na učně: "Kdo z vás to odjistil? Možná někomu přišlo vtipné, kdybychom tu běhali dokola."
"Ne, pane," odpověděl Včelka vřele.
"Tos udělal ty?"
"Ne! V žádném případě, pane!"
"Naposled jsem granát viděl u Polony," prásknul Tolk, "kdybyste měl pár kousků, mohl bych je očuchat a říct to s jistotou."
"Bonzáku!" odsekla Polona. "To je lež."
"A co třeba ty, psí hlavo? Ty strkáš nos do všeho. Mohls to být klidně ty," zaútočila Chladula.
"Já? Jak haf jak haf se opovažuješ?"
"Nechte toho. NECHTE TOHO!" zakřičel jsem do toho blázince. "Teď chci slyšet jenom jednu osobu, a to tu, která ten prsten spustila. Nezajímá mě, jestli jste to považovali za vtip. Ani jestli to byla nehoda. Prostě mi to jenom řekněte."
Ticho. Studenti koukali jeden na druhého s otevřenou nedůvěrou.
"Jak chcete," pokrčil jsem rameny. "Takže je konec. Mám toho dost. Lady Marfo, díky za to, že jsi přišla. Chceš si vzít Včelku s sebou do Possilta? Ale určitě pojede i nějaký vlak nebo si něco stopne domů."
"Jasně, pokud je to tvoje přání, šéfe."
"Tak vám teda pěkně děkuju," otočil jsem se na shromážděné studentstvo. "Ostatní jste tady po svých."
"Cože?!?" zeptali se učňové v rozzuřené šestihlasé harmonii.
"Je konec," řekl jsem jednoduše. "Dívky, vrátím vám zbývající část poplatku. Tolku, Kulíkovi to nějak vynahradím. A tobě taky, Melvine. Vysvětlím to Stázce, až se třeba zastaví. Byl bych rád, kdybyste odsud byli do soumraku všichni pryč. Nerad to říkám, ale dál už vás učit nemůžu. Někdo si tady zahrává s ohněm."
Džinettě se rozšířily oči panikou. "To nemůžete udělat!"
"To tedy můžu," opáčil jsem. "Někdo nás všechny uvedl v nebezpečí a dotyčný nebo dotyčná to nechce přiznat."
"Ale no tak, prosím," žadonila, "neposílejte nás pryč. Potřebujeme vás."
"To je pravda," štěknul Tolk, "Skeeve, přeci nebudete vyvádět kvůli jednomu malému výbuchu."
"Malému?" vyjekla Zajda rozhořčeně. "Klidně by to rozmetalo polovinu Bazaru."
"Mistře Skeeve, byl bych vám vděčný, kdybyste si to mohl ještě rozmyslet," řekl Včelka. "Za ten týden a půl jsem se s vámi naučil víc, než od kohokoli za svůj dosavadní život, kromě seržanta Plácačky, samozřejmě. Nevím, jak mí spolužáci, ale vsadil bych se, že to cítíme stejně."
Všichni zuřivě kývali.
"Vaše pocity nemám na svědomí," upozornil jsem je. "Já jsem prostě zjistil, že je někdo z vás schopný hrát tu na ostatní, mě nevyjímaje, ošklivé triky a já mu nehodlám dát druhou šanci."
"Já to neudělal!" zakňoural Melvine. "Teta Stázka mě zabije, jestli mě pošleš domů."
"Skeeve, my fakt potřebujeme vaši pomoc. Neposílejte nás teď pryč," prosila Chladula a propletla mi prsty obou rukou s jednou mojí a podívala se na mě velkýma odevzdanýma očima. Efekt žlutých pervských bulv propletených zelenými žilkami byl spíše strašlivý než lítostivý, ale jimi vyjádřená emoce byla jasná. "A co my ostatní? Jeden z nás je třeba vtipálek, ale dalších pět jsou upřímní studenti a vaše hodiny si užíváme. Vážně."
Mé rozhodnutí zakolísalo. "No…"
Polona se mi zavěsila za druhou paži. "Já vím, že jsme byly netykavky. Teda spíš já. Budu se víc kontrolovat. Máte pravdu, že se můžeme jeden od druhého hodně naučit. Prosím, buďte spravedlivý."
Vzdychl jsem. Uhodila hřebíček na hlavičku. Chci být spravedlivý a trestat pět studentů za činy jednoho fér není.
"Tak dobře. Dám atentátníkovi ještě jednu šanci. Do večeře budu ve své studovně. Jestli přijde a řekne mi pravdu, ještě své rozhodnutí zvážím. Ale nic neslibuju."
"Rozumíme," kývla Džinetta hlavou. Skupinka se pak vytratila z místnosti.
Marfa mlaskla jazykem. "No, moje přednáška teda fakt byla bomba. Neboj, Skeeve," dodala, když jsem se zamračil. Zvedla amulet s kuželem ticha. "Odteď nás nikdo neslyší."
"Dík," oddychl jsem si a svalil se na židli. "Omlouvám se za ten prsten. Vím, že ti byl drahý, protože byl od Huga."
"Já to zvládnu," ujistila mě, "když aspoň mám toho chlapáka, na cetkách nezáleží. On mi jistě najde něco podobně smrtelnýho."
"Proč jsi je prostě všechny neposlal domů?" stála nade mnou Zajda s rukama založenýma na prsou. "Říkala jsem ti, že se mi tu něco nelíbí."
"Mohla to ale být jen nehoda," bránil jsem je. "Někdo si myslel, že udělá legraci, a hodil jim to - doslova - do obličeje."
"Nebo to mohl být pokus zabít někoho ze skupiny," valila na mě oči Zajda. "Jsi moc důvěřivý a to obzvlášť v případě, kdy jsi nejpravděpodobnějším terčem."
"Já?"
"No a kdo jiný? Oni jsou všichni moc mladí na to, aby si už stihli nadělat nepřátele. Ale ty jsi Veliký Skeeve! Nestalo se přeci poprvé, že se nějaký rival čaroděj pokusil zlikvidovat konkurenci."
"Ale proč já? Nejsem v současné době ani na top listině. Jsem mimo hru."
Zajda mě zkoumala pohledem. "To je právě nejlepší doba bodnout ti kudlu do zad, promiň za ten výraz. Hned ráno jsem ti říkala, že mám obavy. Myslím, že bys měl jít za strýčkem Brucem a požádat ho o pár chlapíků, aby ti hlídali záda. Jsem si jistá, že Kvido a Frigo by okamžitě rádi pomohli. Chybíš jim. Oba říkali, že jsi nejlepší šéf, jakého kdy měli. Vlastně by to pro tebe udělali z přátelství, ne na smlouvu."

"Ne!" vyskočil jsem. "Nechci zneužívat přátele. Mají svoji práci. Zajdo, vážím si tvé snahy, ale bodyguardy zvenku nepotřebuju. Mám přeci Glípa!"
Mazlík zvedl hlavu, kterou měl složenou na šupinatých předních tlapách.
"Glíp!" souhlasil a tvářil se tak chrabře, jak jen se malé dráče tvářit může.
"A mám tebe," pokračoval jsem, "a taky trochu svého umu."
"A mě," přidala se Marfa. "Marfa by tě nikdy nenechala ve štychu."
"Díky, Marfo, vážím si toho, ale ty se musíš vrátit domů. Naštěstí jsi měla jen jeden výbušný prsten. Kdyby to byl vážně pokus o vraždu, útočník by měl vlastní bombu. Tohle vypadá spíš jako žertík nebo zločin z příležitosti. Můžu se pokusit dotyčného usvědčit."
"Vraždy nejsou zrovna tvůj obor, fešáku," připomněla mi Marfa.
"Zavolám Tanandu," navrhla Zajda a už z kabelky vytahovala Bajtynu. Její PDÁčko se s klapnutím otevřelo a z krystalového zrcátka velikosti dlaně vyběhly obrázky. "To je JEJÍ pole působnosti."
S klapnutím jsem vymoženost zase zavřel. "Ne, nedělej to. Zvládnu to. Uvidíme, jestli to útočník zkusí znovu."
"Nebo útočnice," dodala Zajda.
"Ať je to kdokoli," souhlasil jsem. "A jestli mě teď omluvíte," narovnal jsem se, "rád bych šel nastražit past."

Seděl jsem ve své kanceláři zády ke dveřím. Zkoušel jsem Kudlaňákovo omračující sérum na mouše, kterou jsem chytil do sklenice. Podle mé svíce se nepohnula už aspoň pět minut. A stačila pouhá kapička jedu. Tohle by mohl být úžasný nástroj nebo zbraň.
Chodbou se šouravou chůzí blížily nějaké kroky. Dveře zaskřípaly a pomalu se otevřely. Neotočil jsem se.
"Skeeve?" řekl tichý hlas. "Můžu s tebou chvilku mluvit?"

"Podejte mi ty brambory, prosím," řekl jsem. Džinetta vzala kameninovou mísu a poslala mi ji přes stůl.
"Díky."
"Není zač," zamumlala nejvyšší Pervektka a sklopila oči do misky.
Zajda seděla v čele stolu a krájela si maso na malinké kousky, jako by v něm hledala schovanou výbušninu. Kromě žádostí o jídlo nikdo nepromluvil.
Ani já neměl chuť na konverzaci. Ten den mi nic nevyšlo podle plánu. Cvičení se vzájemnou výukou kouzel se změnilo v katastrofu. Někdo se dostal do trezoru a ušil na jednoho ze spolužáků boudu ve formě krádeže a já pořád neměl tušení proč. Marfu z její dlouho očekávané přednášky vykolejil buď pokus o vraždu, nebo hodně nešťastná náhoda. Hugovi jsem vyjádřil lítost nad zničením jeho výročního dárku Marfě a nabídl, že náhradu zafinancuji z vlastních zdrojů. Bylo mi jasné, že toto gesto nemůže škodu vyrovnat, ale co jsem mohl dělat? Marfa mi odpustila, ale já sám jsem si neodpustil. Stalo se mi to přímo pod nosem. V tu chvíli jsem se spíše přikláněl k variantě záměrné sabotáže. Když jsem si celou událost přehrával znovu, v podstatě jsem přišel na to, že se nikdo opravdu nepokoušel toho bombového prstenu zbavit. Mé vnitřní oko vidělo, že alespoň tři z nich se dokonce snažili zabránit tomu, aby se prsten dostal ven z místnosti.
Past na útočníka z řad studentů famózně selhala. Nebo spíše fungovala až příliš dobře. Nedostal jsem od atentátníka jedno přiznání, nýbrž rovnou pět. Přiznali se všichni kromě Včelky.
S přicházejícím soumrakem se mi jeden za druhým trousili do studovny. S provinilým výrazem a naprostou upřímností se mi všichni omlouvali za hloupou chybu a za to, že se styděli to přiznat. Melvinovo přiznání bylo poměrně ohnivé, což mě překvapilo. Obzvláště ve světle skutečnosti, že si nikdy nepřibíral vinu za nic, co provedl. Jeho doznání ale bylo skoro slovo od slova stejné jako u ostatních.
"Víte," podíval se na mě Batolan plaše, ale s postranním úšklebkem, "ten prsten tam prostě jen tak ležel. A já si nemůžu pomoct a nehrát si s věcma. Chtěl jsem vidět, jak bude vypadat, až se kouzlo spustí, tak jsem ho vyvolal. Faseta se rozžhavila. Pak mě zajímalo, jak fungují ty čudlíky. Trochu jsem si s nimi pohrál. Jeden z nich byla nakonec pojistka. Jakmile jsem se jí dotknul, věděl jsem, že dělám špatnou věc. Ale už to nešlo vzít zpátky. Nevěděl jsem, co mám dělat. Nedalo se to odnabít. A nemohl jsem Marfy prsten jen tak vyhodit z okna a nepřiznat, co jsem udělal. Měl jsem něco říct hned. Místo toho jsem prostě prsten nechal na té látce s ostatními šperky. Neříkejte to ale ostatním. I tak už se cítím dost blbě."
Byl jsem zmatený. Proč se pět z nich přiznalo k zavinění málem fatální nehody, když musí čtyři nebo dokonce všech pět lhát? Proč se mnou tak strašně chtějí zůstat? Protože přesně o tohle jim bez jediné výjimky jde.
Poslední se mnou mluvila Džinetta a zdržela se pak chvilku ve dveřích: "A necháte si nás tady, když už teď víte, kdo byl tím vtipálkem, viďte?" Podívala se na mě významně a pak se vytratila do zšeřelé haly. Její přiznání znělo stejně upřímně jako ta ostatní. O všech jsem musel zákonitě pochybovat.
Zajda a já jsme ve skutečnosti podezírali Včelku, který vypadal zasmušile. Jakmile jsme dojedli, vyskočil: "Já umyji nádobí, slečno Zajdo," nabídl se.
Ostatní se ujali dalších prací, aniž by na nich byla řada. Polona si vzala lopatku a koště. Chladula uklidila stůl. Dokonce i Melvine zasunul lavice pod stůl.
Odkašlal jsem si.
"Já jsem se, ehm, rozhodl," začal jsem. Studenti se otočili na mě a napjatě poslouchali. "Rozhodl jsem se, že tu můžete zůstat. Mluvil jsem s, ehm, útočníkem."
"Hurááááá!" zavyl Melvine, vyskočil do vzduchu a poletoval u stropu jako splašený čmelák.
"Zadrž ten jásot," zvedl jsem ruku, "je to jen dočasně. Budu pokračovat ve výuce za podmínky, že už se nikdy nestane podobná smrtelná příhoda nebo krádež. A chci, abyste mezi sebou všichni vycházeli tak jako v Humulusu. Je to

jasné?"
"Ano, Skeeve!" ozvali se sborově. Dokonce i Včelkovi se zlepšila nálada.
Zajda povytáhla přísně obočí, jako by chtěla dodat důraz na nevyřčenou otázku PROČ?
Nerad jsem to přiznával i sám sobě, ale nechtěl jsem zklamat. Tuhle třídu jsem si nabral a její špatné chování jsem považoval za své selhání. Nedokázal jsem svá přání dobře vyjádřit a donutit je, aby drželi pohromadě. Odteď se musím vyjadřovat naprosto přesně, aby věděli, co od nich chci. Na druhé straně jsem v duchu slyšel svou matku, která byla celý svůj život výbornou učitelkou.
"A když si do nosu nacpou fazole, budeš se za to cítit zodpovědný, protože jsi jim neřekl, ať to nedělají?"
Nevím. Možná. Ale musím to zkusit. Mí studenti a má vlastní hrdost na mě spoléhají.

Kapitola sedmnáctá
"Máš babu!"
B. V. BABOMIL

"Uáááááááááíííííighhhhhhhhh!"
Právě jsem na dvoře vyučoval pokročilou levitaci, když se k nám přiřítilo něco velikého fialového. Sneslo se to na hlouček studentů, kteří se snažili udržet nad zemí sami sebe a různé předměty kolem sebe v rozličných výškách. Včelka okamžitě ztratil koncentraci a ztěžka dopadl na dlažební kameny. Melvine vystřelil až nad koruny stromů. Tolk radostně zavyl a jal se plavat vzduchem směrem ke stvoření.
Pervektky zaječely a v polovině výkřiku zvedly ruce, jako by chtěly vyvolávat duchy. Fialová bytost se najednou vznesla do vzduchu.
"Jé, to jsi ty!" vykřiknul jsem.
Kulík. Zakuckal jsem se. "Holky, pusťte ho dolů! To je můj přítel Velký Drsoň."
"Fakt?" zeptala se Džinetta. "Ach, jistě že ano. Omlouvám se, pane Trole. S dovolením."
"Já to udělám," vyštěkla Polona.
"Když myslíš," vzdala to nejvyšší Pervektka.
Trol byl jemně donesen až na zem. Tahle civilizovaná konverzační výměna mě velmi potěšila.
Předcházející týden zkoušeli mou trpělivost hned z několika stran. Ohledně exploze a jejího původce jsem už nevypátral žádné podrobnosti. Pořád jsem nejvíce podezíral Včelku, a to na základě toho, že se mi nepřišel přiznat a také měl jako jediný ze šesti učňů velkou zkušenost s výbušnými zbraněmi. Kdybych to ale bral podle všeobecného pozorování, byl by na listině podezřelých jako poslední. Pořád se choval zdvořile, pracoval tvrdě a táhl za jeden provaz.
Ostatní ale také. Vlastně se mi každý z nich snažil dokázat, že právě on je tím, kdo NEJVÍC spolupracuje, snaží se a je nejpilnějším žákem, jaký se kdy ve vesmíru vyskytoval. Bohužel se ta spolupráce nějak pořád nerozšiřovala i na ostatní. Nedůvěra se mezi učni pevně usadila a nehodlala se hned tak vzdát. Dokonce i Pervektky si jedna druhou držely dál od těla. Rušilo mě to v koncentraci. Naše lekce se stávaly hodinami tance, kdy se všichni snažili netrávit poblíž druhých příliš mnoho času.
Místo toho vynakládali úsilí být co nejvíc se mnou a Zajdou. Každý volal po soukromém doučování a praktických cvičeních se mnou. Těžil jsem co nejvíce z vlastních zkušeností a hodně nápadů jsem taky ukradl ze CBN, jako třeba úkol typu dostat křehkou křišťálovou kouli bez jediného škrábnutí z hnízda vzteklých lasičkohadů a nenechat se pokousat. Jako obvykle se každý učeň popral se zadáním po svém. Pervektky se stále přikláněly k akademickému přístupu, ale s potěšením jsem sledoval, že čím dál častěji odkládají knihy stranou a pokoušejí se analyzovat situaci ve skutečném světě. Včelka na všechno nahlížel z pohledu logistiky a dostupných zdrojů. Jeho řešení mi přišlo ze všech nejelegantnější. Daleko od hnízda nastražil oblíbenou kořist lasičkohadů a pak kouli v pohodě vyndal. Tolk chtěl všechno řešit kamarádsky, což se mu těžce nevyplatilo v experimentu se sršány, ale naopak slavil velké úspěchy, když si dokázal od místních vypůjčit tolik surovin, že udělal plný pekáč buchet. Melvine pořád kňoural a stěžoval si, ale stranou od ostatních napnul síly a snažil se. Ten kluk má opravdu za ušima, Stázka měla pravdu. Jen trochu zlenivěl a usnul na vavřínech, protože ho magie poslouchala moc snadno. Jakmile usměrnil Sílu a přestal všechno vyhazovat do povětří, stal se mnohem efektivnějším. Byla radost pohledět na chirurgickou přesnost, s jakou vyzdvihl kouli z hnízda. Přál jsem si, aby u toho byli i ostatní a viděli jeho výkon, nebo se aspoň pokusili našpicovat uši, aby zaslechli mou ódu na Melvinův úspěch.
U jídla se všichni chovali neobyčejně slušně a předháněli se, kdo Zajdě pomůže s domácími pracemi. Vystupňovalo se to natolik, že se Pervektky přetahovaly o to, která vyčistí okna, a nakonec do všech místností v hospodě ušily nové záclony. Melvine považoval za čest opravit každou prasklinku ve starých hospodských zdech. Hospoda se tak stala naprosto vzduchotěsnou. Když náhodou bouchly vchodové dveře, všichni jsme nastražili uši. Tolk vyplel celou zahradu a uzdravil všechny rostliny od plísní a vadnutí. Zelenina od té doby rostla mnohem větší. Kromě soukromého majetku sepsal Včelka úhledným písmem seznam všech věcí a oštítkoval je. Poprvé v životě jsem se dozvěděl, že mi tu Ištván zanechal devatenáct a čtvrt sudu piva, čtyři sta padesát tři láhve různých vín a osm lahví tak výtečného vína, že by se mělo schovat nejméně na korunovaci. A ještě tři dobře schované sudy tvrdého alkoholu. Dobře, že jsem tohle všechno netušil ve svém pijáckém období. Zajda si užívala volného času, ale potajmu mi přiznala, že už ji to nicnedělání dost nudí. Čím dál tím více času trávila denně povídáním s přáteli přes Bajtynu.
Nevinné šprýmy se děly jen čas od času. Mrzelo mě, že jsem jim nedal lekci mé matky o fazolích v nose, protože vždycky, když jsem určité chování zakázal, vymysleli něco jiného, co neporušovalo žádné z předchozích pravidel. Jednou v noci někdo ustlal všem učňům postele tak, že se nedaly natáhnout nohy. Naučili se ale, že ten, kdo zrovna dělal problémy, musí do fórku zahrnout i sám sebe. Když jsem zakázal žert s postelemi, čisté šaty všech studentů se

najednou proměnily v mokré uzly. Ten den probíhala ranní výuka v pyžamech a koupacích pláštích. Nikdy se ale ani nedotkli věcí mých nebo Zajdiných a nic se nám neztratilo. Možná jsem to celé mohl považovat za obvyklé společenské chování mladých lidí. Ale nešlo to. Pořád jsem měl na mysli tu nehodu s výbušným prstenem. Studená válka se také naštěstí nevztahovala na hosty. Tolk přiskotačil k Trolovi a běhal mu dokolečka u nohou.
"Kulíku, Kulíku, Kulíku, jak se máš? Tak rád tě vidím! Kde jsi se toulal? Voníš vanilkou!"
"Drsoň moc práce. Tolk mít dobře?"
"Jasně, chápu!" odpověděl Kaniďan, otočil se na zadních a pelášil pryč. "Já se mám skvěle. Se Skeevem je legrace. Všechno je strašně vzrušující. A učím se tu hodně nových věcí!"
"Dobré." Kulík se nemotorně došoural ke mně. Vystupoval pod identitou mafiánské mlátičky, Velkého Drsoně. Skočil jsem si s ním na Trolii, abychom se dostali z doslechu studentů a Kulík mohl vyjádřit myšlenky ve víceslabičných slovech. Jenom Tolk věděl o Kulíkově druhém já. "Připraven."
"Skvělé! Sneste na zem všechny předměty a pojďte sem," zavolal jsem. Pervektky elegantně klesly k zemi a se stejnou jemností položily levitované předměty. Melvine odrazil věci od zdi rovnou do košíku, ze kterého jsme je vzali, a připlul si prohlédnout Kulíka zblízka.
"Jak to jde?" zeptal se, i když mu hlas trochu pískal, "mě jste teda nevyděsil, pane!"
Usmál jsem se pod vousy. Když se Trol vyřítil z lesa, vyletěl Melvine aspoň osm yardů do vzduchu. Své pobavení jsem zakryl hlasitým EHM! Všichni ke mně obrátili pozornost.
"Chtěl bych, abyste tu všichni přivítali hosta tohoto týdne," začal jsem. "Dalším lektorem bude Velký Drsoň známý svými schopnostmi při ochraně klientů a jejich zájmů. Měl na starosti ochranu králů, obchodních magnátů a úspěšných podnikatelů. Střežil všechno od hradů po chatrče z bláta a vytvářel poplašné systémy, které načapaly jedny z nejlepších zlodějů v cechu. Pracoval také jako vyhazovač v několika nejluxusnějších podnicích různých dimenzí." Kulík nad touto recitací vlastních úspěchů skromně kývl. "Jedna z nejcennějších lekcí, kterou mi dal, bylo nepodceňovat nepřítele. Je jednoduché soudit protivníka na první pohled. Jedovatý had sice vypadá jako naštvaná prádelní šňůra, ale jeho kousnutí zabíjí. Drsoň toho samozřejmě moc nenamluví," odmlčel jsem se, abych si odkašlal. Kulík je totiž ve skutečnosti velmi výřečným gentlemanem. "Jeho cvičení budou veskrze praktická. Máte k dispozici celou budovu a její okolí. Já se s Glípem postarám o to, aby vás náhodou nezpozorovala nějaká partička Tulpanů. Vaším dnešním úkolem je nenechat se chytit a pokud možno dostat Velkého Drsoně. Když Drsoň chytí vás, musíte se vrátit a zůstat v Zajdině obýváku až do oběda. Když dostihnete vy jeho, hra je u konce. To je všechno. Je to jasné?"
"To zní dost jednoduše," řekl Melvine.
Kulík k němu natáhl masivní fialovou tlapu a poplácal ho po zádech, až Batolan padl k zemi. "Malý člověk snadno chytit."
"Myslíte, kudrnáči?" odseknul Melvine. "To se na to teda podíváme."
Vytáhl jsem z kapsy píšťalku a zavolal: "Všichni připraveni? Na povel - do úkrytu!"
PÍÍÍÍSK!
Než jsem píšťalku zastrčil zpátky, po učních ani vidu, ani slechu. Melvine zmizel s hlasitým zavlněním vzduchu. Pervektky se rozdělily a odletěly do tří směrů. Včelka se dal do běhu slalomem. Tolk prostě utekl do lesa. Kulík na mě mrknul velikým měsícovitým okem.
"Drž mi palce," řekl.

S knihou na prsou jsem se uvelebil na pohodlném místě na větvi stromu, který se tyčil nad severní částí silnice vedoucí kolem hospody. Byl jsem tam asi hodinu. Za tu dobu se kolem mě proplížili téměř všichni, jak se snažili obejít prostřední část lesa. Ozývaly se odtud hlasité zvuky, které napovídaly o Kulíkově přítomnosti. Dusal kolem a hledal svou kořist. Ze zkušenosti mi bylo jasné, že se v něm mí studentíci hodně mýlí, ale vychutnával jsem si jejich soustředěné pohledy a šibalské obličeje.
Když jsem byl ještě malý kluk, hrávali jsme si s kamarády na "Demona ve tmě". Jeden z nás se stal Demonem a pronásledoval ostatní a "zabíjel" je. Když za sebou slyšíte někoho slídit, buší vám srdce jako o život. Nebylo jednoduché nevykřiknout, když vás Demon čapnul zezadu a táhl vás do svého vězení, obvykle do něčího sklepa nebo do šikovné stáje. Když bylo po všem, hystericky jsme se zasmáli patrně spíš z úlevy od napětí, než že by to byla taková legrace. Mí učňové zřejmě ve hře s opravdovým demonem neboli dimenzionálním cestovatelem (nyní už chápu původ tohoto slova) neviděli takovou švandu. Všichni se tvářili smrtelně vážně, někdy až vystrašeně, když se Kulíkovi snažili vyhýbat. Dost jim hru zjednodušoval tím, že kolem dusal jako rozzuřený býk. Z pozorovatelny jsem zahlédl hned několik stromů, které vyvrátil, když si razil cestu křovím.
Najednou padlo ticho. Zašklebil jsem se. Kulík pustil do hry svou tajnou zbraň. Přemýšlel jsem, jestli si někdo z nich vzpomene, co jsem jim říkal. Všichni dělali stejnou velikou chybu. Předpokládali, že když se sem Kulík přihrne jako lavina, neumí se pohybovat jiným způsobem. Téměř jsem se za ně po těch všech detailních instrukcích styděl.
Divoký jekot, který se ozval z hlubiny lesa, mi napověděl, že právě chytil prvního učně. Z překvapeného vystrašeného ječení nešlo poznat, kdo padl za oběť. Stačilo se vrátit do hospody a kouknout, kdo potupně čeká v Zajdině obýváku.
Jejda, támhle běží po čtyřech Tolk. Takže on to nebyl. Usadil jsem se, že si přečtu pár stránek.
Zaslechl jsem šustit trávu. Vzhlédl jsem od knihy. Nedaleko mého posedu se na veliký kámen uvelebila Polona a lakovala si nehty. Vzdychl jsem. Nebyla to špatná iluze, ale snadno jsem poznal, že to JE iluze. Obrázek nevydával žádné zvuky. Tímhle Kulíka neošálí. Rozhlédl jsem se, kde se skrývá opravdová Pervektka.
Prozradil ji pohyb ve větvičkách na druhé straně mýtiny. Schovala se za dutý strom a doufala, že Kulíka překvapí. Určitě si představovala, že ho chytí levou zadní. Netušil jsem, jak si mohla myslet, že se jí to povede. Nemá ani dostatek fyzické síly, aby ho přemohla, ani nějaké lano, kterým by ho svázala. Bylo mi jasné, že pár dalších učňů na to půjde

podobně, určitě třeba Včelka. Jistě někde nastražili pasti, místo aby se prostě snažili se neukazovat a vyhnout se polapení.
Melvine se letem řítil lesem kousek před zvukem praskajících větví. Zahlédl Polonu sedící na kameni. V obličeji se mu objevil škodolibý úšklebek. Rychle se ztratil zpátky v lese a vynořil se s dlaní plnou plodů stromů. Jeden hodil Pervektce zezadu na hlavu. Ani nemrkla. Žalud se skutálel na zem. Škodolibý úsměv se ještě rozšířil.
Ten den bylo sucho. Melvine neměl nejmenší potíž vytvořit malinkatý vír, který zvedl dostatek prachu, aby naplnil celou mýtinu. Polona přišla pozdě na to, že se něco děje. Prach se zdvíhal a obklopil ji jako dusivý mrak. Začala neovladatelně kašlat. Slepě šmátrala po zemi, až našla kámen a mrskla jej přibližně Melvinovým směrem. Ten se sehnul a kámen ho minul.
"Jééé, ha hááá!" vysmíval se jí. Malý cyklónek šlehal lesní podrost a pak se vyšplhal Poloně až k šortkám.
"Ty malá příšero!" zaječela a poskakovala kolem. Mlátila si do kalhot, až větřík zase odvanul pryč. Obrovská ve svém vzteku kráčela nasupeně k Melvinovi a namířila na něj prstem.
Pozdě. Z křoví za ní se vynořila ruka s fialovými chlupy dvanáctkrát větší než její a zacpala jí pusu. Druhá ji vtáhla do roští.
Melvine se chvilku tvářil ohromeně, ale pak se rozveselil. Znovu odletěl do lesa, bezpochyby aby mohl narafičit Trolovi některého z dalších spolužáků a sám se nedal chytit.
Když jsme udělali pauzu na oběd, kyselý výraz na Tolkově čumáku mi napověděl, že měl Melvine ještě jeden úspěch. Na konci stolu se Batolan vychloubal Zajdě, jak nalákal Tolka do jeho vlastní díry přikryté listím, a pak jen sledoval, jak ho odsud Kulík vytáhl.
"To je od něj přeci neférr, ne, Mistře Skeeve?" praštil packou do talíře se syrovým masem Tolk.
"Je i není," řekl jsem a svižně jsem troškou magie posbíral kousky studeného masa a vrátil mu je na talíř. Měl jsem na přemýšlení spoustu času, když jsem hlídal silnici. "Na jedné straně Melvine není týmový hráč, což vás ale asi nepřekvapuje. Moc loajality ke skupině zatím neprokázal."
"Hej!" protestoval Melvine.
"Na druhé straně se chová vlastně fér, protože v bitevním poli také narazíte na vnější překážky. Polono, tys zapomněla, že máš daný cíl. Melvine využil tvé vznětlivosti a dobíral si tě. Chytla ses a zapomněla na ostražitost. To není jeho chyba."
"To jsem ho měla nechat na sebe házet žaludy?" vyvalila na mě oči zlatavé vzteky.
"Patrně ano," pokrčil jsem rameny. "Choval se jako malé dítě, ale tvoje reakce ti taky moc nepřidala."
"Vám se samozřejmě nikdy nic podobného nestalo, že?"
"To není pravda," odpověděl jsem naprosto klidně, "mně se to stává v jednom kuse. Kterýkoli z mých přátel vám potvrdí, že se často nechám vyrušit z koncentrace, ale snažím se, aby to neohrozilo mou misi. Nebo se pokusím situaci obrátit tak, aby se z chyby stala výhra. Když se snažíte, většinou to klapne. Nemyslete si, že se tu pokouším prodat sám sebe jako perfektního. Kvůli tomu jste sem nepřišli, že? Jste tu proto, abyste se dozvěděli, co funguje a je efektivní. Věřte mi, že z ničeho se nepoučíte tak rychle jako z chyb. Chladulo, ty a Včelka jste prohráli, protože jste Drsoně neslyšeli plížit se za vámi. Věděli jste ale, že se umí pohybovat tiše, protože sem přijel, aniž by v okruhu několika mil na sebe kohokoli upozornil. Hluk začal dělat, teprve když dorazil sem. A nemluvil jsem takhle náhodou o jeho pronásledovacích schopnostech?"
"Ano," souhlasili všichni podrážděně. Kývl jsem. Pochopili, co jsem jim chtěl říct.
"Mě nechytil," namítla Džinetta.
"Poslední na řadě," oznámil Kulík. "Nemít čas před obědem."
"Tsss!" Pervektka vyvalila oči překvapením. "Mě taky ne," dodal Melvine.
"Jednou dostal," zavrtěl hlavou Kulík. "Utekl. Že?" zeptal se Zajdy.
"Ano, Melvine utekl z vězení," potvrdila Zajda. "Myslím, žes ho chytil jako prvního, viď, Velký Drsoni?"
"Ano."
"Podvodníku!" zašklebila se na něj Polona.
"Kňourale!" vrátil jí to Melvine.
"Nechte toho!" napomenul jsem je. "Odpoledne začneme ještě jednou. Všichni jsou propuštěni z vězení. A tentokrát mějte na paměti svůj úkol. Dejte Drsoňovi důvod se bát."
S touto výzvou se učňové vypotáceli z hospody jako pistolníci kráčející na přehlídku. Kulík zůstal u stolu ještě na jeden šálek čaje, osušil si elegantně ústa ubrouskem a pak se zvedl.
"Raději se půjdu podívat, co na mě vymysleli, což?" zeptal se vesele.

Místnost zešeřelá soumrakem byla dost cítit mokrým Trolem. Kulík seděl u krbu a ždímal si kožich do kyblíku, zatímco mých šest učňů tam sedělo jako pokárané kočky, které sežraly exkluzivního kanárka.
"Čtyřikrát?" zeptal jsem se znovu, abych se ujistil, že jsem slyšel dobře.
"Ano," odpověděl Trol. Neuměl jsem rozeznat, jestli mluví jako Velký Drsoň, nebo jako Kulík sám, ale každopádně byl stručný.
"Čtyřikrát tě hodili do rybníka?"
"Neříkej znovu!"
Otočil jsem se na třídu. "Jsem ohromen. Jak jste to dokázali?"
Tři Pervektky se podívaly jedna na druhou. Nakonec promluvila Džinetta.
"No říkal jste přeci, ať dáme Drsoňovi důvod se bát, ne? Chladula přišla na to, že samotný to nikdo z nás nezvládne."
"Jo. Takže jste se rozhodli pracovat společně?"

"Bylo to snad proti pravidlům?" zeptal se Tolk a měl své velké hnědé oči smutné.
"Vůbec ne," řekl jsem. Uvnitř jsem byl potěšen. Ať to stojí, co to stojí, hlavně když budou zase spolupracovat. Kulíkova hrdost se brzy zahojí. "Tak mi vyprávějte podrobnosti."
"No, znovu dostal Polonu," začala Džinetta, "ale než ji stihl přivést do hospody, přichystali jsme mu malou past."
"Malou!" zaúpěl Kulík.
"Vlastně ji navrhl Včelka," dodala Chladula.
"To nic nebylo," mávl Včelka skromně rukou. "Prostě padací past na provaze s houpačkou a sáňkami z větví, které katapultují svůj náklad do rybníka. Fakt jednoduché. A uzly zavázal Tolk."
"Málem jsem spadla do vody s ním," pokračovala vzrušeně Polona. "Pak jsem vymyslela další překvapení. Po tom prvním to nebylo těžké, protože stačilo vykopat mělkou díru a překrýt ji listím tak, aby vypadala jako past. Pak jsme mezi dvěma kameny na břehu natáhli plachtu a zamaskovali ji hlínou a kořeny, takže to vypadalo, že tudy pokračuje cesta. A on nám spadnul přímo do pasti!"
Teď už měl Kulík hlavu svěšenou hanbou.
"Pak jsme ho přelevitovali…" pustil se do toho Melvine. Zvedl jsem ruku a zastavil vyprávění.
"Chápu," zasmál jsem se. "Nemusíme jít do detailu každého vykoupání." Melvine se zatvářil zklamaně. Obrátil jsem se ke Kulíkovi. "Velký Drsoni, myslím, že tvůj seminář měl obrovský úspěch."
"Víc než obrovský," zamumlal Kulík. "Prošli na jedničku."
"S hvězdičkou," dodal jsem. "Tak si všichni dneska večer udělejte volno. Zasloužíte si ho."
Tolk vyrazil ke dveřím, ale vrátil se pro Včelku. "Jdu na procházku, pojď se mnou!"
Mladý voják se vysoukal z lavice: "Proč ne? Máme svolení jít na špacír, pane?"
"Povoluje se," odpověděl jsem. "Užijte si to."
"A co vy?" zeptal se Tolk Pervektek.
"Je to od tebe milé," odpověděla Polona, "ale umírám touhou po horké koupeli."
"Oukej! Oukej! Oukej! Tak zítra?"
"Možná. Dík."
Chladula se téměř stydlivě přitočila k Poloně. "Všimla jsem si, že sis během pletení těch sítí poničila nehty. Jdu si dělat manikúru. Nechceš si půjčit mojí leštičku?"
"No to by bylo super!" vykřikla Polona a evidentně byla vděčná za zmírnění napnutí posledních dnů.
"A pak bychom si mohly navzájem vyzkoušet šaty," navrhla Džinetta. "Myslím, že bys v té mojí nové soupravě vypadala báječně, Chladulo. Asi ti bude trochu delší, ale to se teď nosí, víš?"
"To je od tebe tak milé, Džinetto!" rozzářila se Chladula. "Ta souprava se mi strašně líbí." S tím odkráčely nahoru po schodech. Tahle konverzační výměna neměla v sobě tolik přátelskosti, jako když před pár týdny přijely, ale už v ní bylo méně strachu a nedůvěry než v několika předchozích rozhovorech.
"Už jsem se bál, že nevypadnou," ulevilo se Melvinovi. S tím se vybatolil z místnosti.
Kulík hvízdnul. "Máš to tady ale pěkně nebezpečnou sebranku, ty starý skautíku. A tím spíš, když se spojí všichni dohromady."
"To tedy ano," přiznal jsem, "ale je škoda, že až to tady skončí, nikdy se už asi neuvidí."
"Ty holky možná jo," řekla Zajda, "ale všimla jsem si, jak se úplně rozzáří, když přidají svůj talent ke klukům."
Zavrtěl jsem hlavou. "Možná by mohly spojit síly, ale jinak musí jít každá svou cestou. Ale je to podle mě škoda. Ve světě by zabodovaly."
Kulík na mě udiveně zíral.
"Třeba by mohla do M.Y.T.H. Inc. přijít nějaká nová krev?"
Zašklebil jsem se. "MNĚ tyhle nápady nepředhazuj, Kulíku. Sám se pořád nemůžu rozhodnout, co budu dělat, až budu velký."

Pozdě večer jsem se šel podívat ven na hvězdy. Ve společnosti mi bylo dobře, ale nekonečná noční obloha mi připomínala, že občas potřebuji být sám. Někdy jsem rád, když jsem tam jen já a vesmír.
Do dlaně se mi najednou vecpala šupinatá hlava. Zazubil jsem se a podrbal Glípa za ušima. Jenom já, vesmír a můj dráček; slastně natáčel hlavu a labužnicky předl.
Za chvilku jsem zaslechl kroky.
"Ehm, Skeeve, můžu s vámi mluvit?"
"Jasně, Včelko, o co jde?"
"No, pane," přiblížila se postava. Včelkův laskavý obličej, namodralý ve mdlém svitu hvězd, vypadal ustaraně. "Všiml jsem si, že mě docela zblízka pozorujete, a myslím, že musíte být zklamaný. Zajímalo by mě, jestli si myslíte, že bych tu měl zůstat, nebo ne. Mám pocit, že nesplňuji vaše očekávání."
"Já nemám žádná očekávání," opravil jsem ho překvapeně. Pak jsem se zarazil. Není to tak úplně pravda. "Ano, sleduji tě."
"A mohu se zeptat proč, pane?"
Rozhodl jsem se, že vyložím karty na stůl. "Jde o ten Marfin prsten. Myslel jsem, žes ho odpálil ty."
"Proč, pane? Říkal jste, že se vám útočník omluvil a že je ta záležitost vyřešená."
"Ne tak docela," řekl jsem. "Přišlo ke mně všech pět ostatních studentů a přiznali se, že to odpálili. Ty jediný jsi nepřišel."
"Ale já ten prsten nespustil, pane," řekl Včelka a zněl zmateně. "Proč bych se měl přiznávat k něčemu, co jsem neudělal?"

To mě zarazilo. No jistě, proč? Proč se ostatní tak rychle hrnuli přijmout zodpovědnost? O tom musím popřemýšlet. Včelkovu ujištění o nevině jsem věřil. Styděl jsem se, že jsem ho podezíral.
"Máš pravdu," pokýval jsem, "neočekávám, že si budeš přisuzovat vinu za něco, co jsi neudělal. Omlouvám se, jestli jsi měl ze mě pocit, že tě podezírám. Ne, naopak, vedeš si moc dobře. Nechci, abys odcházel, pokud tu jsi šťastný."
"Ale jistě, pane," rozzářil se Včelka. "Tohle je to nejlepší, co se mi od narození přihodilo, tedy kromě setkání se seržantem Plácačkou a Frigem."
"Pak je všechno v pořádku," ujistil jsem ho. "Vedeš si opravdu skvěle. Jsem na tvé pokroky pyšný."
Včelka se narovnal - pokud to tedy ještě bylo možné. "Děkuji, pane!"
Otočil se na podpatku a odpochodoval do hospody.
Ještě jsem tam chvíli zůstal s Glípem a hvězdami.

Kapitola osmnáctá
"Nechci o tom mluvit."
G. GARBO

"Jsi přišpendlená ke zdi," utahovala si Stázka z Polony. Pervektka za ní visela na stěně a uhýbala před postavičkou, která jí stála u nohou. Stázka se k ní přiblížila s rukama napřaženýma a nehty vytasenými. "Nemáš jinou možnost. Jdu na tebe a sbírám pěknou dávku magie. Co uděláš?"
"Mám svou kabelku?" zeptala se Polona.
Stázka se uvolnila z hrozivé pózy, která v případě bytosti ani ne tři stopy vysoké a s hlavou plnou jemných blonďatých kudrlinek není vůbec hrozivá v tradičním slova smyslu.
"Jestli ji s sebou nosíš obyčejně všude, pak ji máš i teď u sebe taky."
"Dobrá," zaradovala se Polona. Sáhla do objemné kabely, bleskově vytáhla nablýskanou čtyři stopy dlouhou zbraň a zamířila. Honem jsem Zajdu stáhl k zemi. Ostatní učňové padli do prachu. Stázka přešla k Pervektce a odstrčila hlaveň směrem ke stropu. Pak natáhla výhružně ukazovák Pervektce až k nosu.
"Nikdy, opakuju NIKDY nemiř zbraní na nikoho, koho nechceš opravdu zabít. A nikdy takhle nevytahuj zbraň, pokud ji nehodláš použít."
"No ale já…" začala Polona, ale v jejím hlase zněla nejistota. Pohladila hlaveň posázenou drahokamy. Vypadala, že je vyrobená z kvalitní platiny. Jelikož u sebe sám nosím tak maximálně kapesní nůž, netuším, co by mohly výstupky a zakřivení znamenat. Myslím, že ani Polona nevěděla o moc víc.
Stázka měla patrně stejný dojem. Dala si ruce v bok a rozčileně se zeptala: "Už jsi z toho vůbec někdy střílela?"
Polona se vyděsila.
"Ne, vždyť bych ji poničila. Je tak krásná! Dal mi ji tatínek jako dárek k promoci."
Stázka vzdychla. "Tak ji radši nechávej doma. Copak vám snad Skeeve nikdy nevtloukal do hlavy, že zaváhání dává zbraň do rukou soupeře?"
"No, říkal to, ale my přeci nemáme soupeře."
Stázka pozvedla obočí. "Vesmír je plný nebezpečí, zelenáčku. Copak asi uděláš, až se nastěhuješ do svýho prvního bejváku v šestým patře bez výtahu a v prádelně na tebe naběhne opilý týpek ze čtvrtého?"
"Co bych dělala na takovém místě? Nikdy bych tam nevkročila."
"No dobře," vzdala se Stázka. "Pak je vše v pořádku."
"Jistě?"
"Ano. Nedostala by ses do takové situace, protože ses předem připravila. Zkontrolovala bys všechny vchody a východy a pořád bys měla jedno oko na dveřích, že?"
"Ne," přiznala Polona, "no vlastně já bych nebydlela v šestým patře bez výtahu, protože to by určitě byl nějaký holobyt. Nemám pravdu?"
Stázka zaúpěla. "Snaž se o tom přemýšlet víc všeobecně. Tahle pravidla se dají aplikovat na různý situace. Už máš jasno v tom, co je pro tebe přijatelný scénář. Zkus oddělit pohnutky, který tě v první řadě vedly k rozhodnutí, že tam bydlet nebudeš. Prostě hledáš bydlení. Vyhodnotíš si, kde potřebuješ bejt, v blízkosti jakejch zeměpisnejch bodů chceš bydlet. Přidej k tomu subjektivní hladinu rizika, porovnej to s hotovostí, kterou máš k dispozici, tolerancí hluku a dalších otravnejch faktorů a tak dále. Tím pádem vyřadíš spoustu věcí, kterým se můžeš vyhnout, a pořád ti ještě zbývá široká škála životaschopných možností. Některé jsi třeba na začátku ani nebrala v úvahu. Když vyškrtneš nechtěný faktory, vidět všechny možnosti ti budou bránit jen tvý vlastní předsudky a předpojatý domněnky."
"Aha," řekla Džinetta, "když uděláte takovouhle analýzu, pak tomu úplně rozumíme."
Stázka hvízdla. "No konečně! A vidíš? Jde o to nezůstat v jakýkoli situaci bez východiska. Scénář vybírání bytu si můžeš psát vlastním tempem. A teď přejdeme ke scénáři, kde nebudeš mít zase tolik času na rozhodování. K tomu jsem se tě původně snažila přimět. Musíš situaci vyhodnotit s chladnou hlavou a rychle se rozhodnout k akci. Znáte přeci to staré pořekadlo: Kdo zaváhá, nežere?" Studenti pokývali. "To platí ve většině případů. Prostě to znamená, že život a smrt jsou vždycky ve stejnou dobu na stejném místě. Je to velmi jednoduchý. Třeba půjde o jeden hodnotnej předmět nebo o získání jediný příležitosti a vy máte proti sobě soupeře. Pokud ho necháte, aby jednal jako první, dovolujete mu vlastně vybrat si bitevní pole. Začněte jako první vy a máte vyhráno. Většinou."
"To je, jako když zbyde poslední kousek pizzy," přirovnal situace prostořeký Melvine.
Stázka se na vyrušení svým vlastním synovcem zatvářila netrpělivě, ale kývla. "Můžete si vymyslet souboj podle svýho. Předpokládám, že většina z vás, jako třeba Polona, má určitý druh ochrany, ať už kouzelný nebo jiný?"
"Samozřejmě!" vyštěkl Tolk.

"Tak si ji schovejte až jako poslední. Magie a zbraně jsou omezený možnosti. Nejcennější je váš mozek, protože ho můžete využít opakovaně. Neplýtvejte vyčerpatelnými zdroji nebo spojenci. Mohli by se vám hodit později."
"Spojenci?" nechápala Chladula. "Skeeve nám pořád vtlouká do hlavy něco o spojencích a spolupráci. Neříkal moc o tom, že bychom něco měli řešit sami."
"Protože je mnohem těžší protlouci se sám," přikývla Stázka. "Já pracuju sama. Platí mi za služby balík peněz, protože působím v těžký oblasti, která vyžaduje nelehkou expertýzu. Jsem závislá kompletně jen sama na sobě. Kdybych měla spojence, všechno by bylo mnohem jednodušší, ale v mojí práci se jednak těžko hledají a taky na ně není spoleh."
"A co to vlastně děláte?" vyzvídala Džinetta. "Zabíjíte lidi?"
"Málokdy. Nestarejte se o to, co dělám. Snažím se vám tu vysvětlit, jak přemýšlím. Pokud opakuju něco, co už jste slyšeli od Skeeva, tak byste nás asi měli poslouchat. A jinak neplýtvejte mým časem!"
"Doufám, že vaším časem neplýtváme, slečno Stázko," ujišťoval se Včelka zdvořile. "Je zřejmé, že lekce mají vzájemnou návaznost. Až se ale dostanu domů, budu pracovat sám na sebe jako vesnický čaroděj. Musím si umět vybrat tu nejlepší variantu, protože tam nebude nikdo, kdo by mi pomohl."
"Tak to vezmi z globálního pohledu: 'Jak se dožiju bohatého, vysokého, zdravého a smradlavého stáří?' Nesnaž se mi namluvit, že tímhle směrem neuvažuješ, protože snad kromě svatých takhle smýšlí každej. A svatejch je v populaci podle mých zkušeností fakt malý procento. Chceš dostat co nejlepší výsledek z dlouhodobý činnosti. Pak tenhle globální pohled zmenši na malej obrázek, tedy na konkrétní akci, kterou v danou chvíli musíš podniknout, aby ses nakonec dostal zpátky do toho globálního obrazu. Zní to složitě?"
"Ano, madam."
"Za nějakou dobu ti tahle rozhodnutí půjdou snadnějš a rychlejš, až si budeš umět seřadit priority. Ale až si je vybereš, zdaleka to neznamená, že se nedají měnit." Pak se na mě skoro plaše podívala a dodala: "Já jsem je taky změnila."
"Ale jak se dá natrénovat dělat rychlá rozhodnutí?" zeptala se Džinetta.
Stázka se zazubila: "Myslela jsem, že se snad nezeptáte."

"Tak dělej!" křičela Stázka a mávala oběma malinkýma ručičkama. "Nestůjte tam ve frontě jako dobře vychovaný filmový ninjové! Skákejte! Od každýho je jenom po jednom kousku! Dostaňte je dřív než já! Konev! Květník! Pudr! Hráblo!"
Už jsem měl na jazyku otázku, co je to "filmový ninja", když jsem se musel sehnout, jinak bych dostal přímý zásah hrablem z krbu, které letělo vzduchem do nastavených Poloniných rukou. Tolk vyskočil a chňapnul po něm zubama. Včelka ho předběhl a vrhl se k zemi pod hráblo.
"Antikouzlo!" zakřičel.
Hráblo mu spadlo rovnou do čekajících rukou. S lišáckým úšklebkem jsem mu hráblo vytrhnul. "HA-HA!" zařehtal jsem se.
"To není fér!" bránil se Včelka, ale smál se u toho.
"Pozdě!" řvala Stázka, když se jí přes veškeré snahy ostatních podařilo dostat květník i konev. Zjevila se ve své maličkosti před nimi: "A teď budete předměty chytat, až uslyšíte svoje jméno. Chladulo, košík! Tolku, dřevo! Včelko, tužku! Melvine, křeslo!"
Tolk utíkal k obrovskému krbu, aby z hromady dříví sebral jedno polínko. Včelka se zaměřil na pero na stolku poblíž vchodových dveří. Obličej měl zbrocený potem. Brko se roztřeseně vzneslo a pomalu plulo k němu. Chladula prostě vyběhla a čapla po něm ve vzduchu. Pak na mladého vojáčka vyplázla jazyk. Včelka nezaváhal a utíkal k Melvinovi, aby mu z rukou vyfouknul křeslo. Batolan vystřelil do vzduchu jako nevrlé medvídě.
"Ty hlupáku, to je moje."
"Tvoje to je do té doby, dokud se toho držíš."
"Moje," zazpívala Stázka. Zatímco se dohadovali, popadla předmět nitečkou magické Síly. Křeslo přidala za sebe na zvětšující se hromadu domácích potřeb.
Stejně bryskně jsem sáhnul po konvici, kterou zapomněli na podlaze. Zachytila se Stázce o nohu. Ta vyletěla do vzduchu.
"Máte příležitost!" zavolal jsem na učně.
Džinetta vytřeštila oči. "Honem! Všichni!"
Celá třída se sebrala a pospíchala k hromadě věcí. Domácí potřeby začaly poskakovat, jak se je pár studentů snažilo k sobě dostat levitací, poryvy větru nebo provazy ze Síly. Polona si do košíku nahrabala spoustu věcí. Včelka a Džinetta na sebe nad plyšovým medvídkem házeli zlé pohledy. Já se pustil do křížku s ostatními. Popadl jsem květník a vrazil si ho pod křídlo, křeslo jsem zvedl do vzduchu, stejně jako krabičku bonbónů, deset knížek a polštář.
"Jdete si číst?" zazubil se na mě Tolk a chňapnul do zubů jeden roh polštáře. "Vrrrrr-rrrr!"
"Dej to sem!"
"Ani náhodou!"
Zatímco jsme se přetahovali, někdo mi sebral bonbóny a květník. Pustil jsem polštář, abych si vzápětí přilevitoval stoličku, cedník a vycpanou veverku. Chladula podnikla výpad ke mně a chtěla mi sebrat veverku. Povedlo se mi kořist držet ve vzduchu a Pervektku tak lákat na návnadu. Melvine se zatím pustil do povětrnostní války s tetičkou. Oba se točili ve víru a divoce se pohybovali po místnosti, takže rovnou vysávali všechny předměty. My ostatní jsme se aspoň snažili jít jim z cesty.
Mladší Batolan byl mnohem agresivnější. Snažil se tetu zahnat do rohu. Stázka ho ale přelstila obratnými manévry, kdy jej minula špičkou tornáda právě ve chvíli, když ji měl málem v pasti.
"Arrrrghhhh!" zavrčel a pár kroků couvnul. "Je čas vyvěsit černý prapor!"

Batolská panenka si bezstarostně bruslila pokojem a tu vysála věšák, tam zase kyblík. Uložila své úlovky k ostatním a pak se před hromadou usadila na stráži. Melvinovo tornádo se zformovalo do spirály jako had, přehnalo se těsně kolem ní a mířilo rovnou k nashromážděným věcem.
"Ne!" ozval se hlas Stázky z prostředka kvílejícího víru. "Nesmíš proudění zkřížit!"
Příliš pozdě. Chvost Melvinova víru se protnul s tetiččiným. Tornáda se propletla do copu, který slepě klopýtal pokojem. Ve všem tom zmatku se ještě otevřela pudřenka a rozvířený pudr nás všechny oslepil.
V tom náhlém zatmění, respektive zarůžovění, jsem jenom odpálkovával předměty, které do mě v letu narážely. Knihy, svitky, tapisérie, džbánek na pivo… Jeden moment jsem je svíral a další už zase letěly pryč.
Když se prach, tedy spíše pudr, usadil, ocitl jsem se v rohu a mnul si oči. Melvine ležel na podlaze a nekontrolovatelně kýchal. Polona visela za paty na lustru. Tolk ležel vzhůru nohama v prázdném kyblíku. Chladula a Včelka se váleli zamotaní jeden do druhého pod stolem. Džinettu jsem neviděl.
Ze dveří mojí studovny se ozývaly šouravé kroky. Do místnosti se připlazila Džinetta se zakázkovými šatičkami celými nakřivo.
"Jsem v pořádku," oznámila nám nejvyšší Pervektka a postavila se, aby si oprášila oblečení a obličej od pudru, který se z ní zvedl jako oblak. "Hep-ČÍÍÍ!" kýchla. "Panebože, vůbec nevím, co to do mě narazilo."
"To jsem byl asi já," zaúpěl Melvine a převalil se na bok. "Ty máš ale tvrdý žebra."
"Tak co," zavolala Stázka z vrcholku hromady veškerého pohyblivého vybavení naší domácnosti, "že to byla legrace?"
"Legrace?" zaúpěla Chladula. "Slez ze mě, ty Tulpane."
"Pardon, madam," omluvil se Včelka. Vyškrábal se na nohy a podal jí ruku.
"Tak jo, všichni máte po pěti bodech," oznámila Stázka. Pak slezla z hromady nábytku, připochodovala ke mně a píchla mi pero do přední kapsy košile. "Dobrá práce."
"Za pár minut bude oběd, kdybyste se někdo chtěl ještě umýt," vešla do obýváku z kuchyně Zajda. Následovalo ji pár šťavnatých vůní a jedna ne zase tolik chutná.
"Já tedy ano," odpověděl jsem zvesela. "Konec vyučování!"
"To bylo teda pěkně promrhané ráno," zašeptala Polona Chladule, když šly nahoru po schodech. "Ta poslední část byla celkem srandovní, ale jinak k ničemu." Polona se souhlasně zachichotala. Ohlédly se na mě, jestli jsem je slyšel. Předstíral jsem, že ne. Byl jsem zklamaný. Doufal jsem, že je Stázky seminář donutí přemýšlet. Podle zamyšleného výrazu ve Stázčině tváři jsem pochopil, že je také slyšela. Rychle jsem si pospíšil ji ujistit, že mně toto ráno přišlo smysluplné.
"Bylo to fakt úžasné," povzbuzoval jsem ji. "Nikdy jsem se nedotkl tématu proč a zač udělat první krok - a také poslední. Asi spoléhám na instinkt víc, než si uvědomuji. Dalas mi hodně podnětů k zamyšlení."
"Tys byl taky super," oprášila Stázka poslední zbytky pudru z čalounění a vrátila ho do krabičky. "Jsem příjemně překvapená, jak ses od posledně zlepšil. Líbí se mi, jak šetříš výdaji Síly. To musí být nějaká sofistikovaná manipulace s kouzelnou energií, ne?"
Zavrtěl jsem hlavou. "V porovnání s tebou to nic není. Tys je vodila za nos parádně. To ty zvládáš kontrolu ve sférách, o nichž já nemám ani potuchu. Pamatuješ, já tě přeci nikdy neviděl používat magii účelově. Všechna kouzla, která jsi vyvolávala, když jsi bývala s námi, vypadala jako nehoda zaviněná malou holkou se silou šíleného draka."
"Glíp!" protestoval můj mazlík.
"Promiň, Glípe. Nemyslel jsem tím, že jsou všichni draci šílení," ujistil jsem ho a poplácal ho po hlavě. Jedno polínko se pořád válelo na zemi. Hodil jsem mu ho přes celou místnost. Vesele se za ním pustil a přiklusal s aportem zpátky.
"Vím, jaké to pro vás pro všechny muselo být," přiznala Stázka provinile. "Ale vážně, Skeeve, netušila jsem, že budeš dělat takové pokroky. V týhle kategorii nejsou žádný hranice. Až budeš na vrcholu, pamatuj, že jsem ti to předpovídala."
"Díky," zasmál jsem se, "až budu na špičce, vzpomenu si na všechny malinké lidičky, kteří mi to umožnili."
"To má být jako malinký vtip?" zažertovala Stázka a laškovně přimhouřila jedno oko.
"Pořád lepší, než ty neustálé lichotky a obdivy, které jste si tu vyměňovali," vložila se do toho netrpělivě Zajda. Pak se otočila ke Stázce: "Zůstaneš s námi na oběd?"
Tohle byla nabídka na zakopání válečné sekery. Zatajil jsem dech.
"To bych moc ráda," odpověděla Stázka srdečně. "Můžu si dát něco k pití? Byla to docela fuška."
"Bylo to vzrůšo," pochvalovala si Zajda. "Skoro jako jedna z her, které sleduju na svém PDÁčku."
"Ty máš ráda křišťáloviny?" zaujala Zajdina poslední zmínka o čumbedně Stázku.
Věděl jsem, že nakonec najdou společnou řeč.
"Dojdu pro víno," nabídl jsem se a pospíchal do sklepa.
Když jsem se vrátil s dvěma přetékajícími džbány, evidentně jsem byl hlavním tématem konverzace já.
"Skeeve, Zajda mi vyprávěla o všem, co se stalo před pár týdny," řekla mi Stázka s vážným výrazem. "Souhlasím s ní. Myslím si, že ten takzvaný "vtípek" s granátem měl zlikvidovat přímo tebe."
"S tím nesouhlasím," zavrtěl jsem hlavou. "K čemu by to někomu bylo dobré?"
"I jedinej zářez na něčím opasku je dostatečným důvodem. Věř mi. Znám všechny možný omluvy lidí, kteří si mě najímají. Dočasně jsi sice zmizel ze scény. Ale je někdo, kdo by tě mohl chtít zlikvidovat nadobro?"
"Nikdo!" protestoval jsem, ale pak jsem zaváhal. Byl jsem si jistý, že jsem před odchodem do samozvaného studijního exilu dokončil všechny záležitosti. Zajda mě ujistila, že se strýček nezlobí, ale je pouze zklamaný, že už mu nebudu dohlížet na obchodní zájmy. V minulosti jsem se zapletl s mnoha lidmi, ale většina chápala, že jde o byznys, ne o osobní pohnutky. Snažil jsem se, abych se s každým rozloučil alespoň slušně, když ne srdečně. Zakroutil jsem hlavou.
"No, možná nejsi cílem ty, ale všichni tví učňové jsou ještě děti. Co by z toho kdo měl, kdyby odstranil je? Kterej z nich

by stál za to, aby jako vedlejší důsledek zabili nevinný oběti? Víš, kdyby ses tý bomby nezbavil a ona nepozorovaně vybuchla, zničila by nejen hospodu, ale ještě půlku lesa k tomu. Prověřil sis ty studenty vůbec? Víš opravdu, co jsou zač?"
"Všichni sem přišli na doporučení lidí, kterým věřím," odpověděl jsem překvapeně.
"Třeba to byl tvůj bývalý parťák," řekl Melvine a vklouzl do pokoje. Ledabyle přešel až ke džbánu s vínem a nabídl si. "Nebylo by to poprvý, co se něčí bejvalej kolega zbavil obchodního partnera kvůli penězům nebo třeba jenom pro nedokončenej kšeft. Aspoň tak jsem to viděl ve filmu Kouzelná lucerna."
Stázka s jediným zábleskem zmizela a objevila se znovu na druhé straně místnosti vedle svého synovce. Slyšitelně mu mlaskla facku.
"Hej!" zakvílel. Ona na něj hrozila prstem.
"Dávej si pozor, s kým mluvíš takovým nezdvořilým tónem. Tohle je Skeeve, kterýmu věřím víc než tobě. Vybudoval si kouzelnický obchod s takovými kontakty, že bys nevěřil vlastním očím. Důvěřuje mu i Don Bruce se svými nejdelikátnějšími operacemi a taky spousta dalších, kterým šlo o hodně."
"No jo, ale teď už v tom nejede," namítl Melvine.
"Mám jenom dovolenou," procedil jsem skrz zuby, ale sám jsem nevěděl, jestli to je pravda. Zatím.
"Aha. No, ale když si povídáš se slečnou Zajdou, moc to tak nevypadá."
"Tak to by stačilo," vydechla Stázka velmi tichým hlasem, který jako by byl předzvěstí blížícího se zemětřesení. Znovu jsem si připomněl, že je také absolventkou Elementální školy. "Vezmu tě zpátky na Batolu, aby ses naučil troše respektu. Tys poslouchal za dveřmi?"
"No… já…" Melvine se tvářil velmi provinile a vyplašeně.
Vložil jsem se do toho: "O nic nejde, Stázko," uklidňoval jsem ji.
Její obličejík ztvrdnul. "Promiň mi, že ti odporuji, Skeeve. Tys byl ale ke mně vždycky hodný, i když jsem si to nezasloužila. A vždycky jsi mě respektoval, i když jsem si tvůj respekt ničím nezískala. Už jsem ti říkala, že máš za to můj obdiv. Doufala jsem, že by tu Melvine mohl pochytit pár lekcí pokory a sebeovládání. Zjistila jsem ale, že tu tenhle mladý tupoun právě předvedl, že zapomněl i základní společenské návyky a potřebuje jako nápravu pár opakovacích lekcí."
Teď se teprve mladý Batolan pořádně zapotil. Možná má Stázka pravdu, ale stejně mi přijde, že trest mnohonásobně převyšuje to podle mě malé prohřešení.
"No tak, Stázko. My to tady nemáme zase tak vzduchotěsné. Mohl nás zaslechnout kdokoli, kdyby chtěl. Sluch Pervektek je tak citlivý, že by ani nemusely sejít po schodech, aby nás slyšely mluvit."
"Vidíš?" přitakával Melvine. "Nepopírá to."
Stázka se na mě a na Zajdu škrobeně usmála: "Omluvíte nás, prosím?"
S tím Stázka s Melvinem zmizeli.
Když se vrátili, Melvine vypadal vytrestaně a pokorně. Přišel ke mně s hlavou skloněnou.
"Pane, rád bych se vám omluvil. Vím, že poslouchat za dveřmi se nemá. Už to nikdy neudělám."
Jeho slova plná respektu mi málem podlomila kolena. Zkoumal jsem ho, jestli to nebyl jen sarkasmus, ale nenašel jsem po něm ani stopy. Stázka uznává tvrdou disciplínu.
"Díky, Melvine," kývl jsem. Pak jsem se podíval na Stázku s otazníkem v očích.
"Jenom jsem využila trochu rodinného působení," vysvětlila Stázka a oči měla pořád plné hněvu. "Zmiz!" vyštěkla.
Melvine zmizel. Ozvalo se jenom BAMF a byl pryč. Hvízdnul jsem. "Tohle sice nebylo nutné, ale bylo to ohromné."
"Když v něm nebudeš strach z Kroma udržovat, bude se to opakovat," řekla Stázka už bez emocí. "Táhne se to s ním odjakživa. Jakmile je v pohodě a spokojenej, začne bejt drzej. Odteď bude líp poslouchat."
"Já nejsem žádný zkušený učitel, ale fakt si myslím, že si vede dobře. Možná by tě překvapilo, jak hodně tady pracuje."
"To teda jo," vzdychla Stázka. "Mrzí mě, žes to musel vidět. Tipla bych, že vás začal odposlouchávat v noci, aby zjistil, co se bude dít na další hodině."
"Aha," odtušil jsem tiše. "My jsme si ale o tom se Zajdou vlastně nikdy nepovídali."
"Máte pro mě nějakej pokoj?" zeptala se Stázka.
"Proč?"
"Protože tady chci zůstat. Už tady nemáš svoje veliký bodyguardy a potřebuješ krejt záda. Možná nemám jejich hrozivej vzhled, ale zase jsem si přinesla jinou šťávu."
"To je dobrý nápad," rozzářila se Zajda.
Musím přiznat, že jsem zíral. Zajda se zašklebila.
"Netvař se tak překvapeně. Sice jsem ze Stázky nebyla dřív nijak odvázaná, ale i kdybych ji nesnášela, nepřipravím tě kvůli svojí nelibosti o život. Co když má pravdu?"
"Ne, díky," řekl jsem odhodlaně. "Buď jsem cílem já - a pak, jak správně poukazujete, by to nebylo poprvé - nebo nejsem. Až přijde další útok, zvládnu ho. Přiznej si to, Stázko, když tady zůstaneš a budeš výuku sledovat, Melvine se nic nenaučí. Bude prostě dělat všechno, co budeš chtít ty, nebo co si bude myslet, že chceš. Běž. Zastav se tu na návštěvu, kdykoli budeš chtít."
"To si piš, že se stavím," potvrdila mi Stázka. "Dávej na sebe pozor, jasný? Můžete mi posílat vzkazy přes křišťálovou kouli. Zajda mě najde, kdybys potřeboval."
"Nebudu tě potřebovat," ujistil jsem ji. "Tak pojďte, jdeme se najíst."

To odpoledne jsem dal studentům volno. Teď když už jsem si byl vědom potenciálních hrozeb, věřil jsem si, že je zvládnu, ale zase blázen taky nejsem. Nastražil jsem tu a tam pár pastí na rušení kouzelné energie, abych se dozvěděl,

kdyby se někdo pokoušel o můj nebo Zajdy život.
Stázčinu radu ohledně původu mých studentů jsem si také vzal k srdci. Nadával jsem si, že jsem to neudělal už dávno. Dobře vím, že je riskantní věřit lidem podle toho, jak se jeví navenek, ale nemohl jsem si pomoci. Musím tedy nyní jít po jejich stopách a zařídit to, co jsem měl udělat jako první.
Největší problémista Melvine je ironicky jediným učněm, jehož původ je naprosto bezpochybný. Stázka měla pocit, že má u mě dluh nejen ve formě omluvy. Udržel jsem její tajemství už pěkně dlouhou dobu. Nemůže mi takový vliv nijak sebrat, jedině kdyby svého byznysu nechala. Ta by si nedovolila nasadit mi do chalupy falešného synovce, aby dokončil práci, kterou ona za celá ta léta nezvládla.
Věřil jsem, že i Kulík zná Tolka natolik, abychom ho nemuseli podezírat z nějakého tajného úkolu nebo nečistých konexí. Kdyby něco takového hrozilo, Kulík by mi Tolka nikdy nepřivedl. Co když ale ten roztomilý Kaniďan skrývá nějakou temnější minulost i před svým dobrodincem? Nechal jsem Kulíkovi vzkaz u matky, aby mi dal vědět, kde Tolka potkal a jak dlouho se znají. Pak jsem si skočil na Bazar na Paklu.
"S Včelkou si nedělej starosti," ujistil mě Kvido, když jsem se u něj zastavil a přeptal se na bývalého roťáka. "Je to dobrý chlapík."
"Je to on?" zeptal jsem se a vytáhl éterický obrázek třídy, který pořídila Bajtyna. Napadlo mě totiž také, že by se Marfě mohl někdo představit jako desátník Včelka a tvrdit, že zná Kvida a že chce požádat o pomoc.
"Jasně, celý on," potvrdil vymahač a opřel se v křesle. "Od posledka trochu přibral."
"Fakt?" nevěřil jsem, že je něco takového možné, protože je Včelka tak hubený, že bych ho jedním větším kýchnutím odfouknul.
"Jo. Býval tak poloviční. Hej, Frigo, pojď se podívat. To je Včelka. Studuje u Skeeva magii. Jak mu to jde?"
"Už se pár věcí naučil," pokýval jsem, "je chytrý a pracuje tvrdě. Neznám nikoho, kdo by uměl něco lépe zorganizovat - snad kromě Zajdy."
"Ale tebe něco trápí, šéfe," všiml si bystře Kvido.
Povyprávěl jsem jim o granátovém prstenu a ztracených penězích. "Vypadá to, že Včelka je pravděpodobně tím, kdo se nejvíc vyzná ve výbušninách, ale nechce se mi věřit, že by nás všechny ohrozil jen tak z legrace. A navíc potom, co jste mi řekli, vím jistě, že jsem ho podezíral neprávem. Takže si je musím hlídat všechny."
"Na to jsi dost mazaný, abys byl ve střehu. To ale není to, co tě trápí, viď?"
No jo, ten mě má přečteného. "Pořád si na něco stěžují. Když se jim moje hodiny nelíbí, proč tak zoufale chtějí u mě zůstat?"
"Už ses někdy pokoušel najít poctivýho učitele magie?" odpověděl mi Kvido otázkou. "Tipnul bych, že jich nebude víc než poctivých obchodníků. Spousta z nich využívá učně jen proto, aby za ním chodili a říkali, jak je úžasnej. Někteří jsou úplní blázni, který o magii ví asi tolik jako já. Ty takovej nejsi. Kdybych měl aspoň kousek talentu, hned bych se k tobě přihlásil do kurzu, kdybys otevíral novou třídu. Jsem rád, že dostal Včelka šanci něco se od tebe naučit. Dostávají u tebe víc než kdekoli jinde. Znáš přece děti. Remcají nade vším. To je normální. Bejt tebou, nebral bych to osobně."
To mi trochu zvedlo náladu. Takže zbývají už jen Pervektky.
Aahze jsem v kanceláři nezastihl. Nechal jsem mu vzkaz a zastavil se u Vergetty a ostatních holek z Pervektní desítky na Nivě.
"Skeeve Veliký!" vykřikla Vergetta a přišla mě na uvítanou obejmout. Starší Pervektka měla na sobě jedny z oblíbených květovaných šatů. "Podívej, Caitlin, je tu Skeeve."
Mladounká Pervektka se krátce otočila od počítače a usmála se na mě, takže odhalila tři chybějící horní zuby.
"Ostatní holky jsou na obchodních návštěvách kromě Niki, ta je až po uši ponořená ve strojích jako obvykle. Ta holka se pořád vrtá radši v mašinách, místo aby dala přednost starej dobrej magii." Vergetta mě vzala kolem ramen a společně jsme vyrazili na konec dlouhého stolu ve velké kamenné místnosti. "Je mi jasné, že jsi sem nepřišel jenom kvůli našim usměvavým tvářím, cukrouši. Copak pro tebe můžu udělat?"
Nevěděl jsem, kde začít. "Ty víš, že ke mně posledních pár týdnů chodí tvoje neteř na hodiny magie."
Vergetta kývla a nalila čaj do vysoké sklenice, kterou mi podala. "Ano, Džinetta. Je to hodné děvče, chytré, ale nemá představivost. Vezmi si cukr, ať máš sílu. A jak se jí daří?."
"No, docela dobře, fakt."
"To je fajn! Víš, společně s kamarádkami právě dokončily školu a strašně se zajímaly o někoho, kdo by jim dal pár tipů z kouzelnické oblasti. Nevím, kam tak spěchají, ale pořád mluví o tom, jak je těžké dostat práci, když nemáš potřebné zkušenosti. Sama jsem neměla čas ji všechny ty fígle učit a stejně učit příbuzné nejde, neposlouchala by mě. A tak skončila u tvých dveří. Ne že by na nich bylo něco špatného. A ty její kámošky jsou v pořádku. Až donedávna se zajímaly jenom o kluky a makeupy. A teď chtějí vést velké podniky. Ta dnešní děvčata!"
Počkal jsem, až spád konverzace zpomalí a skočil jsem jí do řeči. "Poslouchej, Vergetto, co jsi jim vlastně řekla, že pro ně můžu udělat?"
Stará Pervektka se zazubila: "Uměl bys v nich vypěstovat trochu selského rozumu? Ne? Ani jsem v to nedoufala. Já tě ale vidím jako protipól těch jejich učitelů. Obzvláště pana Mag… kdoví, jak se jmenuje. Neumí nic jiného, než co si přečetl v knížkách, ale holky ho uctívají jako boha. Myslela jsem, že jestli jim někdo může ukázat, že existuje ještě něco jiného, než co mají pod nosem, pak to dokážeš jedině ty. Pokud se ti podaří naučit je tohle, pak jsi hrdina."
"Snažím se o to," řekl jsem. "Někdy si myslím, že se mi to podaří, ale jindy v to přestávám věřit."
"Padesát na padesát není tak špatné. No, každopádně je od tebe pěkné, že ses zastavil. Musím ještě vyřídit jednu objednávku na Sklůnu. A koukej se tu zastavit častěji. Až budeš mít čas, provedeme tě tady na Nivě. Budeš překvapený, jak pěkně se rozvíjí, už bys ji ani nepoznal."

Vrátil jsem se na Tulp a našel tam vzkaz od Kulíka. Tolk je členem klubu Alfa Omega samců, kde Kulík dobrovolně jednou měsíčně přednáší. Teď už se tedy rozprášila veškerá má podezření a já tudíž nejsem o nic moudřejší z toho, kdo to mezi mými učni tropí všechnu tu neplechu.
A že se neplecha děje. V neustálém opakování výčitek, jaké všechny hloupé věci si navzájem spolužáci nemají dělat, jsem zapomněl na záměnu kosmetiky za ptačí trus. Jednoho dne seběhly Pervektky po schodech s křikem a bílou sračičkou, která jim tvrdla na obličejích. Stěžovaly si, že se jim NĚKDO hrabal v drahých krémech. Tolk byl také naštvaný, protože jeho šampón "Pro chloupky vonící baštou", který byl opravdu cítit po použitém jídle, mu udělal v kožichu zelené fleky. Melvine a Včelka také nebyli fórků ušetřeni a přidali se k fóru stěžovatelů. Když se ke mně přiblížili, zaslzely mi oči. Smrděli jako skunkové.
"Bylo to v mýdle, pane," zašeptal Včelka slabě. "Nezačalo to páchnout, dokud jsem se nenamydlil."
"Kdo to udělal?" zaburácel jsem.
"On!"
"Ona!"
"On!"
"Ona!"
Ukazovali jeden na druhého. Rozzuřeně jsem je pozoroval. Oni se rozzuřeně dívali na mě. Podrážděně jsem rozhodil rukama.
"Zapomeňte na to," vzdal jsem se a otočil k odchodu. "Jděte spát."
"Ale Skeeve!" vykřikla Džinetta. "Tohle byste měl řešit!"
"Já jsem tady od výuky magie," odpověděl jsem. "Nic jiného mě nezajímá. Přečtěte si smlouvu."
"Ale my s vámi nemáme smlouvu!"
Otočil jsem se přes rameno. "Přesně tak."
Odkráčel jsem do svého pokoje a zamkl dveře. Očekávané protesty, jak nemožný učitel jsem a jak se o ně nestarám, se vystupňovaly do poměrně kreativních přezdívek. Když jim asi za dvacet minut došla slova, odebrali se do svých pokojů. S úlevou jsem si přetáhl peřinu přes hlavu a usnul.

PRÁSK!
Okamžitě jsem se v posteli posadil. Odkud se bere ten rámus? Natočil jsem hlavu a poslouchal ve tmě.
V dálce zakýhali noční ptáci a uletěli před rušivým hlukem pryč. Pravděpodobně se ozýval z hospody nebo jejího okolí.
Myšlenky mi vířily v hlavě, a tak jsem zapálil svíčku na nočním stolku a vydal se na pochůzku. "Co to bylo?"
Zvedl jsem svíčku. Z pokoje vyběhla Zajda v té nejkratší a nejprůhlednější noční košilce, jakou jsem kdy viděl. Ani trochu se tenhle noční úbor nesnažil zakrýt její nepopiratelné vnady či vytvarované bicepsy. V jedné ruce třímala naostřenou ruční sekeru.
"Doufám, že nic," odpověděl jsem. "Jdu se podívat ven."
"Dávej pozor!" varovala mě.
Pervektky seběhly po špičkách seshora. "Co se stalo? Slyšely jsme nějakou ránu."
Tak ony za ten rámus asi nemohou.
"To nevím," řekl jsem. "Zůstaňte tady se Zajdou."
Byla krásná jasná noc s nádherným dorůstajícím měsícem, který paprsky osvětloval třetinu oblohy. Několikrát jsem oběhnul hospodu. Nic podezřelého jsem ale nezaznamenal. Pak jsem šel do stájí zkontrolovat Glípa a Pryskyřníka. Válečný jednorožec mi zaržál v ústrety.
"Hej, chlapče," zavolal jsem jemně a přišel ho podrbat na hlavě. "Taky ses lekl?"
Pryskyřník mě nosem odsunul na jednu stranu stáje. Uhnul jsem jeho rohu a prozkoumal zákoutí. Ze slámy vyběhlo několik myší a s pískotem uteklo. Nenašel jsem nic nenormálního. Zkontroloval jsem mu žrádlo a dodal do jesliček trochu slámy.
"Glíp!" oznámil mi můj mazlík ospale z prostředka podlahy. Otevřenými dveřmi mu hadovitý krk osvěcoval měsíc.
"Je tady všechno v pořádku?" zeptal jsem se. Nikdo jiný nezná naše společné tajemství. Glíp je totiž inteligentní a umí mluvit. "Slyšel jsi ten hluk?"
"Hluk žádný," řekl Glíp a nadobro otevřel své veliké modré ospalé oči. "Skeeve oukej?"
"Já jsem v pohodě," ujistil jsem ho a podrbal za ušima.
"Jít spát. Nic neublížit. Glíp milovat Skeeva."
"Já tě taky miluju, Glípe."
Glíp má velmi citlivé smysly. Jestli hluk neznepokojil jeho, pak se ani já nemusím ničeho obávat. Znovu jsem ho podrbal a vrátil se do domu.
Jen pro jistotu jsem kolem dveří, oken a krbu v mém pokoji nastavil pár "čidel". Jistota je jistota.

Kapitola devatenáctá
"Tak vy si myslíte, že máte problémy v rodině!?"
L. LUCIANO

Zrovna jsem ve svém pokoji o něčem přemýšlel, když se ozvalo zaklepání na dveře. "Skeeve?"
"Může to počkat, Zajdo?" zeptal jsem se, když jsem ji poznal po hlase. "Chtěl bych být tak nějak chvilku sám."
"Máme návštěvu," ozvala se odpověď. "Je tu strýček. Chtěl by tě pozdravit."
Tak to je jiná. Kromě toho, že ho mám rád jako člověka, jsem si dobře vědom, že takovou osobnost si nemohu dovolit

ignorovat nebo urazit.
"Hned jsem tam," zavolal jsem a vyrazil ke dveřím.
I kdyby mě Zajda neinformovala, ta krátká statná postava v jídelně se nedala s nikým zaměnit. Kdyby nic jiného, tak jeho značkový levandulový oblek mluvil za vše.
"Done Bruci!" zvolal jsem, když jsem se blížil, ale pak jsem zaváhal. Známe se sice už dlouho, ale stejně si nikdy nejsem jistý, jak mu v pozdravu řádně projevit respekt.
Nemusel jsem se ale bát.
"Skeeve!" zahalekal a vyskočil na nohy, aby mě zavinul do svého masivního objetí. "Jak se má můj starý kamarádíno? Jak to jde na odpočinku?"
"Řekl bych, že fajn," odpověděl jsem. "Jak se máte vy?"
Doufal jsem, že konverzaci povedeme na lehké notě, ale Don Bruce se jistě nedostal tam, kde je tím, že by si nechával něco uniknout.
"Jenom fajn?" tázavě natočil hlavu a zadíval se na mě. "A nemá to náhodou něco společného s těmi učni, o kterých mi Zajda vyprávěla, že?"
Hodil jsem po ní krátký zachmuřený pohled. Don Bruce sice můj odchod na odpočinek bral dobře, ale také se netají tím, že by mě rád viděl pracovat zpátky pro Mafii. Proto jsem nebyl nijak odvázaný, když mu Zajda prozradila, že znovu pracuji, i když jenom jako učitel.
"No, vlastně ano," přiznal jsem. "Učení se nakonec ukázalo složitějším, než jsem si původně myslel."
"Copak, dětičky dávají zabrat?" zeptal se chápavě. "Vezměte nějaké vínko a popovídáme si, pojďme."
K vlastnímu překvapení se ze mě zklamání nad třídou jenom hrnulo. Mluvil jsem hlavně o tom, jak jsem nešťastný z toho jejich věčného hašteření a špičkování, které neumím dostat pod kontrolu. Nikdy předtím jsem si s Donem Brucem nepopovídal o ničem jiném kromě byznysu. Bylo příjemné naložit starosti na bedra někomu, kdo se procesu přímo neúčastní. Pozorně a se zájmem mi naslouchal, pokyvoval a občas souhlasně zabručel, až jsem se postupně dostal ke konci.
"Myslím, že bych s tím uměl trochu pomoct," řekl, když jsem skončil. "Nevadilo by vám, kdybych s těmi vašimi uličníky prohodil pár slov?"
S takovým návrhem mě zastihl nepřipraveného.
"No, ehm, jistě Done Bruci," řekl jsem. "Pokud byste chtěl obětovat svůj čas."
Znovu si všiml mého zaváhání.
"Vo co tady jde?" zavrčel. "Myslíte, že na to nestačím?"
"Ne, tak to není!" ujistil jsem ho honem. "Já jenom, že ty děti jsou trochu hubaté a no, ehm, nejsem si jistý, jak na vás budou reagovat, jestli odhadnou správnou míru respektu, který zasloužíte a na který jste zvyklý."
Don Bruce zvrátil hlavu a od srdce se zasmál.
"Slyšelas to, Zajdo?" řekl své neteři. "Víš, proč mám tohohle chlápka tak rád? Já mu tady chci pomoct a on má obavy, že by se mě někdo mohl dotknout."
Probodnul mě pohledem a veškerý smích byl tentam.
"Přiveďte mi je sem," přikázal přísně. "Sám dohlídnu na to, aby měly dostatek respektu."
Podíval jsem se na Zajdu a pokrčil rameny.
"Vytáhni je z postelí," požádal jsem ji. "Řekni jim, že tu máme překvapení, jednoho hostujícího lektora."

Než se celá třída stihla shromáždit u stolu, stáli jsme s Donem Brucem u zdi a tiše si povídali. Já jsem se ho ptal, jaký by podle jeho názoru byl vhodný úvod jeho lekce, zatímco on trval na tom, abych své poznámky zkrátil na minimum a nechal ho zvládnout všechno samotného. Tušil jsem něco neblahého, ale neměl jsem na vybranou, musel jsem s ním do toho jít.
Když jsem se otočil ke skupině, úplně mi zatrnulo. Pervektky měly hlavy u sebe, chichotaly se a házely na Dona Bruceho pohledy, Melvine tam stál s rukama na prsou a výrazem "tak se ukaž" a Tolk si něco kousal na pacce. Jediný, kdo se aspoň vzdáleně tvářil, že ho to zajímá, byl Včelka. Pozoroval Dona Bruceho se zamyšleným a zároveň zmateným obličejem.
"Takže, třído," zvedl jsem hlas, "omlouvám se, že jsem vás svolal takhle narychlo, ale dokud mě tady můj host nenavštívil, nevěděl jsem, kdy bude mít na nás čas. Dovolte, abych vám představil Zajdina strýčka, úspěšného tulpanského obchodníka. Nabídl se, že se s námi podělí o zkušenosti z praxe skutečného světa."
Kývl jsem na Dona Bruceho a ustoupil. V duchu jsem nám držel palce.
Přikročil ke stolu, a než začal, srknul si vína.
Od Pervektek se ozvalo zahihňání.
"Ano, dámy?" podíval se na ně zpříma. "Chtěly jste se na něco zeptat, než začneme?"
"Jenom nás zajímalo, kde jste koupil ten oblek," zazubila se Džinetta.
"Ano," přidala se Polona. "To se vždycky oblékáte takhle, nebo je to speciální oděv pro naši třídu?"
Pak se všechny tři znovu rozchechtaly.
"Oblékám se takhle, protože chci," odpověděl Don Bruce klidně, když se utišily. "Když se v reálném světě dostanete na určitou úroveň, zvyknete si na to. Podle mě je to lepší, než splývat s ostatními nebo napodobovat nějakou skupinu, ani nemluvě o protestech proti zavedeným normám."
"A jakým odvětvím magie se přesně zabýváte?" zeptal se Melvine s notnou dávkou skepticismu v hlase.
"S tou já si nezahrávám," odpověděl. "Když je potřeba, někoho si najmu."
"Tak proč bysme měli poslouchat…" začal Melvine, ale pak si to asi lépe rozmyslel. "A jakým obchodem se tedy

přesně zabýváte?"
"Dalo by se říct, že vedu takový malý rodinný byznys," usmál se trochu upjatě Bruce. "Vlastně není ani tak malý. Spíš by se tomu dalo říct mafie."
Třída na chvíli ztichla a pokradmu si vyměňovala pohledy.
"Omlouvám se," zeptal se Melvine obezřetně, "ale mluvíme tady o organizovaném zločinu?"
"No tak nějak se tomu asi říká zvenku," přitakal Don. "Když se podíváte zblízka nebo zevnitř, není to zase až tak organizované."
"Ehm, pane?" zvedl opatrně ruku Včelka. "Nejmenujete se náhodou Don Bruce?"
"Přesně tak," kývl Don a pak na mě mrknul. "A tohle mě neuslyšíte říkat moc často."
Učňové si horlivě špitali a znatelně jim spadly hřebínky.
"Takže," obrátil Don Bruce pozornost zpátky ke třídě, "myslím, že jste se chtěli zeptat, proč byste mě měli poslouchat. Než odpovím, na něco se vás zeptám já. Proč jste všichni chtěli tady u Skeeva studovat?"
Tahle otázka všechny dostala. Chvíli bylo naprosté ticho. Pak se všichni snažili mluvit současně.
"Tetička mi říkala…"
"No, já jsem slyšel…"
"Každý ví…"
Don Bruce je utišil jediným mávnutím ruky. "Začneme pěkně od začátku," řekl. "Většina z vás si asi chce zvýšit hodnotu na trhu práce, že?" Třída souhlasně pokyvovala.
"To podle mě vyžaduje získání a využívání moci, že?"
Teď už nekývali tak horlivě a Včelka se přihlásil.
"Ehm, ne že bych nesouhlasil, pane," namítl, "ale já chci jenom pomáhat lidem. Myslel jsem, že bych se to od Skeeva naučil dělat lépe."
"Dobrá odpověď," kývl Don. "Velmi obdivuhodné. Ale nenajde se moc slabých nebo chudých lidí, kteří pomáhají ostatním, nezávisle na tom, jací jsou to možná dobráci. Abyste mohli pomáhat ostatním, musíte být v takové pozici, abyste jim pomohli. A tak se vracíme k tomu, co jsem říkal, a sice k získání a využívání moci. Chápete, co tím myslím?"
"Já… asi ano," zaváhal Včelka.
"A tak se dostáváme k tomu, proč byste mě měli poslouchat," vysvětlil Don Bruce. "Třebaže nejsem čaroděj, musím jako obchodník vědět jednu věc, a to jak získat a používat moc. Vy mladí, možná s výjimkou tady mladého gentlemana a jeho chlupatého kamaráda, byste moc nepoznali, ani kdyby vás kousla do nohy."
Pak obrátil pozornost na Včelku.
"Nemůžu si pomoct, ale zdá se, že ty jsi mě poznal, nebo aspoň moje jméno. Nemám pravdu?"
"Ano, pane," přitakal Včelka. "Působil jsem v armádě s Plácačkou Kvidem a on o vás s velkým respektem často mluvil. Stejně jako o Skeevovi."
"Tak v armádě, jo?" usmál se Don. "Hned jsem poznal, že prokazuješ větší rozum, než se dá načíst v knížkách. Mimochodem Kvido má mé nejvyšší uznání. Kdyby tady tak byl a pomohl mi udělat další krok."
"No, pokud bych mohl, pane, jestli by to ovšem pomohlo…"
Včelka soustředěně zavřel oči a najednou tam místo něj seděl Kvido.
"Hej! To je docela dobrý," hodnotil Bruce a otočil se ke mně. "Co to je? Nějaký přenášecí kouzlo?"
"To je jen proměňovací kouzlo," ujistil jsem ho. "Ve skutečnosti tady pořád sedí Včelka."
"No, na tu chvíli to bude stačit." Pak opět promluvil ke třídě.
"Teď mám pro vás následující otázku: Podívejte se tady na Kvida a potom na mě. Řekněte, s kterým z nás dvou byste se raději nepouštěli do křížku?"
Výběr nebyl zrovna veliký.
"S Kvidem," odpověděl bez zaváhání Melvine. "Bez urážky, pane, ale je mnohem větší." Zbytek třídy souhlasně kýval.
"Ehm, ehm," odkašlal si Don. "Kvido není jenom velkej, ale je taky jeden z nejlepších, pokud není úplně tím nejlepším v tom, co dělá, a to je, řekněme, násilí pod kontrolou."
"Díky, Včelko - jmenuješ se tak, že? Účel splněn."
Vzduch se zachvěl a Včelka byl zpátky mezi námi.
"Všichni jste volili jasně a podle mých očekávání. A bohužel jste se všichni zmýlili."
Na zamračená obočí reagoval smíchem.
"Kvido je veliký a silný a nikdy bych neznevažoval jeho schopnosti," začal. "Popravdě řečeno ale pro mě pracuje ještě další stovka takových. Všichni jsou specialisty v kontrolovaném násilí. Když se na vás Kvido naštve, máte co do činění s Kvidem. Když se na vás rozzlobím já, máte jich na krku celou bandu. Začínáte rozumět, co myslím pojmem moc?"
Třída znovu zaševelila, ale také se nyní dívali na Dona s novou vlnou respektu.
"Klíčové slovo celé téhle záležitosti, kterou se vám tu snažím vštěpit," pokračoval Don, "je kontrola. Kvido si nevybírá své terče náhodou. Je si vědom své síly a také toho, co se stane, když ji zneužije. Není to tyran, který čeká na příležitost ukázat svaly. Je maximálně efektivní a používá jen tolik síly, kolik je v dané situaci potřeba. Prakticky vzato mám k dispozici mnohem více moci než Kvido. Tím pádem si musím dávat mnohem větší pozor, jak a kdy ji použít."
Zaklonil se a zasmál.
"A tak se oklikou dostáváme k tomu, proč studujete u Skeeva. Jestli tomu dobře rozumím, většina z vás k němu dostala doporučení nebo jste se doslechli o jeho reputaci. Klidně se vsadím, že jste při prvním setkání byli trošku zklamaní, protože není na první pohled nijak zvlášť okázalý nebo působivý. To je ale jen tím, že jste mladí a míváte sklony posuzovat svět povrchně, stejně jako jste se báli víc Kvida než mě."

Najednou se přestal smát.
"Já nejsem mladý ani působivý. Jsem tu už pěkných pár let a svou pozici jsem si vy dobyl proti tvrdé konkurenci a za podmínek, že když uděláte chybu, nedostanete špatnou známku nebo vás nevyloučí ze třídy, ale prostě zemřete. Na základě dlouhé a těžké zkušenosti vám tady a teď říkám, že váš učitel Skeeve je jedním z nejmocnějších lidí, s jakými jsem měl kdy co do činění. A navíc neznám nikoho, koho bych víc obdivoval a respektoval."
Podíval se na mě a na výraz uznání lehce kývl hlavou.
Jeho projev mě tak zaskočil, že jsem se zmohl jen na podobně důstojné pokývnutí.
Pak se otočil zpátky ke třídě.
"Možná byste si rádi vyslechli něco z toho, jak si reputaci vybudoval. Sám se patrně nepochlubí, takže mi dovolte předložit vám několik situací.
Když jsem Skeeva potkal poprvé, pracoval jako Dvorní čaroděj Království possiltského. To bylo zrovna v době, kdy si hravě poradil s největší a nejlépe vedenou armádou, jakou tahle dimenze kdy viděla. A navíc to zvládl pouze za pomoci Trola, Trolky, Pervekta a Impa, Chrliče, salamandra a lučištníka."
"Taky tam byl ještě Glíp," upřesnil jsem.
"Ano, omlouvám se. Ještě to dračí mládě. I tak to ale na první pohled vypadalo proti armádě v číslech dost nevyrovnaně. Jak už jsem řekl, když jsem ho potkal, zastupoval krále, který vzal nohy na ramena, aby se vyhnul sňatku. Kdyby byl Skeeve chtěl, mohl tam zůstat a pohodlně vládnout království. Místo toho srovnal všechny nedostatky a přestěhoval se na Bazar na Paklu, kde si ho Obchodnická komora najala jako vlastního čaroděje.
Jen tak mimochodem mezitím se svými kamarády vyzval dva týmy šampiónů na Maču k velkému zápasu, porazil je a vyhrál jejich trofej. Pak se jeho parťák Aahz dostal do vězení v Krvi, to je hlavní město dimenze s upíry a vlkodlaky, a Skeeve ho musel dostat ven a dokázat jeho nevinu."
Tady se konečně ozvala ze třídy nějaká reakce. Už jsem je připravoval na to, že je pošlu do terénu na Krv, ale úmyslně jsem jim nezmiňoval podrobnosti, jak jsem se k tomu místu dostal.
"Teď se dostáváme k části, která by vás, dámy, mohla trochu zajímat. Je z doby, kdy se Aahz rozhodl rezignovat z M.Y.T.H. Inc. a Skeeve se sám vydal na Perv, aby ho přesvědčil se vrátit. Pořád ještě slýchám o tom, jak se mu to podařilo a jak se dostal zpátky bez jediné oděrky."
Všechny tři Pervektky si mě prohlížely se zamyšleným výrazem. Byl jsem Donu Bruceovi vděčný, že se buď vůbec nedozvěděl, nebo záměrně vynechal takový malý detail o tom, že jsem byl vyhoštěn a od dob téhle malé šlamastyky jsem na Pervu považován za nechtěného.
"Mohli byste si teď třeba už říkat, že tohle všechno by na jednu reputaci stačilo. Možná někomu, ale ve Skeevově případu je to jen vrchol ledovce. Jeho opravdová pověst se zakládá na tom, že je opravdovým gentlemanem.
Na začátku jsem řekl, že vám tohle všechno budu vyprávět proto, že by to sám neudělal. Není to jeho styl. On se nechvástá, nechlubí ani nevytahuje. A navíc si svou váhu vůbec neuvědomuje, pokud to není vyloženě nutné. Ani nemusí. Mluví za něj jeho historie. A co je důležitější, Skeeve má lidi opravdu rád. Je čestný a slušný a respektuje dokonce i své nepřátele, ať už jsou silní natolik, že by mu mohli ublížit, nebo ne. Jestli mi nevěříte, přeptejte se na něj. Marfu jste všichni potkali, že? A když se poprvé setkali oni dva, stáli na opačných stranách barikády, přesněji řečeno na opačných koncích hřiště při velkém mači na Maču. Nakonec nejenže ji přijal jako učednici, ale dokonce jí přenechal své místo na dvoře království Possilta. A moje neteř Zajda? Usmyslela si, že chce být mafiánskou lehkou holkou. Tak jsem ji poslal ke Skeevovi, abych je oba trošku vyzkoušel. Ukázalo se, že ji nenechal dělat běhnu. Místo toho využil jejího finančnického vzdělání, aby udělali pořádek v královském účetnictví, a teď už má Zajda vlastní reputaci výborné finančnice a vyjednavačky. Vlastně je na Pervu jedna banka, která se ji od Skeeva snaží celá ta léta přetáhnout, ale ona se nedá."
Tak tohle slyším poprvé. Podíval jsem se na Zajdu, ale ona se jen na třídu usmívala a pokyvovala.
"Tak takovouhle pověst má Skeeve. Každý si ho váží. Jeho přátelé a společníci mu projevují loajalitu, jakou si za peníze nikdo nekoupí."
Ještě jednou se rozhlédl a postavil se.
"No, už jsem se tady rozplýval dost dlouho, takže se pomalu zvednu. Ještě poslední věc. Pamatujete si, jak jsem říkal, že jsem mocnější než Kvido? Tak vám tady teď říkám, že váš učitel Skeeve je ještě mocnější než já. Ze všech bytostí, které jsem kdy potkal nebo s nimi pracoval, je Skeeve na první příčce seznamu těch, kterým bych po odchodu do důchodu chtěl mafii předat. Vzpomeňte si na tohle všechno, až si příště budete otevírat hubu a říkat něco o tom, že vaši profesoři nebo kamarádi vědí víc než Skeeve."
S tím zamával Zajdě a mně na rozloučenou a zmizel.
Do pokojů se vracela skupina tichých a zamyšlených studentů.
Když Don Bruce odešel, zdálo se, že nadobro odzvonilo všem naschválům a vtípkům. Studenti mi naslouchali mnohem pozorněji. Ne tak jako Melvine, když od nás odešla Stázka, ale bylo vidět, že víc přemýšlejí. Možná mě slova Dona Bruce trochu uvedla do rozpaků, ale mých šesti učňů se to hluboce dotklo. Byl jsem mu vděčný.

"Jdeme na to, děcka," zamával jsem D-hoplákem, "je tu vaše poslední zkouška. Posílám vás na misi do terénu. Musíte se vetřít do skupiny cizinců a získat pro mě jeden předmět. Chci, abyste byli v Limbu, v dimenzi, s níž mám už nějakou zkušenost. Je to velice zajímavé místo. Vaším úkolem je navštívit Hafhaf Škrábaly. To je manželský pár vlkodlaků, mých známých, kteří žijí za hlavním městem. Chci, abyste mi přinesli jednu jejich knihu. Nechtěl jsem vás tam posílat dřív, protože místní mají strašnou hrůzu z dimenzionálních cestovatelů. Většina z nich jsou upíři."
Včelka ztěžka polknul. "Upíři! Jste si jistý, pane, že tam opravdu musíme?"
"Nemějte strach," musel jsem potlačovat smích, "oni se vás bojí VÍC než vy jich. Magii skoro nepoužívají, protože je v

Limbu málo siločar."
"Jenom ne další dimenzi bez energie," zaúpěl Melvine.
Nevšímal jsem si ho. "Po celou dobu si udržujte proměny a neměli byste mít žádné potíže. Kdybyste potřebovali pomoc, najděte Viléma. Je to Dispečer nočních můr ve městě Krvi. Tady jsem vám napsal adresu. Jste připraveni?"
"Ano!"
"Dobrá. Kdo bude velitelem mise?" Džinetta skromně vystoupila z řady: "Vybrali mě, Skeeve."
"Fajn." Podal jsem jí D-hoplák. "Nastavil jsem ho na Limbo. Když otočíš kolečkem, vrátíte se zpátky sem. A máte," vyhlédnul jsem z okna na polední slunce, "osm hodin do západu slunce. Jděte!"
BAMF!
Byli pryč, než bys řekl švec. Snažil jsem se zahnat obavy. Už to nejsou začátečníci. Zajda vedle mě stála s rukama založenýma na prsou.
"Jseš si jistý, že to byl dobrý nápad, Skeeve?"
"Jo," odpověděl jsem. "No, skoro. Všechno jsem zařídil s Držgerem a Idyou. Bydlí u nich skupina známých, kteří předstírají, že jsou Tulpané. Hrají propracovanou hru, která odráží jejich představy o tulpanském životě. Oblékají se do květovaných nebo pruhovaných šatů a malují si obličeje narůžovo nebo dohněda. Držgerovi přišlo, že to bude legrace, až se najednou uprostřed téhle hry objeví opravdoví Tulpané. Včelkovo druhé nejlepší kouzlo je Neantikouzlo, takže by si měl být schopný udržet upíří proměnu tak dlouho, jak bude chtít. A taky se všichni těší na Tolka. Řekl bych, že věří, že Kaniďané jsou dávno zapomenutí příbuzní vlkodlaků. Vilém bude naší partu sledovat od prvního kroku na Limbu. Bezpečněji už jsem to zařídit nemohl."
"A to znamená co? Aahze tam málem zabili. A tebe taky!"
"Jsem si toho vědom," uznal jsem. "Ale teď už toho o té dimenzi vím mnohem víc a mám tam kamarády. Není to, jako bych je posílal do neznáma nebo je nutil chodit po provaze nad rozžhavenými uhlíky. Mají na to celý den, a přitom je to úkol tak na hodinu, pokud se nepřimotají do jednoho z rituálů, které Držger a Idya připravili pro Tulpasy. Takhle si ti falešní Tulpané říkají. Prý je to děsná legrace a Držger mě ujistil, že jsou neškodní. Je to nechutné, ale neškodné."
"Stejně se vždycky může něco pokazit," varovala mě Zajda.
Vzdychl jsem.
"Já vím, ale nemůžu jim vždycky stát za zadkem a držet je za ruku. Zítra jdou domů a pak už pojede každý sám za sebe. Aspoň si dneska večer můžeme sednout ke kulatému stolu a zhodnotit, kde mají slabé stránky. A v následujících týdnech budou mít o čem přemýšlet. A já mezitím strávím den v obavách."
"Mám lepší nápad," řekla Zajda a ukázala na kuchyni. "Už šest týdnů tady lítám jako hadr na holi. Když to teď tví učni nevidí, klidně můžeš trochu uklízet."
Lišácky jsem se zašklebil: "No jo, zasloužím si to." S tím jsem odešel pro koště.

BAMF!
Tenhle nezaměnitelný zvuk mě ihned vysvobodil od utěrky a já se rozběhl do hospodské haly. Zajda mi běžela v patách. Stáli tam mí studenti, rozcuchaní a s podlitýma očima a opírali se jeden o druhého. Melvine visel na zádech Chladule. Džinetta svírala D-hoplák, jako by to byla její záchranná vesta. Všichni se usmívali, což bylo dobré znamení. A zpívali. To bylo také dobré znamení.
"Co uděláme s opilým upíííírem? Co uděláme s opilým upíreeeem? Naplníme mu sklenku týden starým kečupem brrrrzičko ráno!"
"Aúúúú, aúúú, aúú!"
Zvedl jsem obočí. Tu písničku už jsem někde slyšel. Sloky má dost sprosté a zpívají se tam slova, která bych od svých studentů neočekával. Jsou to slušně vychovaní absolventi a takové výrazy by jim neměly vůbec jít přes pusu. Teď tu ale trojhlasně vyzpěvovali za doprovodu kaniďanského vytí.
"Co uděláme s opilým satyyyyrem? Co uděláme s opilým satyreeeem?" začala Chladula a pak se zarazila.
"Já nevím!" odpověděla Polona a zavrávorala. "Jak je to dál? Zapomněla jsem slova."
"Tak to zhazpééváme znova," zadrmolil Melvine. Neudržel se a sklouzl z Chladuly rovnou na zem.
"Co uděláme… jé, ahoj, Skeeve! Ahóóój, Zajdo," culila se na nás Džinetta a předvedla přitom všechny zuby.
"Prófo! Jak je?" zablábolil Melvine. Měl na sobě kostkovanou sukni s květovanou košilí s vyhrnutými rukávy, aby mohl vystrčit ruce. Zamával rukama, chytil balanc a pak se posadil. "Tak nás tu máte zpátky," žuchnul znovu na zem.
"Jejda. Je mi nějak blbě."
"Tady je ta knížka," podal mi Včelka svazek v modrobílé kůži. Oči mu šly šejdrem trochu méně než Melvinovi, ale otravu alkoholem měl asi podobnou. Na krku jsem si všiml podezřelého znamínka. Hned couvnul.
"To se stalo při výkonu povinnosti, pane," vysvětloval mi. "Jedna nepřítelkyně… tedy vlastně ona nebyla až taková nepřítelkyně, pane. Tak nějak asi byla přátelská, fakt."
"Já se na nic neptal," ujistil jsem ho. "Takže jste to dokázali. Gratuluju!"
"Ano, pane," vyštěkl Včelka. "Dorazili jsme přibližně v deset večer limbského času, pane! Provedli jsme průzkum místních domorodců dané dimenze a vytvořili jsme patřičná proměňovací kouzla, abychom s nimi splynuli. Pokračovali jsme po cestě podle instrukcí a dali se zatáčkami označenými na mapě, kterou nesla velitelka mise Džinetta. Je to tak, madam?"
"Cože? Jo," mávla rukou Džinetta. "Říkáš to moc dobře. Pokračuj."
"Madam! Pak jsme se vydali do obydlí obývaného Hafhaf Škrábaly, pane! Kromě nich tam přebývá ještě dalších šestnáct lidí v opravdu podivném oblečení…"
"Prý to jsou ťulpasovské šaty," poznamenal Melvine. "Žádné jsem ale neviděl. Tak mi řekli "koukni zblízka, bum do

bříška". Byl to vtip, chápete? Teda, vlastně jsem chtěl říct, že to byly jedny z nejhorších šatů, jaký jsem kdy viděl."
"Představili jsme se Hafhaf Škrábalovi Držgerovi, osobě číslo jedna, jako Skeevovi přátelé. Ti Škrábalové mají dost úchvatný chrup, pane."
"Já vím," přitakal jsem.
"Pak jsme se připojili ke společnosti. Přibližně v +80 minut mise vydávala osoba číslo dvě, Idya, občerstvení. Připadalo nám neznámé, ale v zájmu splynutí s prostředím jsme se cítili povinni ochutnat. Podle Chladulina výkladu se jednalo o salámovou pizzu, salát a panzani."
"Našla jsem to v encyklopedii," zahihňala se nejmenší Pervektka a škytla.
"Ostatní osoby, které se představovaly jako Ťulpasové… mohu vám dát i jejich plný jmenný seznam, pokud chcete, pane!"
"Ne, díky," zavrtěl jsem hlavou.
"S trochou námahy snědli Ťulpasové všechno jídlo. Jen díky vašemu tréninku jsme byli schopni pozřít nabízené porce. Mně to ale docela chutnalo, pane."
"Bylo to hrozný!" oklepala se Džinetta. "Křupavý lupení."
"Pak se navzájem začali špičkovat a dávat si drinky. Pak se odvážili nabídnout i nám. Podle mě ten nápoj chutnal jako dobrá stará whiskey. Nedalo žádnou práci ji pít, pane. Byla výtečná."
"Sto let stará single malt z Dračího pole," usmíval se Melvine při vzpomínce na tu dobrotu. "Chápete to? Lili to do sebe jako vodu. Někteří lidé prostě nevědí, jak se chopit drinku."
Pak se nasupeně podíval na Pervektky.
"Na to, že to pití nebylo z Pervu, chutnalo docela dobře," přiznala Džinetta. "A pak přinesli to červené."
"Krev?" zbledl jsem.
"No, ne. Říkali tomu broučí šťáva. Ale povím vám, Skeeve, že doma bych broučí šťávu nikdy nepil, ale tahle nebyla špatná! Asi budu muset začít zkoušet kuchyně z jiných dimenzí."
"Já taky," přidala se Chladula.
"Nebylo to zvířecího původu," ujistil mě Tolk. "Buď z kytek nebo z ovoce. Fakt. Kvašený. Nejdřív jsem to prověřil, než jsem je nechal napít."
"Já teda nevim, proč jste říkali, že je to tam nebezpečný," pokrčila rameny Polona. Měla také rozšířené zornice. "Jsou to jedny z nejlepších lidí, jaký jsem kdy potkala."
"Začali zpívat. Džinetta je naučila naši školní bojovou píseň."
"Okouzlila je," řekla Chladula. "Byli nejdřív z cizinců nervózní, ale Džinetta se s nimi spřátelila, jako bychom byli staří známí. A Tolk taky. Vůbec je nenapadlo, že nejsme z Limbu."
"Aúúúúúú!" zavyl Tolk s čenichem zvednutým ke stropu. "Aaaaú… kuck kuck! Jejda, budu muset ještě hodně trénovat!"
"Co?"
Kaniďan kolem mě pobíhal dokolečka. "Hafhaf Škrábalové mě jmenovali čestným vlkodlakem. To byla bomba! Stačí se naučit pořádně výt. Prý to dělám hrozně, ale naučím se to."
"Nemysleli, že seš fakt hroznej," odporovala mu Džinetta. "Dělali si legraci. Nesmíš hned všechno zbaštit. Byli strašně ochotný."
"Dokud jsme se nezeptali na cíl naší mise," připomněl jí Včelka.
"No, to jo…"
"V čem byl problém?"
"No, pane, chvíli mi trvalo, než jsem se na tu knihu vůbec byl schopný zeptat. Tak nějak jsem se zadíval do svého okolí…"
"Do té HOLKY," škádlil ho Tolk.
"No, ano," začervenal se Včelka. "Ona byla, ehm, přátelsky neutrální. Myslím, že jsem to asi trochu přehnal s pitím, pane."
Džinetta zvedla prst. "Na to si moc dobře vzpomínám. Idya říkala, že si nepamatuje, kam ji dala. Držger navrhl, že ji budeme všichni hledat. Ukázalo se, že jsme si z ní udělali podložku na brambůrky a dipy. Hned jak jsem z ní sundala jídlo, zmocnili se jí Ťulpasové. Snažila jsem se ji získat zpátky, ale oni si ji přehazovali jako malý děti a nechtěli nám ji dát," soptila. "A tak jsem si jí přilevitovala. Asi jsem je tím vyplašila."
"Takovou normální věcí," ještě teď nechápavě vrtěla hlavou Chladula, "a oni hned utekli do rohu místnosti."
"Vzpomněla jsem si, jak jste nám říkal, že skoro vůbec nepoužívají magii, a tak jsem se začala smát," zakuckala se. "A pak jsem řekla, že to byl trik. Znáte triky, co se dají koupit na párty, ne?"
"Držger nás podržel," dodal Tolk. "To je ale chlapík! Pašáák!"
"Nechtěl mít ve vlastním domě výtržnosti," poznamenal jsem suše.
"No a pak to všichni chtěli vidět znovu," pokračovala Džinetta. "Znovu mi tu knížku sebrali. To mě hrozně naštvalo a dupla jsem si. Šla jsem po tom Ťulpasovi, co mi ji vzal. Asi jsem cestou porazila pár lidí." Škyt. "Jsem ani nevěděla, že mám takovou páru."
"Jeden z nich proletěl oknem," vzpomněla si Polona.
"No a tím se to trochu zkomplikovalo," rozhodil rukama Včelka.
"Bitka," vysvětlil Melvine. "Opravdická bitka. Bylo to boží. Já jsem bránil holky, aby je nezranily flašky a ostatní věci."
"Ale tys to nakonec zachránil," objala Včelku kolem ramen Džinetta. "Nemohli jsme se dostat k tomu člověku s naší knížkou a čas běžel. Včelka mávl rukama a knížka k nám PŘILETĚLA zpátky - i s Ťulpasem! Netušila jsem, že něco takového dokáže. Nikdy se mu tady při vyučování nic takovýho nepovedlo."

"Ani já jsem netušil," řekl jsem překvapeně.
"Trochu jsem cvičil, pane," zčervenal Včelka. "Pozdě v noci venku ve stájích. Nechtěl jsem, abyste ze mě byl zklamaný, pane. A váš dráček z toho měl legraci. Včera v noci jsem dokonce levitoval i jeho samotného. Proto jsem s tím Ťulpasem neměl problém."
Úplně jsem ztratil řeč. Takže tohle byly ty záhadné rány. Včelka upustil nějaký těžký předmět. Podíval jsem se na Glípa. Můj mazlík mi věnoval jeden bezmezně nevinný modrooký pohled a pak mrknul.
"Jsem na tebe pyšný, Včelko, a obzvlášť za to, jakou snahu jsi osobně vyvinul. Jsem na vás na všechny moc pyšný!"
"Připravili jsme na vaši počest hostinu," překvapila je Zajda. "Pojďte, už se čeká jen na vás."
Pervektky zbledly. "Možná jenom pár hnusžížal na toustu," přemohla se Chladula. "Víc toho asi nepozřu."
"Já taky ne," zakroutil hlavou Včelka.
Nejdřív se trochu ošívali, ale vůně dobrého jídla jim navrátila chuť. Když jsme pak misky odložili, postavil jsem se k pronesení řeči. Celý den jsem přemýšlel, jak to říct. Když jsem ale viděl všechny pohromadě, jak se smějí a společně si povídají, všechny připravené věty jsem v duchu vyškrtal. Chovali se k sobě stejně hezky, jako když se vrátili z prvního úspěšného úkolu.
"Dovolte mi nejprve," pozvedl jsem sklenici vína, "abych připil na první a pravděpodobně poslední absolventskou třídu Mýticko-technické univerzity. Všichni jste absolvovali lépe, než bych si byl pomyslel, a obzvlášť se mnou coby vaším učitelem. Dosud jsem měl jen jednu učednici a myslím, že za svůj úspěch vděčí mnohem více sama sobě než mně. Věřím, že vy jste na tom dost podobně. Nabídl jsem vám moudrost svých přátel a kolegů, protože to mně osobně dosud pomáhalo protloukat se životem. Nemohl jsem vás donutit tuhle životní zkušenost převzít nebo využívat, ale vy jste tak učinili. A já cítím, že ji využijete k tomu, abyste v životě dosáhli velkých věcí. Za to si zasloužíte gratulaci!"
"Ano," pozvedl Melvine svou sklenici, "to zasloužíme!"
"Čin čin!" zamávala sklenkou Polona.
Zajda také pochvalně pokývala a sledovala naše absolventy rozzářenýma očima.
"Zadruhé bych chtěl poznamenat, že jste sem přišli jako individuálové, ale nechovali jste se tak. Působili jste společně jako jeden tým a to je jedním z hlavních klíčů k úspěchu. Vždycky tu byl někdo, kdo vám hlídal záda, a někdo, kdo dokončil ty části úkolu, na které jste sami nestačili. Tahle spolupráce vám aspoň částečně předvedla, proč jsem byl já osobně tak šťastný s přáteli v M.Y.T.H. Inc. Věřím totiž, že tým se nedá porazit. Takže do budoucích dobrodružství si pamatujte: 1) mějte přátele a 2) delegujte."
Obě strany stolu - Pervektky, Tolk a Melvine si vyměnily tajuplné pohledy. Džinetta pozvedla obočí a pomalu kývla na Melvina. Včelka ze mě nespouštěl oči a jeho úzký pihovatý obličej se pořád spokojeně usmíval.
"Až tady odsud zítra ráno odejdete, chtěl bych, abyste věděli, že jsem se od vás naučil možná víc než vy ode mě. Díky za tu báječnou zkušenost."
Posadil jsem se za bouřlivého potlesku. Džinetta se zvedla a odkašlala si.
"Myslím, že teď mluvím za všechny, když řeknu, že vám děkujeme za všechny ty trable, kterými jste s námi museli projít, Skeeve a Zajdo. Skeeve, jste báječný učitel. Fakt. Dal jste nám přesně to, co jsme potřebovali, a donutil nás přesvědčit se na vlastní kůži, jaká je realita. Vůbec nevíte, jak moc to pro nás pro všechny znamená. Já osobně jsem si to tady moc užila."
"Já taky!" vykřikla Chladula. "Vyplatilo se to do poslední penny. Ba ještě víc."
Pak se postavil Tolk. "Dík moc! Díky Skeevovi. Haf, haf, haf!"
Ostatní se zvedli a ťukli skleničkami. "Hurá, hurá, hurá!" jásali sborově.
Zajda se na ně usmála. "Budete mi chybět," přiznala, "bylo fajn mít tady společnost. Zastavte se u nás někdy na návštěvu." S tím se zvedla a vzala svou misku.
"Bude nám ctí," poklonil se Včelka. "Ach, nevstávejte, madam. Nechte nádobí na mně."
"My to uděláme společně," nabídla se Džinetta.
"Jak jsem říkala," pošeptala mi Zajda, když se kolem nás přehnala samozvaná uklízecí komise, "budou mi tu chybět."
Jídelna byla v mžiku jako z cukru, zametená, vytřená a vydrhnutá. Všechno nádobí zářilo v policích a zbytky dostal do misky Glíp. S radostí do nich zabořil celý nos.
"Pokud už tu nemůžeme být víc platní," řekla Džinetta, "pak půjdeme nahoru. Je to v pořádku?"
"Samozřejmě," usmíval jsem se. "Právě jste absolvovali."
Jeden po druhém mi studenti s vážnou tváří podali ruku.
Když stoupali po schodech, objala Džinetta Včelku kolem ramen. "Pojď se mnou, chlapče. Musíme si promluvit."

Kapitola dvacátá

"Kdo si tohle vymejšlí?"
E. KNIEVEL

Seděl jsem ve studovně u stolu a porovnával Silovou kapacitu dvou kusů kouzelného krystalu z Herkymeru. Už je to asi týden, co mí studenti odešli. Hospoda znovu utichla - až příliš. Zajda si vzala pár dní volna a jela s Pryskyřníkem na výstavu jednorožců, takže nás s Glípem nechala, ať se o sebe postaráme sami. Obvykle energií překypující Glíp byl smutný, že mu sebrali nejlepšího kamaráda. Seděl mi u nohou, srdceryvně vzdychal a občas vypustil smrdutý obláček. Když se oba výletníci vrátili brzy odpoledne zpátky, Pryskyřník nám hrdě předváděl medaili za nejlepší válečné zvíře. Pak si hned s Glípem utíkali hrát do lesa. Zajda se sama potichu zabavila v obýváku. Těšil jsem se, jak si po těch několika dnech samoty konečně popovídáme a ona mi povypráví o výletu, ale Zajda mě zarazila vztyčenou paží:
"Nene, vůbec se mě nevšímej, Skeeve," zacvrlikala. "Nepřestávej kvůli mně ve výzkumu. Přivezla jsem si spoustu

nových časopisů na čtení. Prostě dělej, jako bych tu ještě nebyla."
Tohle vynucené ticho jsem ale nezvládal. Přistihl jsem se, že při každém sebemenším zvuku zvednu oči od studia, jen abych měl od toho ticha aspoň malé rozptýlení. Překvapilo mě, jak moc mi moje třída chybí. Nebo jsem možná víc společenský, než jsem si myslel. Život poustevníka opravdu není nic pro mě, takže jakmile budu mít jen trochu pocit, že jsem víc mistrem čarodějem než jen kejklířem, vrátím se okamžitě do víru dění.
Tentokrát mou pozornost od modrého krystalu odvedlo zpívání ptáka. Musím toho nechat. Ovládnutí složité magie vyžaduje koncentraci a ta se nejlépe najde v naprostém tichu. Proto měl starý Garkin kdysi svou chatrč hluboko v lesích. Chatrč a taky bídu, která jde často s kouzelnickým studiem ruku v ruce. Je mi nad slunce jasné, že mám velkou kliku, když si mohu vzít studijní volno a přitom mít pořád plné prasátko. Nemusím škudlit tak jako můj starý učitel, když si chtěl koupit kadidelnici, kadidlo, svíčky a všechny další vymoženosti, kterými se čarodějové obklopují, aby jim pomáhaly ve studiu. Stejně je většina z toho jen zbytečná dekorace, aby se na klienta udělal dojem. Svěcená sůl? Té mám plný sud. Kadidlo? Stačí říct. Pár drobností slouží jako další objekty koncentrace, například kouzelné krystaly nebo magická zrcadla. Zbytek se používá čistě pro určité druhy magie, na shromáždění Síly nebo její speciální zaměření, jaké by pro kouzelníka praktika nebylo přirozené či by jej mohl použít i laik. Takových hejblátek mám plnou krabici. Kdysi jsem si s nimi užil spoustu legrace, ale už jsem je odložil. Raději se snažím naučit procesy, které jdou vyvolat myslí, ne spustit knoflíkem.
Na chvíli jsem se za tu značnou hojnost, kterou si užívám, zastyděl. Možná bych mohl po návratu do civilizace darovat nějakou částku na pomoc chudým začínajícím čarodějům. Když si neporadí ani po zvládnutí základů magie, pak už se musí o sebe nějak postarat sami.
Ptáček znovu zazpíval a jeho hlásek zněl v tichu ozvěnou. Třeba bych mohl pořádat býčí zápasy nebo adoptovat skupinku zlých vil, jenom abych tu zvukovou hladinu trochu zvýšil. Nebo začnu pořádat zábavné hry.
Ve vedlejší studovně se Zajda znovu připojila na CBN. Tyhle hlasy a hudba se opravdu nedají přeslechnout.
Uprostřed toho všeho se najednou ozvalo BAMF!
"Tanando! Tys to stihla!"
"Hej, Zajdo! Přinesla jsem pop corn. Kdy to začíná?"
"Za chvilku. Ukaž, naleju ti víno."
"Ahoj, Zajdo," ozval se tenký hlásek. Poznal jsem, že patří Stázce.
Zaslechl jsem cinknutí karafy o něco pevného. Tandin hlas se vztekle rozezněl. "Co TA tady dělá?"
Stoupl jsem si a přemýšlel, jestli mezi ně mám vletět. Nemusel jsem si ale dělat starosti. Stázka se o sebe postará.
"Tando, ona není zase tak špatná," řekla Zajda pomalu. "Před pár týdny byla připravená přijít Skeevovi na pomoc. Nakonec ji nepotřeboval, ale myslím, že to od ní byla pěkná nabídka."
"No, tak to je něco jinýho, než jak se pamatuju z dřívějška."
"Snaží se být lepší. A já se to snažím… akceptovat."
"Přinesla jsem víno," dodala Stázka dychtivě. "Je to jen malá pozornost za to, že tu můj synovec mohl studovat. Nevěřily byste, jak ho to změnilo. Určitě vám bude chutnat. Je to Chateau Batoleau, extra sec, z vinice mojí tetičky."
"Netvrdím, že se tím všechno hned srovná," řekla Tananda, ale hlas už jí nezněl tak přísně.
"Ne," zavrtěla hlavou Stázka, "nic takového ani nežádám. Jenom mi dejte šanci."
"No, tak si sedni. Koukáš někdy na čumbednu?" zeptala se Tanda.
"Když se to povede. Ty jsi taky její fanynka?"
"Jako že se čokoládovejm zajíčkům jedí uši. To si piš!"
Zajda se radostně rozpovídala. "Já čumbednu miluju. Hrozně mi otevřela obzory. A taky jsem skrz éter poznala spoustu dalších lidí. Jé, podívejte. Už to začne."
"Viděla jsi první tři díly?" zeptala se Tanda.
"No jasně," přitakala Zajda. "Na výstavě jednorožců byli sami čumbedňoví nadšenci. Strávili jsme koukáním hodiny!"
V duchu jsem zaúpěl. Fanynky čumbedny. Teď se budou bavit o prkotinách v programu, až mi z toho půjde hlava kolem.
"Kde je Skeeve?" zeptala se Stázka.
"Studuje," odpověděla Zajda. Zaslechl jsem klokotání tekutiny. "Později určitě přijde."
Provinile jsem se zase sklonil nad stolem, abych její planý výrok mohl brzy naplnit. Všechny tři se smály a štěbetaly. Sledoval jsem krystaly. Růžový měl v sobě víc energie než modrý, ale nevydržel tak dlouho. Nešlo by převést Sílu z růžového do modrého? Pokusil jsem se s krystaly zacházet, jako by to byly siločáry. Napojil jsem se na růžový. Má vnitřní "baterie" se začala naplňovat. Zatím by to šlo. A teď zkusím energii předat do modrého. Zteplal. Upustil jsem ho na zem a snažil se na to jít jinak. Pernadáriova monografie o kouzelných krystalech obsahuje osmnáct různých způsobů uvolňování Síly z přírodních hranolů. Jen tři nejsložitější z nich říkají něco o teplu.
Vedle v pokoji se ozvala série praskání, vlnění a cvakání, jak se Zajda s Tandou snažily naladit správné spojení. Bajtyna, malé červené PDÁčko, je skoro stejně dobrá jako opravdová čumbedna, ale přeci jen je to spíš filosofická hračička než kouzelná a má své vlastní mouchy. Energii využívá takovým způsobem, že vytváří statické náboje, které přitahují rušivé vlivy, nehmotné obrázky, které se přenášejí do domu a najednou se objevují v šatnících nebo na jiných nečekaných místech. Jednou mi ze skříně vypochodoval Trol s mečem v ruce. Málem jsem si celý šatník vyhodil do povětří, než jsem si uvědomil, že je to jen reklama na dealera starožitných zbraní. Tanda mi aspoň ukázala, jak se zbavit komerčních rušiček, takže jsem je Zajdě vždycky odčaroval. Když tu ale Tananda je osobně, zbaví se jich samy.
Hospodou se ozval záhrobní hlas.
"PŘICHÁZÍ. Utop se nebo plav z Pervu!"
Začala hrát řízná tématická hudba, která mi rozvibrovala krystaly. Modrý se rozzářil, až mi kůže na rukou dostala

podivný odstín. To mě zaujalo. Přestal jsem poslouchat. Utop se nebo plav a podobné čumbednové soutěže mě zajímaly jen tak okrajově. Těžko jsem v sobě probouzel nadšení na dálku. A hra SOS je stejně hloupá jako všechny ostatní.
Na začátku každé šou se absolutně rozjařený moderátor Šlajn objeví v oblaku dýmu. Zopakuje události minulého dne a novým divákům znovu vysvětlí pravidla hry, kterých není moc, ale jsou pevně daná. Účastnit se mohou pouze čarodějové amatéři, to znamená, že za své čarování nesměli nikdy v životě dostat zaplaceno. Šlajn vždycky vtipkuje větou: "Nikdy není pozdě vrátit se v čase a dát dědovi zpátky ten pětník, děcka!" Publikum ve studiu obvykle tuto větu ohodnotí hysterickým smíchem. Při šou nejsou dovoleny žádné zbraně kromě těch, které jsou uvedené v knize pravidel. Tu Šlajník nikdy nezapomene otevřít a ukázat, že tam není napsáno nic. (Další bouřlivý ryk diváků.) Soutěžící musí v podstatě hrát takřka nazí. To je poměrně tvrdý oříšek na soutěž, kde jde o holé přežití. Některé úkoly zadávané soutěžícím jsou natolik nebezpečné, že by do nich šel snad jen naprostý blázen. To je hloupé. Vůbec mě to nebere. Nezajímá mě to. Snažil jsem se přimět sám sebe soustředit na svou práci.
Hudba dohrála a ozval se hluboký přátelský hlas. "Vítejte u pořadu Utop se nebo plav! A nyní přivítejte jedinečného a báječnéééhoooooo Šlajnyho!" BAMF!
Ani jsem se nemusel dívat, abych poznal, že se na obrazovce z oblaku teatrálního kouře zjevil pohledný muž z dimenze Sittacom. Jeho zvykem je mnout si ruce jako hmyzí predátor, kterého kromě zelené pokožky a tykadel ničím jiným nepřipomínal. Zatímco se nad ním reflektory míhaly tam a zpátky, načnul svůj tradiční úvod.
"Vítejte u Utop se nebo plav! Je tady čtvrtý den naprosto nové série vysílané tady z Pervu. Původních šestnáct týmů se už zúžilo na pouhých osm. Podívejme se společně na holografickou prezentaci zajímavých událostí posledních pár dnů."
Zazněla vzrušující hudba s chytlavým rychlým tempem.
"Ano, opravdu u toho musíte být! Pravidla Utop se nebo plav sice už znáte, ale pro jistotu je zopakujeme. Pouze kouzelníci amatéři. Účinkující si za své kouzelnické kousky nikdy a za žádných okolností nesměli vzít v minulosti žádné peníze. Ještě není pozdě vrátit se v čase a dát dědovi zpátky ten pětník, děcka!"
Nekonečný ryk publika ve studiu a tří ženských, které sedí v našem obýváku.
Šlajn pokračoval:
"Na dodržování tohoto omezení pečlivě dohlíží náš tým duchů a jeho porušení by znamenalo pro lháře velmi drahé následky. My tady hrajeme čistou hru, vážení! Všichni soutěžící jsou rozděleni do týmů po jednom až osmi hráčích. Každý tým musí splnit všechny zadané úkoly. Nejsou dovoleny žádné zbraně kromě těch, které jsou uvedené v knize pravidel. Ehm, ehm," odkašlal si významně a publikum se znovu rozvášnilo. Bylo mi jasné, že to je nad prázdnou knihou. "Tak je to, přátelé. Nejsou povoleny mechanické ani fyzické předměty. Musíte si prostě poradit vlastním důvtipem!"
Touhle zbraní asi většina přihlížejících diváků nevládne.
V ten okamžik vychrlil modrý krystal spršku jisker. Pokusil jsem se ho přimět, aby to udělal znovu. Když jsem se opět přistihl při poslouchání pořadu, Šlajn už se v úvodu posunul o několik odstavců dál.
"…Magické narušování výkonů druhých je nejen dovoleno, ale dokonce vítáno! Jakmile ovšem vypadnete z kola, nesmíte už používat kouzla na pokračující hráče, jinak bude celý tým diskvalifikován. Pokud některý tým nesplní úkol dne, musí jít na Kolo neštěstí. Nejúspěšnější tým dne pak vytočí jeden z týmů, který dostane padáka. Až zbyde ve hře jen jeden tým, jeho členové se postaví navzájem proti sobě v boji na život a na smrt o Velkou cenu - povolení pracovat pro slavnou Paní Montestrakovou!"
Ani jsem nemusel do obýváku nahlédnout a bylo mi jasné, že se na Bajtyně zvětšené obrazovce ukázala zvláštní silueta. Když jsem se jednou se Zajdou díval na Utop se nebo plav ze Zooriku, zapamatoval jsem si dojem hustých, dlouhých zrzavých vlasů na hlavě ženy úctyhodných rozměrů. Zbytek postavy dlel ve stínu, takže o původu Paní Montestrakové nemám ani tušení. Byl vidět jen třpyt něčeho, jako je satén nebo blýskavá kůže. Zajda se rozplývala nad záblesky velikých drahokamů, které měla Paní Montestraková kolem krku, pasu a zápěstí.
Šlajn pokračoval v krasojízdě a já už jeho slova znal nazpaměť: "Tato pohádkově bohatá dáma a osamělá dědička rozvíjí obchodní zájmy napříč dimenzemi. Kdo ví? Třeba se z vás stane prezident dopravní společnosti, provozovatel kasina, nebo osobní poslíček samotné lady v její fantastické vile v exkluzivní dimenzi Neseychely! A tohle všechno může na konci vyhrát jeden šťastlivec, jeden soutěžící. A nyní - utopí se naše týmy, nebo budou plavat?" V duchu jsem viděl Šlajna mávnout rukama. Nápis "Utop se nebo plav z Pervu" se ve vzduchu objevil zeleným písmem a pak zmizel.
"A tady jsou události včerejšího dne!"
Hudba dramaticky zrychlila a Šlajn při ní svižně vyprávěl. Všiml jsem si, že moderátoři jakéhokoli Zajdina pořadu jsou neskutečně veselí, značně hloupí a nekonečně ukecaní.
"Tým Pervektů si to opravdu rozdal s Dračicemi. Ty ztratily sice body v soutěži o sopku, ale naopak opět získaly vedení v jídle. Po zaznění signálu měly Čtyři Trolky a tým Dračic snědeno devět velryb a Pervekti devět a půl! To bylo ale soustíčko!"
"Dále tu máme Čarodějovy učně, kteří předevčírem vyhráli žolíka na hrazdě s kyselinou a spolu s ostatními vítězi se nemuseli zúčastnit Kola neštěstí. Dračice, Chrličky, Sidovi sekáčové, Garonamus a Svalouš s pleší a tým Žraloků si museli zatočit, abychom zjistili, kdo pojede domů. Taková smůla! A ta hrůza! Jaké bylo překvapení, když si zlomenou sirku vytáhl tým Sidových sekáčů!"
Klesající melodií oznámila trumpeta zklamání a neúspěch.
Tananda a Zajda přidaly zklamané vzdychání. "Jsme moc rádi, že tu byli s námi. Ale ostatní týmy jsou celé natěšené na další dobrodružství!"

Fanfára!
"A protože jsme se dostali za polovinu Utop se nebo plav z Pervu," pokračoval Šlajny sladce, "pozveme si našeho sázkového experta, aby nám soutěž obodoval ze svého pohledu. Přivítejte mezi námi Ekla!"
Našponoval jsem uši. To jméno znám už dlouho. Ekl je Dabel známý po celém Bazaru. Naposledy jsem ho viděl, samozřejmě úplně náhodou, zrovna ve stejnou dobu jako Stázku. Nastrčil ji na mě, aby se pokusila zničit mi pověst na Bazaru. Kdybych řekl, že jsme se nikdy neměli moc rádi, ještě bych náš vztah popisoval příliš růžově.
"Ekle, vítejte!"
"Šlajne, díky za milé přijetí, tady jsem vždycky rád."
No jo, celý Ekl, fakt. Mluví tak slizce, že by jazykem naolejoval hradní padací most. To není zase tak špatný nápad, řekl jsem si. Třeba bych mohl tuhle šťastnou náhodu nějak zařídit a prodávat vstupenky. Znám spoustu lidí, kteří by si ještě rádi zaplatili na takové představení vstupné.
To chce klid, to chce klid, říkal jsem si.
"Ekle, sledujete pořad od prvního dne. Pokuste se nám dát zpětnou vazbu a zkuste předpovědět, jak tahle vzrušující soutěž dopadne."
"No, víte Šlajníku, přišli jsme o pár vynikajících soutěžících. Celkem dobré šance jsem dával Bojujícím medvědobroukům. Viděl jsem je ve finále, ale disciplína s překážkami všechno změnila. Imperátoři je předběhli a sázky byly pryč. Pak ale Imperátorům zazvonila hrana díky Sidovým sekáčům, kteří prohráli na Kole neštěstí. Pak nastal problém mezi Chrličkami a nebezpečnými Poručíky ve vědomostní hře, ale holky nakonec zvítězily. A co se týče ostatních, od začátku jsem říkal, že sázet na ně by bylo předčasné."
"To se s vámi vsadím!" zalaškoval Šlajny. "Takže než půjdeme do dalšího kola, povězte nám vaše dnešní sázky na zbývající týmy. Z jakého úhlu budete dneska soutěž posuzovat?"
"No, Šlajne, disciplína boje s Obry lidožrouty patřila vždycky mezi mé oblíbené…"

Kapitola dvacátá první
"Tohle jsem zapomněl zmínit?"
B. ELZEBUB

Ani jsem si neuvědomil, že jsem vstal, a už jsem byl na prahu Zajdina potemnělého obýváku. Z rohu blízko krbu vyskočila z pohodlného křesla Tananda a běžela mi naproti. Ovinula se kolem mě jako těsná kombinéza.
"Nazdárek, tygře, jak se máš?" zašvitořila a dala mi velikánskou pusu. Takový normální pozdrav Trolky.
"Mmmmph mpppffhhhpp," odpověděl jsem a nijak zvlášť jsem z jejího objetí nepospíchal. Umí nádherně líbat. Škoda, že o ní smýšlím víc jako o sestře než o potenciální druhé poloviče.
"Víc mi toho nepovíš?" mrkla na mě.
"Ahoj, Skeeve," ozvala se stydlivě Stázka.
"Už jsi to poslouchání za zdí nemohl vydržet, viď?" zeptala se Zajda.
"Slyšel jsem mluvit Ekla," snažil jsem se neznít plaše. Prošel jsem Bajtinou iluzí rozprostřenou přes půl pokoje a našel si volné křeslo. "Byl jsem asi zvědavý. Jeho úhel pohledu bývá obvykle různě pokřivený."
"Tomu nerozumím," mračila se Zajda. "Tyhle hry jsou o schopnostech, ne o šancích. Těžko se vypořádáš se sopkou z tepla podpalubí."
"Chápu, kam míříš," dala mi za pravdu Tananda. "Eklova poctivost jde tak daleko, jak daleko jde ověřit fakta."
Všichni jsme upřeli pohled na obraz z éteru. Ekl vypadá skoro stejně, jako když jsem ho viděl naposledy. V porovnání s Tulpany jeho rasa žije mnohem déle. Šlajn je v bílé košili a kravatě s modrými květy jako ze škatulky. Mezi upřímným zeleným Sittacomediantem a červeným Dablem se objevila obrovská tabulka.
"Tady jsou mé tipy v obráceném pořadí. Dvacet pět ku dvěma dávám na Žraloky! Další na seznamu jsou Chrličky - dvanáct ku jedné. Svalouš s pleší, náš poslední jednočlenný tým, devět ku jedné. Šokující Mačové pět ku dvěma. Dračice tři ku jedné. Garonamus tři ku jedné. Pervekti jsou jedna ku jedné."
Šlajn ho přerušil. "Velké překvapení nám ale na dnešek přichystali Čarodějovi učňové. Vypsal jste dnes na výhru šest ku jedné!"
"Ano, Šlajne, je to tak," odpověděl Ekl sladce. "Tenhle předem odepsaný tým pod psa - bez urážky člena z Kanidy - přežil každý z úkolů, dokonce i souboj v krokodýlí kleci. Upřímně řečeno, jsem ohromen. Jeden by si myslel, že tým s Tulpanem pomalu ani neodstartuje. Ale opak je pravdou. Ten Tulpan je ani moc nezdržuje. Jsou opravdový tým. Stejně ale sázím nejvíc na Pervekty."
"Slyšeli jste? Náš specialista vidí jedničky v Pervektech!" oznámil Šlajn publiku. To začalo souhlasně ryčet. "Ano, Perv může být na své Perversy hrdý!"
"Fuuuuuj!" zaburácel dav.
"Tedy chtěl jsem říct Pervekty samozřejmě! Pervekti jsou na vrcholu žebříčku!"
Další hukot diváků. Šlajn si pročísnul obočí.
"Tulpan v týmu?" divil jsem se. "Překvapuje mě, že ho ještě neusmažili."
Ostatní se na mě netrpělivě podívali.
Zmlknul jsem.
V tabulce se u jmen týmů začaly objevovat jejich podobizny a pak se zvětšovaly přes celou místnost, aby byly lépe vidět. Pervekti byli hroziví - čtyři muži a dvě ženy v oblecích, které působily obchodnicky. Svalouš s pleší měl na sobě černé kalhoty a krátké triko bez rukávů. Zavrčel na čaroděje, který snímal jeho obrázek. Představa se zachvěla. Zahihňal jsem se. On si troufnul vystrašit čaroděje. Asi to bude těžký soupeř.

Pak mi ale smích ztuhl na rtech.
Další bublina ukazovala Čarodějovy učně. Přišli mi povědomí. Zíral jsem na obličeje tří Pervektek ve sladěných pastelových kostýmcích, jednoho Batolana ve flanelových dupačkách, zvědavého Kaniďana a jednoho Tulpana. Jednoho pihatého zrzavého Tulpana Včelku, dřívějšího člena possiltské armády Jejího Veličenstva. Krev mi ztuhla v žilách.
"Co TI tam dělají?" vykřiknul jsem.
"Ach, Skeeve," vykřikla Zajda a chytila mě za ruku. "Zapomněla jsem ti to říct, když jsem se vrátila. Tvoje Mýticko-technická univerzita se přihlásila do Utop se nebo plav! Vidíš? Jmenují se po tobě."
"Fakt?" přemýšlel jsem. Čarodějovi učňové. Bylo by se mi líbilo třeba Skeevovi učenci nebo ještě lépe Šarmantní kouzelníci, ale Čarodějovi učňové nezní špatně. "No asi máš pravdu." Pak mi ale došlo něco strašného. "Tak proto chtěli, abych je učil? Kvůli HŘE?"
"Asi jo," řekla Zajda. "Tebe netěší, že tě potřebovali kvůli tomu a ne z nějakýho podivnýho důvodu?"
"Učil jsem je kvůli materiálnímu zisku?"
"Proč v tom najednou vidíš takovej problém?" zeptala se. "Nechtěl jsi se sám učit magii úplně ze stejnýho důvodu?"
"Já…" Má čest mě přinutila brzdit a přiznat si to. Ani mé původní motivy nebyly nijak ryzí. Pohlížel jsem na magii jenom jako na nástroj, který by mi ulehčil mou první profesi zloděje. "Ale proč se ani slůvkem nezmínili?"
Tanda se ke mně přivinula zleva. "Řekla bych, tygře, že asi nechtěli, abys to věděl. Možná se za to styděli." Zamračil jsem se. Tohle říká holka, která se snad nikdy za nic nestyděla. "Třeba bys je odmítnul. Hele, co jsi zrovna řekl. A možná je ostatní učitelé vyhodili, protože nechtěli mít nic společnýho s amatéry, co jdou do soutěže kvůli peněžitýmu zisku."
Garkin tedy rozhodně, došlo mi. Pořád se mi snažil vštípit, abych se magii učil sám pro sebe. Jenže já byl mladý a hloupý stejně jako ty děti. Vlastně ony nejsou hloupé. Já byl hloupý. Je tolik otázek, které jsem ještě neměl možnost položit.
"A Kulík o tom věděl?" zeptal jsem se.
"Já…" Tandiny zelené tváře ztmavly do špenátova. "Jo, věděl. Povídal, že 'přísahal na zachování tajemství'," napodobovala kultivovanou mluvu svého brášky. "A poprosil mě, abych držela jazyk za zuby. Věř mi, přemýšlela jsem, že ti to povím, ale neviděla jsem v tom nic špatnýho. Netahají tě tam do toho přece."
"To teda tahají!" vykřiknul jsem. "Chci říct, co když se jim tam něco stane? Budu zodpovědný za to, že jsem jim vnuknul špatný smysl pro bezpečnost."
"Nic takovýho se nestane," ujistila mě Stázka. "Byla jsem tady u toho. Viděla jsem na vlastní oči, jak jsi je povzbuzoval, aby se do hry vžili a zkusili si to. Dokonce i můj strašnej synovec prospěl, a to jsem ho měla za ztracený případ."
"Takže TY jsi to taky věděla!"
Stázka kývla. "Upřímně řečeno, doufala jsem, že ho pobyt s tebou přesvědčí, že do tý hry ani nebude chtít jít, ale dítěti nic nevysvětlíš. Hrozně se podceňuješ, Skeeve. Dal jsi jim všem férovou šanci na přežití. Chtěla jsem, abys ho odnaučil záchvatům vzteku a nesoustředění. To by pro něj znamenalo zkázu."
"Může to být daleko horší," poznamenal jsem vážně. "Už jsi tu soutěž někdy viděla? Klidně je tam můžou zabít! Všechny! A co Včelka? Nevěřím, že by mi Marfa přivedla zelenáče a očekávala ode mě, že z něj udělám soutěžícího zabijáka."
"Hele, koukni, támhle je!" zvolala Zajda najednou a naťukala něco do Bajtyny, aby zesílila zvuk.
Na straně arény stál energický Sittacomediant a zpovídal mé bývalé studenty:
"Včelko, jaké překvapení vidět v naší soutěži někoho z Tulpu," začal. "Pověz mi, kdy jsi se rozhodl vstoupit do soutěže Utop se nebo plav!?"
"No, vlastně jsem se chtěl naučit něco víc z magie… Auuu!" Odmlčel se, protože se k němu přitočila Džinetta a rýpla ho loktem do žeber. "Potkal jsem na Tulpu tady kamarády a tak nějak jsme spolu začali dobře vycházet. O soutěži jsem nikdy předtím neslyšel. Nakonec mě měli tak rádi, že mě po odjezdu z Tulpu přesvědčili, abych do toho šel s nimi. Říkali, že to bude legrace."
"A je?" zeptal se uhlazený moderátor se širokým úsměvem na křišťálovou kouli.
Včelka divoce kývал. "Ach, jistě, pane. Nic tak vzrušujícího jsem v životě nedělal!"
"Zabijou ho," předpověděl jsem ponuře. "Jemu vždycky šlo jenom o slušný start v profesi a nakonec ho zabijou v nějaké stupidní hře! A já myslel, že mu pomáhám!"
"Měl bys bejt pyšnej," chlácholila mě Tanda. "Využil šanci. Většina vašich místních lidí nikdy nedostane příležitost takhle sami sebe otestovat."
Zajda souhlasila.
"Na přehlídce jednorožců na všechny udělalo hrozný dojem, když jsem říkala, že jsou všichni tví studenti. Ekl má pravdu. Vedou si moc dobře."
"Jak?" nevěřil jsem vlastním uším. "Jsou syroví jako tatarák!"
"Náhodou, to bys nevěřil," ujišťovala mě Tanda. "Vůbec to na nich není poznat. Ještě nikdy jsem neviděla Pervekty takhle spolupracovat s jinejma rasama, teda kromě tebe a Aahze. Celá skupinka pracuje jako dobře naolejovaný stroj. Rozdělí si úkoly a vypořádají se s nimi. Skoro by sis myslel, že mají jednotlivý detaily rozplánovaný předem."
"Jak znám Ekla, klidně na ně někdo mohl dát tip," řekl jsem ustaraně. Prohlédnul jsem si ostatní týmy a zaúpěl. Draci! Trolové! Žraloci! Dablové! Protivníci vypadají jako přehlídka nejtvrdších oponentů z encyklopedie Kdo je kdo. Vedle nich jsou mí žáčci jako třída ze základky na školním výletě.
"Ale všichni museli přísahat na fér hru," trvala na svém Zajda. "Nepodváděli by přeci."
"Kdyby jim někdo namluvil, že ta informace je součástí hry, ani by si neuvědomovali, že podvádějí. Vzpomeňte si,

vždyť jsou v tomhle úplní zelenáči! Vůbec by jim nedošlo, že s nimi někdo manipuluje," zoufal jsem.
"Jseš si jistej?" zeptala se Zajda. "Melvine zněl docela fikaně."
"Řekl bych, že se jen vytahuje," konstatoval jsem. "Hodně blafoval. Klidně by se chvástal, že zná nějaké kouzlo, i kdyby neměl ani tušení, jak se dělá."
"A co ty Pervektky?" zeptala se Zajda.
"Studentky z univerzity," obrátil jsem oči v sloup. "Věří všemu, co jim nakukali jejich profesoři. Když jim něco řekne autorita, tak to prostě platí."
"Pšt!" sykla Zajda. "Už to začíná."

Kapitola dvacátá druhá
"Ještě jsme neumřeli."
M. PYTHON

Obrázky týmů zmizely v barevné záři míhajících se reflektorů. Uprostřed všeho toho lesku a třpytu se objevil Šlajn a usmíval se nám přímo do očí.
"A dnešní první kouzelnický úkol předvedou týmy v soutěži Horký brambor! Ano, je to ona, naše oblíbená disciplína. Každý tým pošle do arény jednoho zástupce. A všichni dobře víte, že jde o velmi speciální horký brambor."
V tu chvíli se Šlajnovi v ruce objevil nepravidelný hnědý obdélník. Několikrát si s ním nadhodil. "Je horký, pak víc a pak ještě víc! Vítězem se stane ten, kdo ho udrží v ruce nejdéle! Pokud ho ale bude držet ještě ve chvíli, kdy vybouchne, samozřejmě prohrál. Občas přijdeme i o pár diváků, ale hlavně že je legrace, ne? Takže kdo vyhraje… Horký brambor?"
Neviditelný orchestr zadul ohlušující fanfáru. Světla pohasla a na pódium směřovalo jen osm jednotlivých reflektorů.
"Kohopak tam asi pošlou Čarodějovi učňové?" byla zvědavá Zajda, netrpělivě se vrtěla a poskakovala v křesle a žmoulala kapesník. "Pervektky oheň nezvládají. Tolk by si spálil čumák. A Včelka…"
Odpověd na sebe nenechala dlouho čekat. V prostoru arény se objevilo osm postav. Veliký Trol, Imp, Pervekt, žena z Mača, Chrlič, svalnatý muž bez vlasů a létající Žralok vstoupili, dosunuli se nebo dobatolili do kuželů světel. Poslední se připojila postavička s rukama vítězně spojenýma nad hlavou.
"Melvine?" divil jsem se.
"Neboj se o něj. Vůči horku jsme docela odolný," ujišťovala mě Stázka a mávla rukou, aby zahnala mé obavy. "Děti se to učí hned na začátku čtvrtý třídy. Jmenuje se Ohnivá elementární třída."
Uprostřed kruhu soutěžících se zjevil Šlajn. Napřáhl ruku s hnědým bramborem a hodil jej Trolovi. Ten ho chytil mezi palec a ukazováček a hodil dalšímu v řadě, který ho zase poslal dál. Zpočátku to nevypadalo tak hrozně.
První dojem ale klame. Než tahle hrouda zeleniny oběhla jedno kolečko, trochu už žhnula. Impovi na čele vyrážely krůpěje potu a napověděly mi, že už je na něj brambor skoro nesnesitelně horký. Odhodil ho a mnul si dlaně. Pervekt pohrdavě přeposlal střelu dál. Mačka se předmětu s bolestivým výkřikem zbavila ve prospěch Chrliče.
"To bolí!" zakňourala.
"No tak, holka, vydrž to!" radila obrázku Tanda. "Jsi přece z Mača, ne?"
Chrlič neměl problém brambor udržet, zase mu ale nešlo moc dobře házet. Plešatý muž musel po bramboru skočit, přehodil si ho v ruce a odpálkoval na Žraloka.
Žhnoucí hlíza putovala dokola čím dál rychleji. V šestém kole začala hořet. Trol vyjeknul a začal si oprašovat kožich na tlapách. Končetiny mu olizovaly plamínky. Sám sebe od bramboru nechtěně zapálil. Zatímco se snažil oheň uhasit, hlíza dopadla na zem.
"Trol jde z kola ven!" zavolal Šlajnův hlas.
"Arrhgghhh!" zavrčel Trol a oddusal pryč. Imp brambor opatrně sebral a mrštil ho směrem k Pervektovi.
Ten se připravil na chycení. Podle mě to od něj bylo docela statečné, protože oheň je jedna z mála věcí, která může Pervektům ublížit. Na poslední chvíli se ale hořící střela vychýlila z dráhy. Někdo z kroužku se pokusil ho vynechat. Pervekt zavrčel a vlastní kouzelnou silou si pro něj sáhl. Střela se ve vzduchu otočila do pravého úhlu a zamířila mu přímo do dlaní. Vypadalo to, že střelu v klidu zachytí, ale chvilku před dopadem sebou trhnul a zavřel oči. Brambor spadnul přímo na zem. Pervekt otevřel oči a zíral do prázdných dlaní. Pak se nenávistně rozhlédnul po soupeřích.
"Kdo to udělal?" dožadoval se přiznání. Ostatní na něj hodili nevinné pohledy, které se postupně změnily v poťouchlé pošilhávání.
"V lásce a v Utop se nebo plav! je vše dovoleno," oznámil mu veselý Šlajnův hlas.
Pervekt věnoval soutěžícím ještě poslední nevraživý pohled a pak odkráčel za Trolem za soutěžní čáru.
Mačka si v dalším kole vedla lépe, když plápolající brambor rychle odpinkla na Chrliče. Vypadalo to, že plešatý svalouš zvládne ještě jednu rundu. Zatnul zuby. Hrdinně dopravil hlízu Žralokovi a pak padnul na kolena. Zvednul ruce a ukázal je přímo na křišťálové koule. Dlaně měl jeden velký puchýř a otoky téměř zdvojnásobily jejich velikost. Úplně mi přeběhl mráz po zádech, jak jsem s ním soucítil.
"Doktory!" přikázal Šlajn.
Na pódium vběhlo několik Sittacomediantů v bílém s nosítky. Plešoun na ně ale odmítavě mávl, i když mu pot stékal po tvářích jako vodopád.
"Je to jenom škrábnutí," ujišťoval je.
Zajda s Tandou a Stázkou jednohlasně konstatovaly: "Ti chlapi."
Přesto musel vypadnout. Hned za ním šla z kola ven Mačka, po ní Žralok, který ztratil o tři kola dál polovinu jedné řady zubů. Naštěstí měl ještě několik dalších řad zářivě bílých tesáků.

Ve hře pořád zůstával Imp, který se odchodům soupeřů škodolibě šklebil. Spodním obloukem hodil do běla rozžhavený brambor Chrličovi. Vypadalo to ale tak snadně, až se mi to zdálo podezřelé. Impové nesnášejí horko o nic lépe, než Tulpané nebo Mačové. O co tady jde? Nepřipadalo to divné jenom mně. Na jeviště připochodoval zelený rozhodčí v tunice a popadl Impa za zápěstí. Bedlivě mu prostudoval růžové dlaně.
"Má je natřené krémem proti ohni," oznámil Sittacomediant.
"To není pravda, nééé!" protestoval Imp, ale to už byl odváděn z pódia pryč. "Já za to nemůžu! Oni mi řekli, že je to v pořádku! Já jsem to neudělal! Je to jenom magie!"
"Seber se a vypadni, ty lháři!" rozčilovala se na něj Tananda.
"Podvádění!" zamlaskal Šlajn nesouhlasně. "To znamená, že Garonamus je diskvalifikovaný!"
Nad arénou se najednou objevila bublina s Eklem. Sledovali jsme, jak smutně kroutí hlavou a maže jméno jeho týmu z tabule. Pak se bublina scvrkla zpátky do velikosti špendlíkové hlavičky.
Rozhodčí popošel, sebral žhnoucí brambor a hodil ho Chrličovi: "Hra pokračuje."
Počet soutěžících se zmenšil z osmi na dva. Melvine si hru užíval. Jakmile dostal brambor do ruky, okamžitě ho ladným obloukem vrátil. Jednou si ho ukázkově přehodil nad rukou, pak ho zas pomalému Chrliči poslal teatrálně klouzavým pohybem.
"Nic lepšího neumíš?" škádlil kamennou postavu.
"Sklapni, mrňousi," zavrčel Chrlič a namáhavě se pro brambor na poslední chvíli sehnul.
Ozvalo se zabzučení.
"Co to je?" zeptal jsem se.
"Ehm ehm, přátelé," odkašlal si významně Šlajn. "Kouzelný čas se chýlí! Brambor brzy vybuchne. Uvolí se jeden z hrdinů vzdát soutěž, než oba vyletí do vzduchu a budou rozmeteni na malé kousíčky?"
"Slyšels?" dorážel Melvine. "Ještě se můžeš vzdát!"
"Ne, ty se radši vzdej," opáčil Chrlič. "To ty jsi jenom z masa."
"Žádnej Batolan není jenom z masa, kámo! Jsme přece Batolani!" S tím si Melvine nadhodil plápolající hlízu jako míček a odpálil ho jako na tenise. Chrlič ho zachytil jednou velikou rukou. Kamenný obličej se mu ale na chvilku jakoby zkroutil.
Šlajn si přitáhl mikrofon. "Tihle dva toho prostě nenechají! Není to ohromné? Čarodějovi učňové by mohli srovnat skóre! Co říkáte, sázkaři?"
Znovu se objevila Eklova tvář. Na něj výkony soutěžících evidentně tolik nezapůsobily. Vypadal spíš naštvaně.
"Čarodějovi učňové by postoupili na čtyři ku jedné," procedil mezi zuby.
Sevřel jsem vztekle rty. Předpokládal, že prohrají. MÍ učedníci tedy NE!
Bzučení stále zesilovalo.
Šlajn napjatě vyjeknul: "Kdy už to zastaví?"
Melvine s Chrličem se ale nedali. Brambor mezi nimi lítal tam a zpátky tak rychle, že vypadal jenom jako ohnivá čára. Oba soutěžící se pohybovali jen pár stop od sebe a kouzelníci zblízka snímali jejich obličeje a ruce. Melvine už se potil. I Chrlič vypadal zpocený, ale pak mi došlo, že je to horkem z bramboru. V podstatě se kámen začal tavit!
Veliký kamenný předkus byl soustředěně zatnutý. Chrlič plácnul rukama po střele a poslal ji zpátky. Viděl jsem, jak mu dlaně začínají tát ve škváru. Za chvíli se mu úplně roztečou.
Chrlič si toho byl také dobře vědom. Ještě jednou odpálkoval Melvinovi brambor nazpět a pak couvnul a mával rukama, aby je zchladil. Melvine brambor naposledy chytil a pak si jej nechal vznášet nad hlavou, zatímco přijímal ovace publika.
Hlukem proletěl Šlajnův hlas.
"Vypadá to… ano, vítězem je Melvine z týmu Čarodějových učňů! Ale co náš horký brambor?"
Melvine vzhlédnul. Bzučení už se vystupňovalo na nepříjemný pískot. Ve vzduchu se objevily červené číslice. Publikum notovalo oslavnou píseň a odpočítávalo: "Deset, devět, osm, sedm…"
"Vybouchne to," varoval Šlajn Melvina zvesela. "Všichni k zemi! Sbohem, Melvine!"
Mému učni ztvrdnul obličej do tvrdohlavého výrazu, který jsem se naučil rozeznávat jako odmítnutí toho, co se mu právě někdo snažil říct. Mrknul nad sebe a rychle směrem k planoucí kouli mávnul rukou. Ta vyletěla vzhůru a Melvine kousek za ní.
Křišťálová koule, kterou ovládal jeden z čarodějů, musela snímat akci ze vzduchu, aby účinkujícího neztratila z obrazovky. Letěli vzhůru, pryč z otevřené arény rovnou do mraků. Melvine počkal, až se dostanou dostatečně vysoko, a pak si prsty zacpal uši.
Vysoko nad ním brambor explodoval a na stovky stran vyslal ohlušující ránu spolu se sprškou jisker.
"Fíha, tomu se tedy říká okázalý závěr!" konstatoval Šlajn. "Zatleskejte Melvinovi z týmu Čarodějových učňů!"
Přistihl jsem se, jak spolu s ostatními zuřivě tleskám. "To bylo úžasné!"
"Fakt stylový," plácala ručičkama Stázka. "To jsi ho naučil ty, Skeeve?"
"No, ani ne…" začal jsem.
"Ale ano," opravila mě Zajda pyšně. "Melvine se to od něj naučil zrovna v situaci, kdy nás Skeeve od podobnýho výbuchu takhle všechny zachránil."
Znovu se před námi zjevil Šlajn a uhlazoval si obočí. "Milí přátelé, tomuhle se říká drama! Ještě nikdo nikdy nedotáhl horký brambor tak daleko, aby nám vybouchnul nad hlavami. Většina diváků z prvních řad už se hrnula ke dveřím, když ten Batolan… naprosto neuvěřitelně… katapultoval brambor přímo do stratosféry! Počkejte, právě jsem dostal vzkaz od porotců." Strčil si jeden prst do ucha a vypadal, že poslouchá. "Ano, Čarodějovi učňové dostávají za tento stylový kousek jeden bod navíc. Gratulujeme, děcka!"

Samou radostí jsem dupal nohama do podlahy. "Skvělá práce, Melvine!" tleskal jsem.
Nakonec se mi ta hra nezdá zase tak špatná. Pohodlně jsem se opřel a sledoval dál. Zajdiny sportovní pořady mi vždycky přišly hloupé. Necítil jsem k obrázkům v čumbedně žádný vztah. Ale tohle je jiná, tady jde o mé vlastní studenty.

Další kolo byla soutěž v párech.
Šokující Mačové a Žraloci šli první. Výběr pořadí probíhal pomocí bílého peříčka, které se vznášelo ve vzduchu a rozsvítilo se nad hlavou kapitána daného týmu. Jeden člen z každého týmu musel přejít po provaze a ostatní mezitím posílali vzhůru předměty, které bylo třeba sestavit dřív, než se chodec dostane na druhou stranu. S ohledem na způsob pohybu žraloků se pro ně disciplína přizpůsobila pomocí kouzelných obručí, kterými musela proplout.
"Nesmíš se dotknout žádné stěny obruče, jinak to je, jako kdybys spadla z provazu," varoval ji Šlajn. "Poražený dostane jeden trestný bod. Jakmile se dostanete na druhou stranu, musíte mít čertíka v krabičce. Když se vám ho povede spustit, máte bod navíc."
Se zatajeným dechem jsme "chodce" sledovali. Žralokyně sbírala součástky na čertíka pomocí magie. Natáhla se po nich Silou pokaždé, když přiletěly vzduchem a mihly se jí před okem bez víčka.
Šokující Mačové asi kouzly příliš neoplývají. Stáli jeden druhému na hlavě a podávali si tak předměty z ruky do ruky. Když jim nahoře něco upadlo, nechali to dopadnout až na zem. Přesto byly týmy vyrovnané. Když se soutěžící blížili ke druhé plošině, seděl jsem už na krajíčku křesla.
"Budou to Mačové… ne, Žraloci! Ne! Mačové se dostávají dopředu! Dělejte! Honem, Žralokyně už je v poslední části - óóó, ne, dotkla se. To je škoda! Trestný bod pro Žraloky!"
Pak se ozvalo hlasité CINK!
"Mačové předbíhají na poslední chvíli Žraloky a zvoní na zvonec. To je ale překvapení! Favorizovaní Žraloci vypadávají z kola a večer se s nimi uvidíme u Kola neštěstí."
Prohlížel jsem si překážkovou dráhu, kterou musela Žralokyně proplout. Poslední obruč byla trochu níž než ostatní, takže se soutěžící neměla šanci do ní ohnout. Zakroutil jsem hlavou. Možná se mi to nerovné jenom zdá. Úhel našeho pohledu přes obrazovku může být zkreslený.
Ostatní týmy už hrály jenom na provaze. Další v pořadí nastoupili mí učňové.
"Už jste někdy chodili po provazu?" zeptal se hlas druhé moderátorky, když se Čarodějovi učňové dostavili na pódium arény.
"Vypadáme snad jako cirkusáci?" zeptala se Polona povýšeně. "Jsme absolventi vysoké školy!"
Moderátorka se zazubila do křišťálových koulí, které ji neustále sledovaly. "Tak to je tedy něco, dámy a pánové! Máme tady univerzitní studenty! Kdopak asi půjde po provaze? Ty?" zeptala se Včelky.
"No, já osobně se výšek docela bojím, madam," odpověděl Včelka zdvořile.
"Tak kdopak tedy?"
Učňové se shlukli do skupinky a stranou se poradili.
"A zlom vaz!" povzbuzovala Chladula Džinettu.
Ta se z kroužku oddělila, zhluboka se nadechla, zacvičila rameny a dala se do pochodu na věž. Bývalá roztleskávačka šplhala výš a výš. Padesát, šedesát, sedmdesát stop. Nakonec se dostala až na plošinu. Když si prohlédla úzký provaz před sebou, viděl jsem, že se třese. Něco si pro sebe zašeptala.
"Ona se modlí?" zeptala se Stázka.
"Ne," odezíral jsem bývalé studentce ze rtů. "Jenom řekla 'adjej'." Musel jsem se chtě nechtě pousmát. Teď nemůže spadnout. Kdo by si byl pomyslel, že se bude domýšlivá Pervektka ve chvílích úzkosti spoléhat na vynález nějakého zatraceného Tulpana. Byl jsem na ně na oba pyšný.
"Čarodějovi učňové se utkají s jedním z našich nejhrozivějších družstev," oznámil Šlajn. "S plešatým svaloušem."
Muž s nablýskanou pleší se zavěsil jednou rukou za žebřík a druhou zamával nadšenému publiku. Bez známky námahy se vyhoupnul na plošinu a pak vkročil na provaz. "Tak šup!" zaburácel. "Ať je to za námi!"
Jednočlenné družstvo samozřejmě není schopné posbírat součástky na čertíky samo, takže se plešounovi na pomoc vydali pódioví technici a nastoupili pod jeho věž.
"Připraveni?" zakřičel Šlajn. "Start!"
Džinetta ťapkala po houpajícím se laně. Včelka patrně vypočítával rychlost větru, který foukal dolů do amfiteátru, než vždycky Džinettě hodili nahoru součástky na čertíka. Tolk zatřepal hlavou a vyhodil svůj díl kousků nahoru.
"Šup, šup, šup," slyšel jsem ho volat za běhu. "Ty to zvládneš! Ty to zvládneš!"
Kromě jiného potřebovala Džinetta kousek provázku. Ten se ale bez pomoci magie dost dobře hodit nedá. Chladula ho své sestře z dívčího klubu bez problému bleskurychle dopravila. Džinetta se posunovala po laně dál. Poočku hlídala směr a zároveň omotávala provázek kolem šroubku. Figurku se šaškovskou hlavou si strčila pod paži, ale upustila zatím malou mosaznou krabičku. Naštěstí po ní chňapnul Tolk dřív, než dopadla na zem. Polona k němu natáhla prst a krabička se vznesla Džinettě zpátky na dosah.
"Všichni kolem ní levitujte ty součástky," instruovala svůj tým Polona.
"Já nevím, kam tohle patří!" zaúpěla Džinetta.
"Myslím, že tam vidím," mžoural Včelka. "Dal bych to támhle pod tu černou páčku!"
Polona naznačovala rukama, jak krabičku otočit, a ta její pohyby následovala.
"Provazochodci si neumějí poradit s montáží," oznamoval Šlajn zklamaně.
"Čert aby to vzal!" nadávala Polona. "Džinny!"
"Už to mám!" zasunula Džinetta radostně krabičku na místo a na jednu ze zapasovaných součástek na dně připevnila

čertíka.
Oba soutěžící už se blížili ke druhé plošině. Plešatý svalouš magii neumí, ale zdá se, že si vede stejně rychle jako Džinetta s pěti pomocníky. Když Pervektka zahlédla, jak je soupeř blízko cíli, zpanikařila. Roztřásly se jí ruce a k zemi se snesla sprška součástek.
Její tým, mí studenti, ji v tom ale nenechali. Včelka je dirigoval a říkal jim, kdo má kdy poslat nahoru jaký kousek. Poslední součástku měl on. Bylo to dřevěné víčko na krabici.
"Poslední!" zakřičel. Vyhodil víčko do vzduchu, aby se ho Chladula mohla ujmout a magií jej vytlačit až k Džinettě. Ještě tři stopy. Džinetta se opatrně posunovala kupředu. Pak začala točit klikou na boku krabičky. Plešoun byl o dva tóny pozadu. Hodil k ní nasupený pohled a točil rychleji. Džinetta také přidala. Byl to závod o to, čí písnička dřív dohraje. Džinetta seskočila z provazu na plošinu, zrovna když vyletěla čertíkova hlavička z krabičky. Bylo to o jeden úder srdce před plešounem.
"A máme vítězku!" zacvrlikal Šlajn. Slavnostně snesl Džinettu z plošiny a politoval svalouše: "Škoda, chlapče. Další v pořadí jsou Dračice proti Chrličkám."
Uprostřed pódia se znovu zjevila bublina s Eklovým obličejem. Dabel se snažil tvářit nestranně a vesele, ale podle mě ho překvapilo, že se moje skupinka takhle pěkně se svaloušem vypořádala. Tlesknul a ohnivá písmenka se přeskládala. Moji žáčci už si získali respektuhodných devět ku pěti.
Pozvedl jsem číši vína.
"Na Čarodějovy učně," pronesl jsem.
"Na tebe," řekla Zajda. "Bez tebe by to ty děti nikdy nezvládly."
"Všechnu práci ale odřely samy," namítl jsem skromně.
"Fakt? A kdopak šel předem prověřit všechny cvičiště? Kdopak seděl celou noc nad osnovama, aby se něco naučili?"
"Ale no tak," cítil jsem se trapně, "pojďte se bavit o něčem jiném."
"Pamatujete si na ten tým z Krokodýlie, jak tohle kolo s čertíkem úplně projel?" změnila naštěstí Stázka téma.
"Počkat… jo, pamatuju," zasmála se Tananda. "To bylo neuvěřitelný."
"Co se stalo?" vyzvídal jsem.
"Ále, celý to bylo špatně udělaný," mávla rukou Tanda. "Oni přeci nemají nohy přizpůsobený chůzi po něčem úzkým. Měli jí tenkrát dát ty obruče jako Žralokyni. Když jsem viděla, jak se na tom provaze komíhá nohama vzhůru a při každým kroku vzdychá "Och", "Ach", "Au", nemohla jsem se udržet smíchy!"
"A v poslední minutě jí krabička upadla," řekla Stázka. "To byl povyk. Spoluhráči se vrhli po tý škatuli jako delfíni po rybě. Ale pozdě. Prásk!"
Teď když už se o hru vášnivě zajímám, podělily se se mnou holky o svoje oblíbené historky z Utop se, nebo plav! Napůl jsem sledoval vysílání a čekal na chvíli, kdy zase nastoupí můj tým a bude mít příležitost zazářit. Moc se mi to líbí.

Kapitola dvacátá třetí
"Myslím, že ten drak podvádí."
BILGEWATER

"A nyní," snažil se znovu upoutat pozornost diváků Šlajn, "přichází dnešní třetí kolo a s ním volná disciplína! Účastníky budou všechny týmy, které jsou zatím ve hře. Poražení z minulého kola dostanou poslední šanci. Pokud by vyhráli, předají svůj trestný bod protivníkovi. Když ale prohrají znovu, vypadávají definitivně ze hry, takže půjde o všechno."
Na velkém pódiu se shromáždilo sedm zbývajících týmů. Šlajn se postavil mezi ně a předvedl všechny bělostné zuby. "Musíte se dostat na vybrané místo. Každý tým k ceduli se svým jménem." Šlajn ukázal po obvodu veliké místnosti, kde se rozsvítily názvy družstev. "To je vše. Nebo ne?" zeptal se šibalsky do křišťálové koule, kterou musel mít až u hlavy. "Dostanete se tam ale jen přes své soupeře a ti se vám v přístupu na bezpečné místo pokusí zabránit. Všechno je dovoleno. A aby tahle disciplína byla OPRAVDU zajímavá, pozvali jsme si pár šampiónů. Vítej, Pavoučice!"
Když se do arény snesl strašlivý černý pavouk, zatajil se mi dech. Chlupy na nohou měl dlouhé jako dikobraz. Zlověstné oči se mu jen blýskaly. Šlajn přešel pódium a ukázal na složitý vynález, který technici dokutáleli za Pavoučici.
"Dostat se za Pavoučici je snadné. Stačí vystřelit šíp do terče nad její hlavou. Tím na ní převrhnete sud vody. A ona vodu nenávidí."
Neviditelný orchestr zahrál napínavou melodii. Tam ta dáááá, tam ta dam!!!
Pavoučice stála uprostřed jeviště. Napadlo mě, že nemůže být zase tak těžké se jí vyhnout. Po obou stranách bylo dostatek místa.
"A také tu mám různé brutáky seržanta Pepka!"
Tihle jsou evidentně slavní a známí. Za divokého potlesku připochodovala jednotka vojáků ve fialových uniformách. Orchestr zahrál fanfáru a neviditelný sbor se rozezpíval. "My jsme veselí brutáci! Odřežeme frňáky, ruce, uši ty taky! Jedna dvě dnes o hlavu přijdeš s veselými brutáky!"
Tananda si pobrukovala s nimi. Pak se ale zahanbeně podívala na mě a zmlkla.
"Jsou to cukroušové," culila se. "S některejma jsem měla párkrát rande."
"A oni soutěžící fakt zmrzačí?" nevěřil jsem vlastním uším.
"No, většinou ne."
Polknul jsem. Brutáky následoval párek obrů lidožroutů v ochranných helmách, devět Impů s kyji na skateboardech a

hromada vřískajících opic. Původně mi jeviště v aréně přišlo veliké, ale poměrně rychle se všemi těmi "šampióny" zaplnilo.
"Třiii," začal Šlajn odpočítávat. Všichni hráči se připravili a natočili směrem k cíli. "Dvaaa. Jednaaaa. Teď!"
Volná disciplína - to tedy sedí. Vzniklý chaos by se dal přirovnat snad jen ke dni ochutnávek na Bazaru. Moji studentíci vyrazili směrem ke kýžené ceduli, ale okamžitě jim cestu zatarasily Chrličky. Kamenné postavy sledovaly každý jejich krok, poskakovaly zleva doprava a v šedivých studených tvářích se jim zračily škodolibé úšklebky. Polona se tvářila netrpělivě a mávla rukou. Nejbližší Chrlička jí přeletěla přes hlavu. Přistála na zádech drakovi z týmu Dračic a ten se se strašlivým řevem otočil, aby zjistil, kdo si ho nedovoleně osedlal. Učňové se rozutekli, protože se na ně drak vrhal, ke všemu s Troly v patách.
Moji studenti sice nemají taková těla nebo sílu, ale zase se umí pohybovat. Melvine se vznesl a provokativně se drakovi přiblížil k obličeji, až se dívali z oka do oka. Drak na něj vyplivnul horký plamen. Melvine se ladně zásahu vyhnul levitací. Drak roztáhl křídla a vydal se za ním, akorát přitom stihl srazit na zem Šokující Mači.
Žraloci se ihned chytili příležitosti. Celé hejno vyrazilo kolem drakova šlehajícího ocasu směrem ke svítící tabuli značící jejich jméno a zároveň vysvobození.
Nepočítali ale s plešatým Svaloušem. Ten se vtipně vyhnul Pavoučici a vyšplhal se na hřbety dvou vedoucích žraloků. Každému si jednou nohou stoupl za hlavu a bouchal je do citlivých žáber. Zbytek hejna se na něj vrhl s otevřenými tlamami a chystal se jej roztrhat na cucky. Plešoun se jenom chechtal, jako by na to čekal celý život. Pak zmizel ve změti ocasů a ploutví.
Uprostřed Pervektů s vyceněnými tesáky jsem zahlédl Melvina. Vypadal vyděšeně. Najednou k němu na provaze přiletěl s divokým rykem Včelka a seskočil vedle něj, aby Pervekty na chvíli zabavil a Melvine se mohl vzpamatovat.
BAMF! A byli fuč.
Zahlédl jsem je zase ve chvíli, kdy se objevili kousíček od čáry dělící cílové území mých učňů od zbytku arény. Melvine klopýtal a kroutil hlavou.
"Ne, ne, to nesmíte," káral ho Šlajn přes mikrofon. "Nesmíte si cestu k bezpečí krátit magií. Ehm, ehm, a máme tady brutáky!"
Než se Včelkovi s Melvinem podařilo překročit čáru, zaútočilo na ně několik vojáků v uniformě. Museli couvnout zpátky do mumraje. Chrličky se tam zrovna snažily ubránit obrům. Chladula uprostřed arény odrážela rány pomocí magie a zaječela pokaždé, když se k ní někdo přiblížil.
"Čerstvý maso!" zakřičel Chrlič.
Melvine se otočil a praštil ho do obličeje. Pak ale hned padl na kolena a mnul si bolavou pěst.
"Auuuu," soucítil jsem s ním.
"Takhle to dělají vždycky," konstatoval Ekl.
"Ha, ha, ha," řehtal se zlomyslně Chrlič.
"Hej, příšero!" utahoval si z něj Včelka. Když se na něj hora kamenů otočila, strčil si Včelka palce do uší a legračně zatočil rukama. Chrlič se za ním neohrabaně začal sunout. Včelka se propletl nejbližšímu obrovi mezi nohama. Ten se najednou zmenšil a ubylo mu chlupů. Došlo mi, že na oba Včelka použil neantikouzlo.
Chrlič chytil nyní obra proměněného ve Včelku za ramena a roztočil ho. Ten přistál s parádním žuchnutím na bradě.
"Včelka" se ale jen zamotal a pak se se zájmem otočil na troufalého útočníka. Začali se mlátit a publikum vřelo nadšením, protože si Včelkovy finty dobře všimlo. Desátník pomohl Chladule na nohy a ta klidila z cesty za Melvinem všechny zbývající protivníky.
"Tu máš!"
Na druhé straně pódia za Pavoučicí jsem viděl Džinettu, jak prchá před trojicí Impů na skateboardech. Sehnula se před stánkem s luky a šípy připravenými proti Pavoučici a vrhla se k zemi, aby mohla pod pavoukem válet sudy a dostat se z jeho dosahu. Pavoučice si jí ale všimla a sáhla si po ní jednou houževnatou nohou. Jen o kousíček jí minula kotník. Impové se proti ní rozpřáhli kyji a trefili kovovou konstrukci, která pavouka podpírala. Konstrukce zazvonila. Pavoučice se otočila na hedvábné síti a sekla po nich nohou.
Džinetta se vynořila na opačné straně a narazila na skupinu opic. Ječely a šplhaly jí až na hlavu, kde se usadily. Strhávala ze sebe jednu za druhou a házela je rovnou na naštvaného pavouka. Opice ale odvedly pozornost Pervektky od Impů, kteří si na ni počíhali za rohem. Najednou se na ni vrhli. Džinetta je odmrštila vlnou magie. Pustili se do ní další Impové. Se zaťatými zuby mlátila kolem sebe a trefovala jednoho po druhém. Impové klopýtali a padali k zemi. Za chvíli se ale vzpamatovali a zase byli na nohou.
Polona s Tolkem se probojovali asi napůl cesty k vysvobozující ceduli, když se před nimi z ničeho nic zjevil bruták ve fialové uniformě. Tolk se vyhnul ráně mečem a kousl ho do kotníku. Polona mu servala helmu z hlavy a pustila se do něj.
Z podlahy se vynořovali další brutáci a vrhali se na pomoc svým druhům. Polona s Tolkem byli v úzkých. Couvali před výpady mečů a bodanci kopí. Poloně se podařilo několik zbraní otočit proti jejich vlastníkům, ale brutáci měli naprostou početní převahu.
"Není trochu divné, že se ti šampióni soustřeďují na moje učně?"
"Ne," ujistila mě Tananda. "Jdou po každým. Seržant Pepek má rád rušno."
"Ani ne," ukázal jsem. "Podívej!"
Uniformovaní vojáci byli všude kolem naší skupinky. Pár jich okolo sebe šlehalo mezi Včelkou, Melvinem, Chladulou a cedulí. Chladula už byla zvadlá, zdaleka už nezvedala ruce tak vysoko, když bojovala s brutáky a snažila se je dostat z cesty. I Včelka vypadal unaveně. Je ze všech kouzelnicky nejslabší a ta tři kouzla, kterými vládne, mu v současné vřavě nejsou moc platná. Zbývá mu už jen síla svalů. Melvine sebe i jeho statečně bránil před zraněním, ale z malé plešaté

hlavy se mu řinul pot. A navíc se zdálo, že i když někdo z mých studentů zasáhne soupeře, nijak je to nezpomalí.
"Někdo je musí chránit magií," protestoval jsem.
Vtom se ozval křik. Sám seržant Pepek popadl Polonu do náruče. Pospíchal s ní doprostřed pódia a tam ji zvedl do nastavených pazourů Pavoučice. Ta ji kousla do krku a Polona omdlela. Pavouk ji začal omotávat do sítě. Zuřil jsem.
Další voják tasil meč a ťal. K zemi padl s ošklivou ránou na hlavě Melvine. Bruták si Batolana přehodil přes rameno a vydal se s ním doprostřed jeviště.
Džinetta mu byla v patách. Když zahlédla parťačku z dívčího klubu v pavučině, zalapala po dechu. Okamžitě se vrhla k lukům a šípům.
"Je to podvod," vykřikl jsem, když zbytek Skeevových učňů obklopil šik uniforem a tlačil je směrem k pavoučí síti.
"Všichni tam zemřou. Musím se tam dostat."
"Ty?" nechápala Stázka. "Ty se do toho nemůžeš plést. Ty děti podepsaly smlouvu o účasti."
"To ale nevěděly, že je to všechno bouda," dohadoval jsem se. "Podívej!"
Džinetta se snažila založit šípy a napnout tětivu, ale ta pokaždé praskla. Sáhla si pro další. Jestli se jí nepovede luk dát dohromady a vystřelit šíp na terč, Polona zemře v pazourech obrovského pavouka.
"No a co," nedal jsem se. "Už jsou ale unavení."
"Zvládnou to," řekla Tananda. "Musí."
Chladula vyrvala Džinettě tětivu a objela ji rukama.
"To je ale šikulka," radovala se Zajda. "Určitě ji zesiluje."
Nakonec se Džinettě podařilo tětivu natáhnout a založit šíp. VZZZZM! Trefila se do terče za Pavoučicí a tím pádem by se měl spustit příval vody.
Nic se nestalo.
Džinetta očima pátrala po rozhodčím. Soutěž nikdo nezastavil. Polona už byla od hlavy až k patě omotaná téměř neviditelnými vlákny a pavouk spěšně soukal další vrstvy kokonu.
"Musím tam jít," řekl jsem. Vstal jsem, ale nemohl jsem od čumbedny odtrhnout oči. Tolk dostal ránu do hlavy od Impa, který kolem projížděl na skateu. Zavyl a padl k zemi. Zajda mě popadla za ruku.
"Nemůžeš," řekla.
"Proč ne?"
"Protože… protože jsi byl z Pervu vyhoštěn. Pamatuješ?"
Zaúpěl jsem a padl zpátky do křesla. Teprve teď se mi to všechno vrátilo.
Zatčení policií, dlouhé bezúspěšné pátrání, kamarád, ze kterého se vyloupnul pochybný obchodník a nechal mě vyhostit z dimenze jako nežádanou osobu, která bude navždy na seznamu hříšníků.
Není moc lidí, kteří se tímhle mohou pyšnit.
V tu chvíli jsem za tu poctu moc vděčný nebyl. Sledoval jsem boj a přál si, abych se mohl do těch nehmotných výjevů dostat a toho neuvěřitelného chaosu se zúčastnit. Čím déle akce pokračovala, tím byla větší šance, že se jeden z mých špatně připravených studentíků dostane do situace, kdy ho zabijí. Přednášky o týmové spolupráci nebo plánování a strategiích nebudou nic platné.
"Co můžu udělat?" přemýšlel jsem a přecházel tam a zpátky. Čím déle jsem pořad sledoval, tím větší obavy mě přepadaly. "Musím to okamžitě zastavit."
"Co proměňovací kouzlo?" navrhla hned Tananda. "V tom jsi nejlepší."
Mávl jsem nad tím nápadem rukou. "Proměňovací kouzlo je fajn, ale nemůžu předstírat, že jsem jen tak někdo. Já musím na Per v vstoupit jako někdo vlivný, kdo lidi donutí udělat to, co potřebuji. Potřebuju dobré reference. Nemůžu se tam jen tak objevit jako kolemjdoucí a pokoušet se dát věci do pořádku."
"Máš přeci perfektní proměnu," řekla Tanda. "Aahze."
Zůstal jsem stát jako přimražený. "To nemůžu udělat."
"Ale můžeš," trvala na svém nápadu Tanda. "Víš dobře, že ho znám líp než ty. Má na Pervu poměrně působivou reputaci. Býval premiantem na MIPu a hned po tobě je nejznámějším členem M.Y.T.H. Inc. Může být ještě něco perfektnějšího? Nebo pervektnějšího?"
"On by do toho nešel. Ještě mu jeho pověst pošramotím."
Tananda přišla a vzala mě kolem ramen. "Ale určitě by do toho šel, tygře. Přemejšlej o tom, říká se, že přišel o Sílu. Když se tam ukážeš a trochu budeš kolem sebe házet magií, všichni uvěří, že ji má zpátky. To jeho reputaci ani trochu neuškodí. Naopak. Jdi do toho za Aahze, on to tam vyřeší. Jestli se vůbec najde někdo tak hloupej, kdo by se s ním pouštěl do křížku. Ale nejdřív musíš tam odtud dostat ty děti. Jsou úplně na dně sil."
V křišťálové kouli byl synovec Stázky obklíčený celou jednotkou Impů, kteří se na něj chystali s kyji. Melvine vyvolal elementální vír, ale na to byli připraveni. Z ničeho nic se vedle Melvina zjevil čaroděj v róbě a mávnul rukou. Melvine se zapotácel a propadl zmatku, protože se na něj řítili Impové na kolečkách. Rukama si kryl hlavu, uskakoval výpadům kyjů a kličkoval mezi skateboardy.
"A navíc," dodala Zajda, "celá tahle šlamastyka vlastně byla Aahzův nápad. To on k tobě přeci poslal Pervektky na studium."
"Měl bych se ho radši zeptat," řekl jsem nešťastně.
"Já se ho zeptám," nabídla se Tanda, a než jsem ji stačil zastavit, byla fuč. Vzápětí se ozvalo BAMF a zase tu stála s námi.
"Jdi do toho," potvrdila.
Vzít na sebe podobu mého bývalého učitele byla pro mě hračka. Jsem sice o pár palců vyšší než Aahz, ale to je jedno. Aahz si vždycky udržuje od cizinců (a učňů) odstup, takže mou lest nikdo neprokoukne. Poplácal jsem se po tvářích,

ale necítil jsem žádný rozdíl. Stejně tak jsem se nemohl prohlédnout v zrcadle.
"Perfektní," prohlédla si mě Zajda ze všech stran. "Nebo bych měla říct pervektní? A pamatuj si - nesmíš se smát. Aahz se skoro nikdy nesměje, ledaže by ho někdo lochtal."
"Není mi moc do smíchu," zavrčel jsem.
"Glíp?" vzlykl můj mazlík. Očichal mě od hlavy až k patě, protože mu podoba Aahze nepasovala dohromady s mým pachem. Nikdy si s Aahzem moc dobře nerozuměli.
"To jsem já," potvrdil jsem a podrbal ho na hlavě. "Neboj, Glípe. Je to pro dobro věci."
"Radši půjdu," ošil jsem se netrpělivě.
"Ne tak rychle, fešáku," zastavila mě Tanda a přivinula se ke mně. "Snad sis nemyslel, že tě v tom necháme samotnýho?"
"Nemůžu riskovat ještě vaše životy," zavrtěl jsem hlavou. "Jestli mě chytí, můžou mě tam zavřít na spoustu let."
"Ale nechytí," řekla Tananda. "Hlavně tam nechoď bez jištění. Dostat ty tvý učně z bryndy možná bude vyžadovat všechny naše síly."
"Copak jsi jim vždycky sám vtloukal do hlavy?" zeptala se Zajda a ukázala na obrázek bojujícího týmu. "Týmovou práci a rozdělení úkolů?"
Zaúpěl jsem. "Nechytej mě za slovo."
"Tys to snad nemyslel vážně?" popichovala mě Zajda.
"Ale jistě že ano!"
"Tak je to vyřešený." Pak už jen kývla na Tanandu a na Stázku.
BAMF!

Kapitola dvacátá čtvrtá
"Musím se do toho vložit."
TCHÝNĚ

Díky Bajtyně jsme naprosto přesně určili, kam se na Pervu potřebujeme dostat. Aréna sice měla být na "tajném místě ukrytém hluboko v horách nad opuštěným údolím, kam nikdy nevstoupila žádná živá bytost", ale to místo tolik sálalo energií, o tisících křišťálových koulích ani nemluvě, že jste záření viděli pouhým okem, natož pak sofistikovaným vynálezem.
Zhmotnili jsme se na kraji přírodního amfiteátru. Foukal tam takový vítr, že mě úplně štípaly uši. Nenechal jsem se ale rozptylovat dočasným nepohodlím a rovnou jsem zamířil do uličky mezi tisíci hlaholícími diváky, kteří jásali nad bitkou odehrávající se pod nimi na velikém jevišti. Dutý kamenný amfiteátr zesiloval zvuk, takže jsem slyšel každé zavrčení, výkřik a bolestivý jekot. Se třemi ženami v patách jsem pospíchal po nekonečném schodišti.
Zhruba každých sto schodů končilo mezipatrem. Asi na pátém mezipatře mi zatarasil cestu dospívající Pervekt ve vestičce a motýlku.
"Pane, mohu vidět váš lístek?"
"Jdi mi z cesty," zavrčel jsem.
"Bez lístku ale není do nižších pater povolen vstup."
Neměl jsem náladu se s ním dohadovat. Pomocí levitace jsem ho odhodil z cesty. Aahzova iluze bohužel připomínala originál jen podobou, nikoli silou. Pořadatel přistál na hlavách několika diváků. Sršel omluvami a snažil se rychle dolézt zpátky k nám.
"Zastavte se, pane. Musíte stát." Tananda se mi zavěsila za loket a sehrála part trolské svůdnice.
"Copak ty nevíš, kdo to je?" zeptala se pořadatele.
"To tedy nevím. A pokud mi neukáže vstupenku, budu ho muset nechat vyhodit!"
Nevšímal jsem si ho, ale stihli už jsme upoutat pozornost několika dalších poskoků a navrch pár stovek platících diváků. Držel jsem je v šachu magií a soustředil se. jen na svůj cíl. Každou chvíli ale někdo z nich zavolá ochranku.
"Mávej na ty hezký lidi," zamumlala. "Ať si myslí, že jsi celebrita. Aahz by to tak taky udělal."
Jakmile jsem se příště pohledem setkal s nějakou diváckou, nasadil jsem americký úsměv a zamával. Když dloubla do svého souseda a ukázala na mě, zamával jsem i jemu. Za malou chvíli vypadal náš sestup uličkou jako uvítání superstar. Zabránil jsem dokonce pořadatelům, aby mě doprovodili na jeviště. Měli sice pochybnosti, ale zviklal jsem je.
"Díky za doprovod, hoši," zavolal jsem přes rameno a má malá skupinka vystoupala po schůdcích na pódium. Studentíky jsem měl pořád uprostřed. Polona už byla celá zamotaná do pavoučího hedvábí. Džinetta se Včelkou už stáli na konstrukci a magií i hrubou silou se snažili na Pavoučici převrhnout sud s vodou. Přidal jsem k nim i svou Sílu, ale sud se ani nehnul. On se totiž vůbec neměl hýbat! Další podvod!
Chytil jsem první osobu, která mi přišla do rány. Byla to mladá Dabelka v úzké růžové sukni a bílé blůzce s deskami přitisknutými na prsa.
"Kdo je tady za to zodpovědný?" udeřil jsem na ni.
Podívala se na mě a mé tři společnice a povýšeně zvedla nos.
"Je mi líto, pane, ale tohle kolo už je uzavřené." Pak řekla pár slov do mikrofonu na blůzce a za zády se jí objevilo několik urostlých Pervektů v uniformě.
"Chci vidět vašeho šéfa," nedal jsem se.
"Tady nemáte co dělat. Pokud okamžitě neodejdete sami, rádi vám pomůžeme," vložil se do toho Pervekt s nejzlatějším náramkem na rukávu.

"Tak vy na mě jdete silou?" zeptal jsem se a zašklebil.
V duchu jsem vytvořil kouzelný popruh a celou skupinku bodyguardů stáhl k sobě pevným, těsným uzlem. Byl jsem tak rozzuřený, že jsem do toho vkládal víc energie, než kdy jindy. Začali lapat po dechu a zajímavě zelenat.
"Hej, tygře, uber trochu!" varovala mě Tananda. "Nech jim drobet vzduchu, ať ti můžou odpovídat na otázky."
"Pane," vypísknul kapitán, "co pro vás můžeme udělat?"
"Kdo má tady ten program na starosti?" zeptal jsem se velice sladce. "Chci ho vidět. A fofrem."
"Producent," vydechl velitel ochranky. "Jmenuje se Ekl."
"Tak nás k němu zaveďte," přikázal jsem. "Ekl mě dobře zná."
Svazek strážců před námi cupital jako jedno tělo. Tananda se Zajdou se do sebe zavěsily a odhadovaly, zda se udržím na uzdě. Snažil jsem se kontrolovat. Když jsem slyšel jeho jméno, mělo mi dojít, že v tom bude mít prsty víc než jen v analýzách týmů. Má to celé na triku! Stázka se před námi batolila a hrála roli mojí obdivuhodné sladké neteřinky.
"Podívej, strýčku Aahzi," řekla tím nejsladším hláskem a růžovým prstíkem ukazovala na Dabla v blýskavém obleku. "Támhle je zrovna pan Ekl."
Razil jsem si cestu dalšími členy štábu přímo ke známému obličeji.
Ekl se krčil pod kulisou obklopen lidmi z produkce. Stála tam také skupinka čarodějů v pláštích a drželi veliké křišťálové koule. Byli to příslušníci mnoha ras, ale jednoho spolku. Stejná páska na rukou prozrazovala, že jsou to rozhodčí. Dále tam s nimi stály slečny z různých dimenzí s deskami v rukou. Když zaslechl své jméno, otočil se. Nejdřív spatřil pevně svázanou ochranku. Pak nad jejich hlavami uviděl mě. Podíval se ještě jednou a pak vzal nohy na ramena.
"Stůj, Ekle!" přikázal jsem mu. Pustil jsem v duchu ochranku, utvořil smyčku z lasa a hodil ji na něj. Pak jsem ho táhl nad hlavami jeho lidí. Nechal jsem ho před sebou jemně přistát na nohy, ale kouzelný stisk jsem nepovoloval.
"Aahzi," vykoktal ze sebe. "Máš… máš zpátky svoji Sílu. To je… moc pěkné."
"To jo," zavrčel jsem, jak nejlépe jsem uměl napodobit svého učitele. "Právě včas, abych napravil velkou nespravedlnost, kterou máš na svědomí TY."
"J… j… jjj… já? Ve… ve… velkou nespravedlnost?"
"Ty. Stázku si asi pamatuješ, ne? A Tanandu? A Zajdu?"
Stázku si zcela jistě pamatoval. Sladce se na něj usmála. I přes můj pevný kouzelný stisk Ekl málem vyletěl z kůže.
"Aahzi," zapištěl Ekl. "Starej kámo! Pojď si o všem hezky v klidu promluvit."
"To mužem," souhlasil jsem, "ale nejdřív zastavíš tu soutěž, která právě probíhá."
"T… te… ttteď?" vykoktal Ekl.
Popadl jsem ho za límec a zvedl nad hlavu. Částečně jsem použil levitační kouzlo a částečně mi ho pomohl zvednout vlastní vztek. Houpal se ve vzduchu na konci mojí ruky.
Z ničeho nic se odněkud vynořila další jednotka běžné ochranky a běžela přímo na nás.
"Vodvolej je," řekl jsem klidně. "Všechny."
Eklovi od mého zvednutí čím dál tím víc brunátněla pokožka. Mávl rukama. Ochranka se okamžitě stáhla.
"Tak a teď zastav tu soutěž. Na tom trvám." S každou slabikou jsem s Dablem zatřepal.
Přišla ke mně Tananda a ovinula se mi kolem paže.
"Aahzi, nezabij ho," řekla tím nejmedovějším hláskem. "Je s tím pak moc patálií."
Znovu jsem s Eklem zatřásl, i když se sám dost klepal. "Proč by ne?" zavrčel jsem.
"No, museli by si pak hledat jinýho sázkaře."
"No a co?" pokrčil jsem rameny. "Tendle je stejně špatnej. Potřebujou novýho."
"Aahzi, Aahzíčku, kamaráde," škemral Ekl. "Co vlastně chceš?"
"Sledoval sem tu soutěž z T… z Bazaru a zdá se mi, že si to celý trochu přizpůsobuješ, jak se ti hodí."
"Co je ti do toho?" opáčil Ekl. "Stejně jsi nikoho z těch parchantů nemoh nikdy potkat, ne?" Pak se mu rozsvítilo. "Ty v tom máš prachy. Sundej mě dolů a popovídáme si o sázkách, Aahzi. Slibuju, že nepřijdeš o jedinej stříbrňák. Co tomu říkáš?"
"Do tohohle prachy nestrkám," odsekl jsem. Ani jsem nemusel napodobovat Aahze. Vztek proudil přímo ze mě. "Nikdy bych nevsadil na něco, v čem máš prsty ty."
"Ehm, chápu, že se ti moc nechce, ale mohl bys mě dát dolů? Řek bych, že si nás už všimli." Ukázal mi přes rameno.
Ohlédnul jsem se. Několik Sittacomediantů a Trolů s SOS páskami se hrnulo přímo k nám. Mávl jsem rukou a ochranka vyletěla do vzduchu.
"Odvolej VŠECHNY bodyguardy. A zastav tu soutěž! Hned!"
"Zastavím to, zastavím to!" vykřiknul Ekl. "Jenom mě dej dolů."
Postavil jsem ho na podlahu. "Tak dělej."
Ekl zamával na jednu Dabelku v krátké, úzké sukni. Rychle přiběhla a vytáhla tužku a desky.
"Ukončete to. Ztlumte světla a pusťte reklamy," přikázal Ekl.
Mladá žena něco řekla do mikrofonku na límci.
Pár pomocníků v matných oblecích se ihned rozeběhlo plnit její úkoly. Jednotka seržanta Pepka zpozorněla a odběhla z pole. Jejich soupeři zůstali zmateně koukat. Spoluhráči si posbírali své parťáky ze země a odbelhali se stranou, kde už na ně čekali Pervekti v bílém s nosítky a lékárničkami, aby jim prohlédli zranění. Přišery se stáhly k mantinelům. Některé si nechaly od pervektních kosmetiček v bílých pláštích, které držely paletky a štětce, opravit make up. Pavouk se snesl k zemi a nechal si od Dablů vykartáčovat a nablýskat kožich. Tolk pobíhal kolem svých kamarádů a léčil je svou psí doktořinou a soucitným vytím.
Potemnělou arénu rozezněl Šlajnův zvučný hlas.
"A nyní mi dovolte pár slov s naším sponzorem Kykyrýkem, největším výrobcem psích smradíků ze společnosti Edvik

a. s."
Neměl jsem čas tuhle náhodičku okomentovat. Měl jsem na mysli důležitější věci.
"Ty máš na starosti celou tuhle štancparádu?" zeptal jsem se.
"Ne tak nahlas!" úpěl Ekl. "Pojď do mé kanceláře." S tím mě rychle vedl do své bubliny. Mrkl jsem okem na mé dámy. Tananda a Stázka se vmísily do davu. Zajda se mě chytla za loket a doprovodila mě.
Počkal jsem, až se bublina uzavře a my se octneme ve zvukotěsném prostoru.
"A teď," posadil se Ekl za stůl s rukama složenýma na desce, "mi řekni, co tě trápí, příteli?"
"To je jednoduchý," odpověděl jsem. "Chci, abys tu soutěž okamžitě ukončil. Není vyrovnaná a dojde tady ke zranění."
"To ale nemůžu, starej kamaráde," zavrtěl lítostivě zrudlým obličejem. "Jmenovatelem té hry je nebezpečí. Vyžene vždycky sledovanost až na samý vrchol. Sponzoři to milujou."
"Já asi vyženu TEBE na samej vrchol," zavrčel jsem. "Povím ti to jinak. Koncept nebezpečí celkem chápu. Někdy je přitom i dost legrace, ale musí tam bejt šance nakonec vyhrát. Sice mám radši větší šance, ale spokojím se s málem. To, co jsem ale viděl dneska, mě ujistilo, že si tu hru přizpůsobuješ, abys určitý týmy vyřadil. A to se nedělá. Obzvlášť když se soutěžící hlásí do hry s tím, že musejí hrát fér. To znamená, že se fér hra očekává i od tebe. Nemám pravdu?"
"No, nehodlám ti tady nic odkývat, Aahzi," řekl nervózně Ekl. "Ty nás… nenahráváš nás, viď?"
Obřadně jsem si položil dlaň na hrudník. "Jsem snad takovej podvodník jako ty?"
"Upřímně řečeno jsi," nedal se Ekl. "Už tě znám pár století, Aahzi. O fér play toho dost namluvíš, ale sám taky pokaždý neděláš čestný kšefty."
"Na Pakle!" rozhořčil jsem se. "Na Pakle je fér cokoli, co ti vyhovuje. Jestli chceš hrát podle těchhle pravidel, nemám s tím problém. Ale to ti nevyhovuje. Viděl jsem tě. Tyhle dámy tě viděly."
"Trolka," vyprsknul Ekl. "A Tulpanka a Batolanka."
Znovu jsem snížil hlas. "Ty víš dobře, kdo jsou. A dovol, abych podotknul, že ta Tulpanka, z který si děláš srandu, je velice blízká jednomu mocnýmu chlápkovi s důležitejma kontaktama na Bazaru i jinde. Takže bys moh projevit trochu respektu."
Malým proudem magie jsem ho usadil do opěradla, abych mu připomněl, že už mám Sílu. "Takže teď bych mohl klidně jít a na veřejnosti roztroubit, co jsem viděl. Sponzoři ti stáhnou prachy, nebo se možná budeš muset jenom stáhnout ty a přestat se do toho motat a ovlivňovat výsledky. Předpokládám, že sis na určitý týmy vsadil pěknej balík a asi by se veřejnosti nelíbilo, kdyby se to dozvěděla."
"Všechno upravím!" vzdychl Ekl. Dal jsem mu pěst až pod nos. Zbledl dorůžova. "Teda neupravím, ale napravím! Jsem chtěl říct…"
"Chtěl si říct, že z toho uděláš férovou soutěž, ne?" zeptal jsem se a z výhrůžného tónu jsem přešel v polovině věty na medově sladký.
"Ano! Ano! Tak jsem to myslel. Bude to vyrovnané, přísahám! Odteď až do konce, dokud se nevyhlásí vítěz, přísahám, že tam nebude jediná záměrná nesrovnalost. Aahzi, ale víš, kolik mě to bude stát. Můžu se na tebe spolehnout, že si to necháš pro sebe, když udělám, co chceš? Prosím?"
"Dobře," kývl jsem a pustil ho. Ekl se vyškrábal na židli a pokynul na třetí dabelskou asistentku v krátké sukni. Přispěchala do bubliny a připravila si tužku a desky.
"Zlatíčko, chci, abys udělala tohle…" Pak vyjmenoval dlouhý seznam pokynů. Holka si nadrápala poznámky. Já si založil ruce tak, jak jsem to Aahze viděl mnohokrát dělat, a pozorně sledoval Ekla, aby nevynechal jediný detail svého slibu. "Jo a dones mi losovací osudí, prdelko. Musím… se na něj podívat."
Prdelka se na nás zazubila a zmizela.
"Je to tak v pořádku, Aahzi?" zeptal se Ekl a mnul si ruce. "Je to oukej?"
"Jistě," zatvářil jsem se důležitě. Ekl se uvolnil a vrátil se k židli. Než se posadil, ukázal jsem prstem a židle zamířila ke mně. Dřepnul jsem si a pohodlně se opřel s rukama složenýma za hlavou.
"Co to děláš?" nechápavě natočil hlavu.
"Jen tak tu vegetuju," odpověděl jsem. "Chci se jenom ujistit, že všechno splníš, jak jsi slíbil. Hodlám odejít až po skončení soutěže, ať už vyhraje kdokoli. Bude to pro nás oba hezký překvapení."
"To teda jo," klesl mu hlas. Pak mávl na technika, aby mu donesl židli a Zajdě také. Přiznávám, že ode mě bylo neslušné sednout si a nenabídnout židli dámě, ale musel jsem předstírat, že mám všechno pod kontrolou. Kouknul jsem na ni, jestli se nezlobí, ale tvářila se potěšeně.
Ekl si všiml našich pohledů a polknul. "Ehm, mohl bych vám nabídnout něco k pití? Slečno Zajdo?"

Publikum zabavovala hudba a pódium se mezitím zatáhlo oponou. Ekl najel se svou bublinou na plochu arény, aby osobně rozdal pár rozkazů. Zajda si ucucávala koktejl Dračí růžovku s malíčkem zvednutým jako dáma. Já se zatím procházel po Eklově kanceláři a snažil se co nejvíc vypadat jako Aahz. Pár yardů od nás jsem zahlédl Čarodějovy učně, ale rychle jsem odvrátil zrak. Nemohli mě sice v přestrojení poznat, ale bál jsem se, že by mě prozradilo nějaké gesto. Bohužel nás také zahlédli. Džinetta poklepala svým družkám na ramena a ukázala na nás. Všechny tři k nám připochodovaly.
"Ahoj, Zajdo," pozdravily.
"Čau, holky! Nestačím koukat, jak dobře si vedete." Pochválila je Zajda. "Netušila jsem, že se soutěže zúčastníte."
"No," začala Chladula, "nechtěly jsme nic říkat, aby nás někdo nezaslechl. V minulosti se stalo pár sabotáží a týmy pak nemohly nastoupit. Není Skeeve naštvanej, že ne?"
"Kdepak!" ujistila je Zajda a objala je. "Je na vás pyšný."

Pervektkám se ulevilo a usmály se.
"To je super," vydechla Džinetta. "Všichni k němu chováme velkou úctu. Vždycky na něj budeme vzpomínat jako na pravýho učitele."
Začal jsem trochu slzet. Sáhl jsem si do kapsy pro kapesník a hlasitě se vysmrkal, abych skryl zavlhlé oči.
To ke mně přivedlo Džinettinu pozornost.
"Aahzi, vy máte s touhle hrou něco společnýho?"
"N… ne, nemám," řekl jsem. "Jenom tady dohlížím na fér play."
"Aha," odtušila. "A budete tady potom? Chtěla bych si s vámi promluvit."
"Jasně," prohodil jsem jakoby ledabyle. Neplánoval jsem, že se tu nějak moc budu potulovat, aby někdo neprokouknul moji proměnu. Takže jsem mohl slíbit cokoli. Odkráčela k ostatním, ale určitě si povídaly o nás.
Zajda si toho všimla. "Mohl bys je odposlouchávat," připomněla mi.
"Víš," přimhouřil jsem oči, "tak nějak si nejsem jistý, jestli to vůbec chci slyšet."
Rozruch utichl a Ekl se vrátil k nám do kanceláře.
"Nahoru," přikázal a stříbrná bublina se poslušně zvedla nad jeviště.
Uprostřed pódia se objevil Šlajn a slavnostně zvedl ruku.
"Bitka pokračuje!"

Kapitola dvacátá pátá

"Vyřiďte šéfkuchaři můj dík a poklonu."
S. TODD (HOLIČ)

"Je nám líto, ale musíme se rozloučit se Svaloušem s pleší," svěřil divákům Šlajn dalšího dne na začátku hry.
"Óóóóóóéeeee," zaznělo sborově publikum.
Teprve teď jsem si všiml, že divákům napovídají, jak mají zrovna reagovat. Mimo dohled křišťálových koulí se vznášejí hejna světlušek a pomocí nápisů radí publiku, co má vyjádřit. Právě teď se rozsvítil nápis "zklamání".
"Ano, vážení," pokračoval Šlajn, "postup byl na dosah, ale Kolo neštěstí se zastaví, kdy chce a kde chce. I v poslední den soutěže Utop se, nebo plav z Pervu se spojíme s naším slavným sázkařem Eklem, aby udal kurzy pro dnešní den. Dámy a pánové, bookmaker Ekl!"
Světlušky rozsvítily nápis "Milujete ho!" a publikum začalo ryčet.
Šlajn se objevil v bublině. Ihned se k ní vznesly tucty čarodějů v róbách a nasměrovali na nás své křišťálové koule. Zajda měla na sobě velice upnutý broskvový kostýmek, který vytlačil její přirozené vnady nahoru i dolů. Seděla na stoličce vedle Eklovy tabule s kurzy a ručkou laškovně zamávala na fešného Sittacomedianta. Já jsem stál u zdi s rukama založenýma na prsou. Někde dole dohlížely na mé studentíky Tanda se Stázkou. Čarodějovi učňové jsou jištěni ze všech stran.
"A dnes tu máme ještě další hosty," oznámil Šlajn, který se nikdy nenechal zaskočit. "Kdopak jsou tihle vzácní lidé, Ekle?"
"Tahle milá dáma je slečna Zajda," představil ji nervózně. "Bude pro mě dneska ukazovat čísla. Ukažte nám, prosím, dvojku, Zajdo."
Zajda se celá rozzářená poslušně postavila a ukázala na nejbližší číslo dva.
"Výborně, mladá dámo!" rozplýval se Šlajn. "A kdopak je tento gentleman?"
"To je velmi známý obchodník a kouzelník, který provozuje své zájmy na Bazaru na Pakle. Jak ale sami vidíte, pochází z téhle nádherné dimenze, kterou jsme si vybrali pro tento díl soutěže. Jmenuje se Aahz…"
"…mandius," dokončil jsem za něj a potřásl jsem si rukou se Šlajnem. "Jmenuji se Aahzmandius."
Stiskl jsem mu ruku tak silně, aby nemohl zapochybovat o nedostatku šupin na mé kůži. Stáhl ji a protřepal prsty, aby se mu do nich vrátila krev.
"Rád vás poznávám," uculil se Šlajn. "A nyní nám, Ekle, povězte naše dnešní sázky za půvabné asistence," zdůraznil pro čaroděje, kteří se vznášeli mimo bublinu, "nádherné Zajdy."
Ekl se pustil do rozboru. "Jak všichni víte, Žraloci včera dostali do zubů a vypadli během rvačky. Ani jediná rybička se nedostala na místo určení včas. Tím pádem mají Šokující Mačové jedenáct ku jedné. Chrličky se svým excelentním výkonem vyšplhaly na výborné místo. Po zaznění píšťaly zůstala na ploše arény jen jedna. Čarodějovi učňové mají čtyři ku jedné. Utrpěli zdravotní problémy. Kaniďan Tolk přišel o všechny zuby, když táhl po podlaze kamenného Chrliče. Naši dentisté mu je sice vyměnili, ale štěně je dneska ráno celé rozbolavělé. Dračice jsou pořád na tři ku jedné a Pervekti jsou nadále mými favority na vítěze."
Zajda ukazovala na odpovídající údaje. Při zmínce o našem týmu jsem si všiml, že se zamračila, ale ihned zase přepnula na americký úsměv, aby ji mohly křišťálové koule zabrat z několika úhlů.
"Tak jste to slyšeli, dámy a pánové," rozzářil se Šlajn do křišťálů. "A my můžeme přistoupit k další jídelní disciplíně. V minulých dílech jsme si množství jídla užili až až. Dneska půjde soutěžícím o kvalitu, respektive o její nedostatek. Mám tady pět barevných peříček, která rozhodnou, kdo z kterého týmu se žranice zúčastní. Jste připraveni?"
Zatímco mluvil, koule se opět snesla na pódium, takže jsme se ocitli uprostřed soutěžících.
"Anóóó!" zakřičely týmy. Tolk měl obvázané čelisti, ale přesto poskakoval nahoru a dolů. Dračice ovládaná Trolem z vlastního týmu zvědavě naklonila hlavu.
Šlajn vystoupil z bubliny a ukázal k nebi. "Tady jsou naše peříčka osudu!"
Ke každému týmu se na vlnách mírného větříku, který ochlazoval rozvášněnou arénu, líně snášela peříčka. Chvíli jsem je pozoroval a všiml si několika podezřelých trhnutí. Nějaká neviditelná ruka peříčkům upravuje směr.

"Ekle," zavrčel jsem varovně.
Dabel se na mě omluvně otočil. "Aahzi, musíme ty kola trochu vyrovnat. Co když se proti Batolanovi postaví Dračice? To nebude žádná soutěž! Publiku se to nebude líbit. Přísahám, že v tom jídle nebude nic jiného než jídlo."
Tenhle kompromis mě uspokojil. Aspoň to moje učně nestaví do nevýhody. "Tak dobře."
Šlajn se právě chystal nebohé strávníky ohlásit. "A peříčko osudu zavál větřík ke Grantovi z týmu Dračic!"
Z řady vystoupil statný Trol s tmavě fialovou srstí a oběma rukama zamával publiku.
"Připojí se k němu Megana ze šokujících Mačů. A červené peříčko přistálo u Nity od Chrliček! Za Pervekty půjde soutěžit Krašmíra. A Čarodějovy učně bude zastupovat Včelka. Dovolte, abych vás pozval ke slavnostnímu stolu."
"Tak tohle je za všechny sušenky, děcka," oznámil Šlajn. "Jejda, omlouvám se, lidičky, o sušenkách bych mluvit neměl. Nepředstavujte si žádné placky nebo palačinky. Tady jsou naši šéfkuchaři! A nezapomeňte na pravidla. V tomhle kole se nedávají trestné body. Musíte sníst všechno, co je v misce. VŠECHNO. Žádná polévka, žádný zákusek. Ti, kdo přežijí… tedy, chtěl jsem říci, vyhrají tohle kolo, postupují do finálního boje, do souboje dvou monster, který určí, kdo se Utopí a kdo bude plavat!"
"A nyní přichází obsluha se zavázanýma očima," pokračoval Šlajn s úsměvem, zatímco na pódium se slepě připotácelo pět Dablů v bílých pláštích s tácy v rukou. "Naši číšníci nevědí, komu dávají kterou misku. Modlete se, aby v ní bylo něco stravitelného. Pokud jídlo neudržíte v žaludku do konce kola, prohráváte a váš tým jede domů. Žádné ceny útěchy, ale aspoň vám dáme něco na zklidnění žaludku. Jste připraveni?"
"Připraveni!" ozvali se sborem soutěžící.
"Tudy, obsluho! Následujte můj hlas."
"Lepší vyřazovací kolo jsem ještě nevymyslel," svěřil se mi Ekl, když se naše bublina vznesla mimo dosah soutěžících.
"Jsi podvodník a nic jinýho," zavrčel jsem.
"Ne vždycky," zakroutil hlavou Ekl. "To bys nevěřil, jak se s tím některý hráči poperou. Na Imperu vyhrála tohle kolo taková malá stará dáma. Zjistilo se, že vůbec nemá žádnou chuť, takže jí to bylo jedno."
Pod námi se mezitím číšníci v bílém dostali až ke stolům. Položili zakryté misky před každého soutěžícího a pak ustoupili. Poklice se samy odklopily. Publikum překvapeně vydechlo "Oooooch".
Škubl jsem sebou. Všechna jídla vypadala na zvracení, ale k mojí hrůze vyfasoval Včelka misku dobře známých fialových panožek. Pervské jídlo! Nenávistně jsem se podíval na Ekla.
"Říkal jsem ti, že Pervekti jsou moji favoriti," přiznal zjihle. "Kdyby náhodou dostali domácí stravu, tak…"
"Takže podvádíš."
"Klid, Aahzi, jen klid! Stejně na tom nezáleží. Krašmíra dostala, hmm, počkej, podíváme se. Tady: kamenný brambůrky v sírové šťávě. Hele, jak se na to Chrlička mlsně kouká. To je pochoutka z její dimenze!"
Šlajn se postavil vedle nich a v ruce držel starodávný zvoneček. Zacinkal s ním a kolo začalo.
"Podává se první chod!"
Včelka se tvářil stejně vyděšeně, jako jsem se já cítil. Bylo mi ho líto. Slušnému Tulpanovi by se nemělo stát, aby dvakrát v životě musel čelit pervské kuchyni, natož pak dvakrát za měsíc! Hemžící se sliz si začal hledat cestu ven z misky. Včelka je s odporem nastrkal zpátky. Jeho spoluhráči na něj ze stran pokřikovali povzbuzující slova.
V duchu jsem křičel s nimi. Nejradši bych na něj dolů zavolal, že už to jednou úspěšně zvládl. Že to dokáže ještě jednou. Taky mi ale bylo jasné, že se děsil okamžiku, kdy se jediné sousto přiblíží k jeho ústům. Zvedl se mi žaludek a to jsem si vybavil jenom tu chuť a konzistenci, POHYB jsem radši vůbec nebral v úvahu.
Trol zíral na misku plnou živých pavouků a škorpionů. Že by měl v očích strach? Ještě jsem neviděl, že by Trol zbledl při nějaké fyzické disciplíně, ať už byla sebenáročnější. Chvíli mu trvalo, než překonal nával odporu. Pak rozhodně zvedl chlupatou tlapu, popadl lezoucí tarantuli a strčil si ji do pusy.
Jedno žvýknutí a začal mu otékat obličej.
"Co se děje?" zeptal se Šlajn.
"Já chsem alerghickejch na bavougy," vysoukal ze sebe Trol. "Mhushim…"
Pak se už jen zvednul a odklopýtal ke straně. Hned se za ním vydali ošetřovatelé s tmavými kufříky.
Šlajn se otočil ke zbytku týmu, který nedočkavě čekal bokem. "Je mi líto, Dračice! Vypadáváte!"
"Včelko, do toho! Včelko, do toho!" volali Čarodějovi učňové. "Zbašti to! Zbašti to! Zbašti to! Zbašti to!"
Včelka byl sice bledý jako stěna, ale podíval se na své kamarády a ukázal jim vztyčené palce. Vzal si lžíci a jednu z panožek srdnatě majznul. Ta se vzepjala a pak sklesla. Desátník nervózně polknul, nabral ji na lžíci a donesl ji až ke rtům. Dav ztichl.
S pokřiveným obličejem si nacpal sousto do pusy a polknul.
Dav šílel.
Krašmíra vedle něj se nakláněla nad talířem rozmačkaného kamení a nabírala sousta, jak nejrychleji to šlo. Žvýkání ale trvalo celou věčnost. Při všem tom praskání a drcení jsem se úplně instinktivně přikrčil a přemýšlel jsem, jestli zuby drtí kameny nebo naopak.
Šokující Mačka seděla jako přimražená a zírala na svůj chod. Uprostřed talíře měla jeden kulatý bílý předmět asi dvakrát větší než moje pěst. Její pohled jí oplácel zpátky. Bylo to oko posypané petrželí.
"Jak to jde, Megano?" pobízel ji Šlajn.
"To ne… ne… nemůžu udělat!" Mačka vyskočila od talíře a utekla do náruče čekajících spoluhráčů. Šokující Mačové se všichni tvářili, no, šokovaně.
Sittacomediantka přispěchala s mikrofonem právě včas ke kapitánovi týmu, který utěšoval vzlykající spoluhráčku.
"Když jste říkali, že se soutěž bude odehrávat na Pervu, nedošlo mi, že bude perversní!"
Chrlička vyškrábala prázdnou misku a vítězně se postavila a sepnula ruce.

Komentátorka k ní přiběhla a přistrčila jí mikrofon.
"Gratuluji, Nito, skončila jsi pět minut před posledním zvoněním!"
"Díky," culila se Chrlička a mrkala na své spoluhráče. "Ještě jsem chtěla říct… ble."
"Ještě jsi chtěla říct ble?" nechápala Sittacomediantka a stejně jako publikum nasadila tázavý výraz. "Chtěla jsem říct… blil!"
"A co to znamená?"
Význam byl odhalen vzápětí. Chrlička Nita odběhla k nejbližší váze a vyvrhla tam hnusný zelený a žlutý mišmaš, který před chvílí dojedla.
"Tak to je konec," soucítil s ní Šlajn. "Zbývají nám už jen dva soutěžící. Jestlipak to zvládnou?"
Držel jsem Včelkovi palce. Vedl si moc dobře. Kromě okamžiků, kdy do jídla mlátil, aby ho omráčil, se na talíř raději vůbec nedíval. Každé sousto velice obezřetně spolknul a chvíli počkal, jestli se nevrátí zpátky.
Krašmíra to dělala podobně. Zdálo se, že se jí ale dělá špatně. Není moc věcí, které Pervekt nemůže pozřít, i když mi dalo práci o tom moje učně přesvědčit. Neopracované materiály ale asi na tom miniseznámku budou. Křup, skřip, polk. Křup, skřip, polk.
Prásk, čvach, polk.
Křup, skřip, polk.
Oba soutěžící to měli těsné. Kdopak asi dojí první? Ještě dvě sousta. Jedno…!
"A je to!" oznámil Šlajn. "Poslední zvonění! Máme dva vítěze! Stoupněte si, děcka. Tak jaké to bylo?"
"Hrozné," vydechnul Včelka. "Horší než armádní kantýna."
"Ha, ha," zachechtal se Šlajn. "A co ty, Krašmíro?"
"Souhlasím s ním," kývla Krašmíra.
"Tak je to tady, přátelé! Máme dva týmy do finále! Jsou to Čarodějovi učňové a Pervekti, domácí tým z Pervu!"
Publikum ani nepotřebovalo světlušky, aby propuklo v nekonečný jásot. Zajda a já jsme po Eklově malé kanceláři radostně poskakovali. Na jeviště se přiřítily oba týmy, aby kolegové pogratulovali svým šampiónům. Oba výherci statečně zamávali obecenstvu.
"Zůstaňte s námi a sledujte souboj dvou monster. A nyní pár slov od našeho sponzora, majitele Blevajs Restaurací. Kdybyste si chtěli dát to nejlepší pervské jídlo či úžasné párečky, zelíčko, plněné papriky nebo jídlo z kterékoli jiné dimenze, jděte do Blevajsu!"
Při zmínce o jídle Včelka zezelenal. Krašmíra byla ještě zelenější. Oběma současně, jako kdyby to předtím nacvičovali, se udělalo strašně špatně. Pořadatelé k nim přispěchali s kouzelnými hůlkami.
Jakmile pohasla světla, Včelka a Krašmíra se pozvraceli. Už to bylo jedno, světla už na ně nemířila. Uspěli, aniž by se do toho pletl Ekl.
"Kdo moh' tušit, že je ten Trol alergickej na pavouky?" zeptal se nevinně.
No, téměř se do toho nepletl.
"A co bude dál?" zeptal jsem se.
"No," začala Zajda nadšeně popisovat, "zbývající týmy musí projít bludištěm. Tam na ně číhá strašlivé monstrum. Každý tým si vylosuje barevnou kuličku a podle ní pak musí čelit konkrétní příšeře. Jééé, omlouvám se, Ekle! Pověz nám to ty!"
Ekl se opřel v křesle a zeširoka se usmál. "To je v pořádku, drahoušku. Vůbec mi to nevadí. Právě jste dokázala, že jste naše fanynka. Nechtěla byste pro mě točit reklamy? Taková krasavice by mi určitě přitáhla pár dalších diváků."
"No," začervenala se polichocená Zajda, "budu o tom přemýšlet."
"A co Velký Skeeve? Ten je taky fanda do soutěží?"
"Nic takovýho nesleduje," odpověděl jsem stručně.
"To je škoda. Taková podpora by nám vydělala balík." Ekl vzdychl. "Tak pojďme pogratulovat vítězům."

Kapitola dvacátá šestá

"Jděte rovně za nosem."
PINOGCHIO

"A nyní," rozzářil se Šlajn, "se dostáváme k finálnímu vyřazování. A že už jsme tady zažili hodně týmů, které nakonec odpadly do posledního člena. Ano, je tady souboj monstra s monstrem!"
"Gratuluji oběma," řekl Ekl. Přistáli jsme na hlavním pódiu. Včelka byl ještě trochu pobledlý z nedávného utrpení, ale jinak vypadal v pohodě. Nerad bych volal doktora, když už jsou mí studenti tak blízko cíli. Pořád před nimi ale stojí neuvěřitelné nebezpečí. Cestou dolů mě Zajda obeznámila se spoustou monster, která se s týmy utkala v minulých dílech. Připadalo mi, že cituje knihu Kdo je kdo ve světě rozparovačů a vrahů. Jedna Sittacomediantka si Ekla vzala stranou, aby zkontroloval scénář v deskách.
"Hej, pusino," zamrkala Krašmíra na Polonu, "proč se tady zahazuješ s nějakejma Tulpanama? Měla bys přejít do našeho týmu. My jsme jasný vítězové. Žádný body pro podřadný druhy."
Polona na ni zavrčela. "Chceš snad urazit moje přátele, ty hnusná příšero?" zamračila se a výhružně na ni pokývala namanikúrovanou sadou pařátů. "Pojď sem a řekni to znova!"
"No tak, no tak," stoupl jsem si mezi ně. "V minulým kole jste se držela skvěle," poblahopřál jsem pervské šampionce. Poplácal jsem ji srdečně po zádech a přidal k tomu trochu magie, takže se mírně zapotácela. Zašklebil jsem se na své studenty a doufal, že mou proměnu nikdo neprokouknul. "Hodně štěstí vám všem do posledního kola."
"Díky," hodila hlavou Krašmíra.

Otočil jsem se k Čarodějovým učňům. "To byl hrdinskej výkon, člověče," dal jsem Včelkovi uznale ruku na rameno. "Sníst mísu pervskýho jídla a přežít to nezvládne jen tak ledajakej demon."
"No, nebylo to poprvé," přiznal Včelka. "Mistr S… můj poslední učitel mě donutil si to vyzkoušet."
"A jaký to bylo?"
"Hnus! Bez urážky, pane!"
Jméno Skeeve se evidentně na téhle akci nesmí říkat nahlas. To mě ohromilo.
Džinetta na mě spiklenecky mrkla. "Jeho učitel nás přiměl dělat spoustu věcí, který jsme nikdy předtím nedělali."
"Třeba jako táhnout za jeden provaz," přidal se Melvine. "Já si na partičky moc nepotrpím, ale tady v týmu jsme se stali nejlepšíma kámošema."
"Nějak se s ním musíme snést," pokrčila Polona rameny. Udělali na sebe obličeje, ale řekl bych, že šlo o láskyplné škádlení. Doufám, že to odněkud vidí Stázka. Třeba jsem opravdu zasadil semínko M.Y.T.H. Inc. číslo II.
Tolk se slastně opíral o Chladulu, která ho jen tak drbala za ušima. Najednou se ale Kaniďan napřímil a přišoural se po všech čtyřech až ke mně, aby mi očichal zápěstí.
"Hej, nech toho!" zaburácel jsem. "Jistě, jistě, jistě," couvnul Tolk. Namísto podezíravého pohledu se ale začal přihlouple usmívat. "Jejda," pochopila Zajda.
"Radši odsud vypadneme, než Včelku napadne hodit na mě antikouzlo," pošeptal jsem jí. Naposledy jsem se otočil k soutěžícím: "Hodně štěstí a ať vyhraje ten nejlepší tým."
Potom jsme se rychle vrátili do bubliny.
Ekl splnil společenskou povinnost ve formě několika potřesení rukou a pak se k nám připojil.
"Tak, teď teprve uvidíme pořádnou akci," mnul si ruce. "Na tuhle část si vždycky najímáme jednu místní supermodelku."
Ze tmy vystoupila překrásná štíhlá vysoká Pervektka v obepnutých světle žlutých večerních šatech a nesla keramickou krabici, ve které něco chrastilo. Ozvalo se divoké hvízdání.
"Uklidněte se, pánové," tišil Šlajn rozdováděnou mužskou část publika a přišel dámě nabídnout rámě. Dovedl ji až ke krásně vyřezávanému stolu. "Je čas vytáhnout los a utkat se s monstrem!"
Na jeviště vyšel mohutný Pervekt.
"Brucel bude tahat za Pervekty."
Po rychlé poradě byl za učně vyslán k osudí Tolk.
"A za Čarodějovy učně Tolk."
Založil jsem si ruce na prsou a čekal na výsledky. Ekl si můj postoj vyložil jako kritiku. Nervózně si prstem přejížděl po krku za límcem.
"Aahzi, chci, abys věděl, že tohle je fér. Je to naprosto spravedlivý, slibuju! Nemůžu za to, že jsou ty monstra zabijáci. To je součást hry!"
"Jo, jo," ubezpečoval jsem sám sebe. Můžu si za to sám. Chtěl jsem férovou hru, tak se do toho teď nesmím motat ani já. Možná to bude to nejtěžší, co jsem kdy udělal. Ať se stane cokoli, připravil jsem svoje studenty, jak nejlépe jsem při jejich nezkušenosti mohl. Zajistil jsem jim aspoň poctivou šanci. Sami do toho chtěli jít. Zúčastnili se soutěže Utop se, nebo plav naprosto dobrovolně a vyhráli příležitost dotáhnout to až do konce. Nezmůžu nic, ledaže bych to všechno zrušil. Smutně jsem se podíval na své učně. "Já vím."
Brucel strčil ruku do krabice a vytáhl kuličku.
"Pervekti si vylosovali oranžovou!"
"Oooooch," vydechlo publikum.
Tolk si jednou packou přikryl oči a druhou strčil do osudí. Aniž by se na kuličku podíval, podal ji Šlajnovi. "Čarodějovi učňové mají fialovou!"
"Aaaaach," zareagovali diváci.
"Za chvíli jsme zpátky a zatím si poslechněte pár slov o Vanyši, pracím prostředku, který zlikviduje skvrny ze všech vašich šatů! Vanyš, skvrn a špíny se zbavíš!"
Na dlouhých třicet vteřin pódium potemnělo.
"Uvítejte naše finálové týmy!" oznámil Šlajn, když se reflektory znovu rozzářily. "První domácí tým jsou chlapci a děvčata v zeleném - Pervektové! Ano, tady jsou, perfektní každým coulem. Zatleskejte domácímu týmu!"
Zprava vystoupili do záře reflektorů Pervekti, minulými koly oslabené pouze pětičlenné družstvo. Čisté světle zelené teplákové soupravy dobře kontrastovaly s nazelenalou pokožkou, ale nedovedly úplně skrýt tu ovázanou ruku, tam zase zalepené ucho. Všichni působili neochvějně odhodlaně.
"A nyní přicházejí jejich vyzyvatelé!"
"Búúúúúú!"
Podíval jsem se do publika. Mávalo rukama a jásalo, ale ke mně se donesl zvuk, jako by fanoušci byli nespokojeni. Ekl pokrčil rameny.
"Lidi mají rádi protipóly, dobrý chlapíky a zlý proti nim, Aahzi. Nejde o nic osobního. A kdyby, a to je velké kdyby, náhodou finále vyhráli, změníme reakci publika. Uvidíš."
"Přivítejte mezi námi opět Čarodějovy učně!"
Na tvářích bývalých učňů bylo vidět, že je povykování a posměšky publika znervózňují, ale na jeviště vystoupili statečně. Měli na sobě podobné tepláky jako Pervekti, jen barvy byly pestřejší a ani jedna zelená.
"Musíme mít nějaká rozlišovací znamení," vysvětlil Ekl. "Nerozeznali bychom od sebe hráče a týmy."
"Až na to, že jeden tým se skládá jenom z Pervektů."
"No jo, ale v druhým týmu jsou taky tři. To zvedlo Čarodějovým učňům sázky o 29%, kdyby náhodou vyhráli. Ale

upřímně, Aahzi, moc bych tomu nevěřil."
"Hm," zareagoval jsem stručně. "Myslel jsem si to."
"Ale neuděláš mi nic zlýho, když se něco nepovede, viď?"
Podíval jsem se na Zajdu. Zavrtěla hlavou. "Ne, samozřejmě, že ne."
"Jenže s tebou to nikdy není samozřejmý, Aahzi," strachoval se Ekl. "Jenom chci tvoje ujištění. Nemohl bych ti nabídnout malou bokovou sázečku na výsledek?"
"NE!"
Rozhořčeně jsem se k němu otočil zády.
Na podlaze byly vyznačené dvě cesty, každá na opačnou stranu. Jedna oranžová a druhá fialová. Z mého výhodného pozorovacího stanoviště jsem měl výhled jak na živé představení, tak na přenos show na dvanáct křišťálových čumbeden, které měl Ekl v režírovací bublině. Jestli jste někdy viděli takovou tu kulatou krabici na klobouky, tak si ji představte bez víka. K takovéhle budově se ze dvou různých směrů scházela oranžová a fialová cestička. Obě poloviny prostoru v kloboukovité budově zabírala dvě souměrná bludiště. Každé z nich bylo nádherně vyprojektováno, doplněno mramorovými sochami a pilíři, zurčícími fontánami a květníky s překrásnými rostlinami. Uprostřed se obě bludiště protínala u dvou dveří. Na sloupu před nimi ležel zdobný zlatý klíč, takový ten, jak s ním kastelánky klepou přes prsty líné služebnictvo.
"To jsou dveře do Síně úspěchu," vysvětlila mi Zajda. "Až se tam dostane první tým, musí projít bludištěm. Jsou tam ale pasti a nástrahy a zdi se pohybujou, aby týmy zmátly."
Kývl jsem. V tu chvíli mi větší starosti dělaly dvě uzavřené místnosti ve tvaru bubnu, které se nacházely uprostřed každého labyrintu. Z popraskaných zdí bubnu v oranžové části šlehal oheň a kouř. Ze zapečetěného pokoje ve fialovém sektoru sršely horké jiskry. Obě uvězněná monstra řvala a mlátila do stěn cel, až se zdi otřásaly.
Týmy vstoupily do bludiště. Snadno jsem celou akci sledoval na několika křišťálových koulích v Eklově vznášející se kanceláři. Pervekti vpadli do své poloviny jako armáda, která se chce infiltrovat do nepřátelského území. Jeden šel první, zatímco ho ostatní kryli od vchodu. Jakmile dal signál, že je vzduch čistý, po jednom jej následovali.
"Hop! Hop. Hop. Hop. Hop!" povzbuzovali se do tempa.
Takže před soutěží taky nacvičovali. Žádný z týmů není tak nezkušený, jak by se podle přísahy o amatérském statutu dalo předpokládat. Prostě si jen nikdy nenechali zaplatit. Musel jsem se pro sebe pousmát.
Vedoucí muž běžel první chodbou. Když se dostal na roh, zastavil se a počkal na ostatní. Jakmile se k němu dostali, znovu vyrazil kupředu a zmizel z dohledu.
"Uáááááíííííí!"
"Zase ta past," kroutil hlavou Ekl. "Můžeš je varovat pořád dokola a stejně vždycky spadnou hned do tý první. Právě jsem vyhrál tisíc zlaťáků. Důvěřivky zatracený."
Pervekti vytáhli kamaráda z díry a dál šli mnohem opatrněji. Dokud si podlahu nevyzkoušeli, odmítali udělat další krok. Eklovi architekti si za dalším rohem připravili překvapení pro ty, kdo místo magií zkouší podlahu špičkou nohy. První Pervektka v řadě opatrně šlápla na první dlaždici. Najednou jí něco zašustilo nad hlavou. Vzhlédla, aby spatřila, jak na ni padá něco obrovského a těžkého. Pak už byla připlácnutá k zemi. Spoluhráči ji vysoukali ven a opřeli o zeď. Měla vyražený dech a spoustu modřin. Vedoucí týmu k ní promlouval tichým hlasem. Mávla na ně, ať pokračují. A tak zase hop, hop, hop… jede se dál.
Obrátil jsem pozornost ke svým učňům. Také do bludiště vstoupili opatrně. Průzkumnice specialistka Polona pořád něco povídala, asi vypočítávala statisticky nejvhodnější cestu z křižovatek. Včelka sledoval směr a navigoval tým podle hvězd nad hlavou. V čele skupinky šel Melvine. Past ho sice nachytala nepřipraveného, ale zareagoval mnohem rychleji než Pervekt. Sotva dostoupl nohou na zem a už se vznášel nad prázdnou dírou.
"Ha, ha, ha," zaburácel smíchy a udělal dlouhý nos k obloze. "To je to nejlepší, co umíte?"
"Tenhle kluk má ale náturu," konstatoval Ekl a tvářil se potěšeně. "Křišťály to zachytily. Skvělej materiál!"
"Tudy ne!" vyjekla Zajda, když náš tým zatočil doprava. Tahle úzká ulička vede skrz křoví a je slepá. Když se studenti otočili, keře proti nim obrátily své trny a bránily jim v cestě zpátky.
"Vida, Čarodějovi učňové našli Krvavou vinici," radoval se Šlajn. "Nechají se ukřižovat v trní, nebo se proderou ven?"
V tu chvíli mě vyrušil hlasitý řev. Pervekti se dostali do velké komnaty uprostřed bludiště, kde na ně čekalo monstrum. Obrovská cela se houpala ze strany na stranu.
Buch!
Víko odpadlo a z krabice se vydrápal dvacet stop dlouhý červený drak. Syčel a pohazoval hlavou. Když zahlédl Pervekty, vyšlehly mu z tlamy plameny. Pervekti se schovali do nejbližšího výklenku a radili se. Naznačovali, že do něčeho mlátí nebo tomu sekají imaginární hlavy. Procházeli všechny dostupné možnosti.
Z levé poloviny budovy se vznesl obláček listí. Učňové vyběhli ze slepé uličky a vymotali si nohy a ruce z trnových výhonků vína. Podařilo se jim uniknout Krvavé vinici a nacházeli se už jen pár kroků od komnaty s monstrem ve své polovině bludiště. Jakmile první z nich vkročil do místnosti, začaly z cely létat blesky a rozmetaly vázy a sochy vystavené v přilehlém pokojíčku. Melvine s Polonou vzlétli. Zbytek se schoval k nejbližší zdi.
"Zesilte mi to trochu," ukázal jsem na jejich scénu. "Chci slyšet, co si povídají."
"Není to elementál s počasím?" zeptala se Polona Melvina, když dopadli vedle ostatních.
"Copa já vim?" pokrčil rameny. "Mám snad zaťukat na dveře a zeptat se?"
"To je fakt úžasnej nápad," odsekla Pervektka. "Házeči blesků žijou asi jenom na tisíci dimenzích. Si třeba zkus sehnat jejich adresu a datum narození, ne?"
"Ty jsi průzkumnice, tak si to zjisti!"
"Nechte toho, vy dva!" okřikla je Džinetta a tahala je od sebe. "Musíme tou místností projít. A nemáme moc času."

"Džinetto, asi se to dere ven," řekl Včelka. Celou dobu z místnosti nespustil oči. Teď se k ní zpoza vstupních dveří upíraly pohledy všech. Ze zničené klece vycouval obrovský kočkovitý zadek zakončený průhledným článkovitým ocasem se žihadlem. Chvost se nejdříve sklonil k zemi a nahmatal podlahu, ale pak se hrozivě zvedl.
VZZZZM!
Příšeře z ocasu vystřelil blesk. Vyletěl ze dveří, těsně minul tým a zasáhl protější zeď, na které totálně zničil výjev s pasákem a nějakým chlupatým býložravcem z Pervu.
"Kudlanice!" vykřikla Chladula. "Je to Kudlanice! Ach ne!"
"Správně," zaradovala se Džinetta a myslí sáhla po siločáře. "S tou si umíme poradit. Už jsme to jednou dokázali. Všichni se uklidněte. Hlavně se vyhýbejte ocasu. A nenechte se chytit tlapama. Taky bacha na silný čelisti. Chladulo, jsi připravená na levitaci? Společně bysme jí mohli zvednout."
Chladula se natáhla po proudu magie.
"Ten blesk vysál strašně energie," polekala se. "Mám už asi jenom půlku toho, co jsem si nabrala na začátku."
"Já mám plnou," ozval se Včelka. "Použil jsem magii jenom na zakopávací kouzlo u té pohyblivé podlahy, ale pak jsem si hned zásobu doplnil."
"Já taky," štěknul Tolk.
"Já jsem něco spotřeboval, abych neupadl do tý pasti," řekl Melvine. "A lítání taky něco sežere."
"Takže jsme tu jenom tři s dostatkem energie," shrnula to Džinetta. "No, tak snad se nám tu potvoru povede zajmout."
"Ty tu někde vidíš gumovník?" vycenil zuby Melvine. "Vždyť nás usmaží!"
"Nemusíme jí na nic lepit," zůstala obdivuhodně v klidu Džinetta. "Stačí se kolem ní protáhnout dál. Už jsme dokázali, že se Kudlanice snadno nechají zmást."
"Ale když jsou opilé," připomněl jí Včelka. "Tahle je střízlivá jako soudce."
"Ale když přeci Tolk Evada vyléčil od bolesti hlavy, stejně byl pomalejší než my," opáčila Džinetta. "Pokusíme se jí zaměstnat smysly, dokud se všichni, nebo aspoň jeden z nás, nedostaneme za ní a neprojdeme zbytkem bludiště. K vítězství stačí, aby klíč dostal jeden z nás."
"Super nápad," uznal Melvine. "A co chceš, abysme teda dělali?"
"Připrav si jedno ze svých tornád," rozdávala úkoly Džinetta. "Nevadí, jestli už ti pak nezbyde žádná Síla. Chladulo, použij vracecí kouzlo a snaž se jí držet ocas k jedný straně. Musíme jí zabránit, aby na nás nemířila blesky. Tolku, ty umíš pěkně kličkovat. Snaž se ji zabavit."
"A co já?" zeptal se Včelka.
"Mám nápad: můžeš vyvolat obrácený zakopávací kouzlo, abys někoho donutil klopýtat?"
Včelka se zazubil. "Nikdy jsem to nepotřeboval," pokrčil rameny. "I tak jsem byl vždycky dost nemotorný. Ale zkusím to."
"Připraveni?" zeptala se Džinetta a zvedla ruku. Ostatní přidali dlaně do komínku a zahalekali: "Do toho!"
Tým se pomalu proplížil přes práh. V podlaze ale asi byl alarm, protože Kudlanice, nebo lépe řečeno její zadní polovina, zdvojnásobila úsilí a střílela blesky na všechny strany a zuřivě bodala ocasem. Učňové museli uhýbat a ještě přeskakovat kusy polámaného mramoru. Melvine začal kroužit prstem a v dlani se mu utvořil malinkatý vír. Příjemně mě překvapilo, jak Melvine kouzlo za ty týdny vypiloval. Pohazoval si s ním jako s mincí a pak vykročil doprostřed místnosti.
"Hej, Kudlanice," škádlil příšeru. "Tvoje máma si píchá žihadla do vlastního zadku. Kudlanice palice, vocucala zajíce! Slyšel jsem, že přijali tvojí přihlášku do klubu místních blbečků!"
Když Kudlanice zaslechla jeho hlas, zvedla hlavu a stáhla ocas. Pak se otočila dokolečka a v obličeji se jí zračila radost. Všiml jsem si, že má světlé vousky a jeden je zlomený.
"Batolane!" vykřikl náš Kudlaňák.
"Evade?" vyjekl překvapeně Melvine a zeširoka se usmál. Zahodil minitornádo přes rameno, kde se vytratilo ze světa. "To není možný!"
Obrovská příšera se k němu rozběhla a velikýma tlapama ho vroucně objala. "Ach, Batolan, rád tě vidět!"
"To je přeci Evad!" poznal zbytek učňů Kudlaňáka, kterého jsme vysvobodili z města Humulusu. Rychle ho přiběhli podrbat a obejmout. Přistihl jsem se, jak se šklebím jako blb. Soutěž máme tímto v kapse.
"Evade?" zopakoval překvapeně Ekl a vztekle se postavil. "Oni ZNAJÍ mýho Kudlaňáka? Musím zastavit soutěž! To není fér!" S tím nechal bublinu doplout na pódium. "Začneme znovu s novými příšerami."
Položil jsem mu ruku na rameno a usadil ho zpátky.
"Kdo říká, že tu něco není fér?" dožadoval jsem se. "Ty si snad myslíš, že žijeme ve vzduchoprázdnu? Pravděpodobnost, že se náhodou někde sejde pár známých demonů, je sice malá, když vezmeme v úvahu počet bytostí ve vesmíru. To ale neznamená, že je snad za to budeš trestat?"
"A to mám přijít o všechny ty prachy? Publikum chce vidět boj, Aahzi. Boj! Hodím jim tam minotaura! Nebo třeba obrovskou oliheň. To by zvýšilo sázky!"
"Takže jde jenom o prachy, jo?" vyštěkl jsem. "Ty sis prostě vsadil proti Čarodějovým učňům."
Ekl se vzdával s rukama před obličejem. "Uklidni se, Aahzi, jen klid. Málem bych si myslel, že ty jsi tím čarodějem, o kterým mluví. Posledně jsi ale neměl žádnou Sílu."
"Věci se mění," procedil jsem skrz zuby, "ale Aahze za učitele nikdy neměli. To můžu zaručit. Jinak by se z nich stala drobet jiná skupina."
"Ale co ta soutěž?" žadonil Ekl. "Jestli lidi neuvidí aspoň trochu krve, obrátí mi to tady vzhůru nohama!"
Mrknul jsem na stranu Pervektů. Tam bylo krve dost. Týmu se podařilo draka převalit na záda. Dva Pervekti mu svazovali nohy kouzlem, ale drak se pořád mrskal. Házel jsem vinu na Kudlaňáka, že na blesky vyčerpal všechny

siločáry. Přesto se jim to téměř podařilo.
"Ale pořád se musí dostat jako první ke klíči, ne?"
"To je pravda, Aahzi," potvrdil Ekl s nadějí v hlase. "Ty bys mě asi nenechal, abych je trochu zpomalil, viď?"
Ani nemusel. Kudlaňák byl tak šťastný, že se zase setkal s kamarády, že je pořád tahal zpátky do místnosti, odkud se snažili odejít.
"…A když vrátit se z krátká dovolená, mít misi do tropů. Moc hezký! Horko! Voňavý! Vám líbit se! Vy chtít přijet?"
"Možná někdy," řekla Džinetta, "ale Evade, musíme se teď dostat…" S tím se pomalu šinula k protějším dveřím, ale Kudlaňák ji objal přátelskou tlapou.
"A Tulpan Skeeve dát dobrý nápad, prodávat jed. Navštívit čaroděj moc zajímat se! Začít bokovku s přáteli. Vydělat peníze na drinky pro všechny. Tak minulý týden kapitán mluvit o speciální misi. Dobrá publicita pro námořnictvo. Dobrovolník? Já říct já. Tady jsem. A vy taky!"
"To je skvělé, že jsi našel uplatnění pro svůj talent," ujistil ho Včelka. "Moc rádi tě vidíme, ale musíme už jít."
"Nechodit! Já koupit pití. Skeeve hodný. Kde Skeeve?"
"Skeeve tu není," řekl mu Tolk. "Jenom my. Ale taky tě rádi vidíme."
Evad se zatvářil nevěřícně a zavětřil chlupatým nosem. "Cítit Skeeve. Kde Skeeve?"
"Ne, není tady. Fakt fakt fakt."
"Helejte, musíme něco dělat," zorganizovala to Džinetta. "Evade, je fajn, že jsi v pohodě, ale my se musíme dostat skrz tadyto bludiště dřív, než ten druhej tým."
Z druhé strany zdi se ozvalo frustrované zasyčení. Evad tázavě zvedl obočí. "Co to?"
"To je právě ten druhej tým," vysvětlila Chladula. Pak přepnula na jiný jazyk, který sestával z vrčení a syčení. Asi se začala o Kudlanice po našem minulém setkání zajímat a věnovala jejich jazyku trochu času. "Tady se soutěží. Musíme se dostat doprostřed bludiště a sebrat zlatej klíč dřív než oni. Jinak prohrajeme."
"Vy neprohrát!" prohlásil Evad. "Já vás odnést. Kudy?"
No, bude to tak tak. Pervektům se podařilo draka svázat, takže ležel bezmocně na podlaze a šlehal oheň na všechny strany. Pervekti se s pár menšími zraněními a žádnými ztrátami dostali ven z místnosti a zamířili do druhé poloviny labyrintu.
Pervektky a Včelka se chytili huňaté hřívy. Tolk je vedl ze dveří.
"Koukej, koukej, koukej!" ňafal Kaniďan přes rameno. "Někdy se pod tebou může propadnout podlaha!"
"Tamtudy!" ukazovala Polona doprava.
Pervekti zatočili doleva.
"Jděte doleva!" Čarodějovi učňové doběhli na křižovatku typu T. Melvine vzlétnul, aby se na labyrint podíval seshora. Na okraji se ale rozplácl jako pták o okno.
"Je tam kouzelný silový pole," vysvětlil mi Ekl. "Takhle se to snaží obejít všichni."
"Nemůžu se dostat ven, abych se podíval!" ječel Melvine.
"Kdybych tu tak měla detektor," vzdychla Polona. "Nesnáším, když nemůžu používat technologie! Půjdeme znovu doprava." Kudlaňák pelášil kupředu, ale narazil do úzkého místa, které končilo slepou zdí. Musel složitě vycouvat a vrátit se. Polona frustrovaně zakvílela.
"Tak holt to musí bejt třikrát doprava a dvakrát doleva! Zase doleva! Teď!"
Pervekti se mezitím dostali do předposlední zatáčky a zahlédli sloup. Zajásali radostí. Blížili se rychle. V obličejích už se jim zračilo vítězství.
Najednou se na dohled vyřítili Čarodějovi učňové. Jeli na zádech dospělého Kudlaňáka. Chlupatá příšera se vřítila do kulaté místnosti asi o krok dřív než domácí tým. Monstrum divoce zabrzdilo a vyložilo pasažéry na podlaze u zdi. Pervekti odhodlaně přidali na rychlosti a zamířili ke sloupu. Krašmíra se už už natahovala pro zlatý klíč, když tu se najednou pod její rukou zjevila psí hlava, popadla klíč do tlamy a kamarádsky se na ni usmála.
"Sorry, sorry, sorry," řekl Tolk, "ale tohle je naše."

Kapitola dvacátá sedmá

"Zůstane jen jeden."
D. TRUMP

"Ne, naposledy říkám, že v souboji dvou monster není nelegální jedno z nich si osedlat a použít jako dopravní prostředek," vysvětloval Ekl pořád dokola Pervektům, kteří ho obestoupili a dožadovali se spravedlnosti. "Nic takového se v pravidlech nepíše. Můžete si s monstrem dělat cokoli, hlavně když se přes něj dostanete do poslední komnaty. Copak Šlajn neříkal, že je všechno povoleno? Tak vidíte!"
"Slyšel jsem je, jak si s Kudlanicí povídají," dohadoval se Grant. "To jsou ňáký tajný spolky."
"Vytáhli si z krabice naprosto náhodně kuličku stejně jako vy," přejel si unaveně rukou přes rohatou hlavu. "Existuje šance asi jedna k miliónu, že jste se s tou příšerou v minulosti potkali. Vy jste taky toho draka mohli znát. Trolové měli jednoho v týmu, to jste ostatně viděli sami. Je mi líto, kamarádi. Rozhodnutí platí. Vyhráli Čarodějovi učňové. Tak šup, jdeme se usmívat na publikum. Přeci nechcete, aby zbytek světa viděl Pervekty, kteří se neumějí vyrovnat s porážkou, ne?"
"A proč ksakru ne?" rozčilovala se Krašmíra.
Zajda a já jsme stáli poblíž, zatímco nespočet Eklových asistentek obvazoval Pervektům rány a nanášel make-up. Nechtěl jsem vyvolávat potíže. Nasadil jsem ten nejobávanější výraz a Zajda mě ujistila, že přesně takhle vypadá Aahz při kocovině. V duchu jsem ale zářil radostí. Mí učňové vyhráli!

Vedle nás se najednou zhmotnila Stázka s Tandou. "Gratulujeme, hrdino," zacvrlikala Tanda. "Bylo to fantastický! Čekala jsem strašnou bitku, ale tohle bylo mnohem lepší! Měl jsi vidět ten zmatek támhle v řadách. Nikdo nevěděl, co si o tom má myslet."
"Všichni chtěli vidět kaluže krve," žvatlala Stázka stále ve své roli, "ale nikomu se nelíbilo, že jsou přátelé. To je ale ošklivý."
"A co bude dál?" zeptal jsem se.
Zajda zvedla ukazováček. "Jenom závěrečná zkouška ohněm, aby se rozhodlo, kdo vyhraje hlavní cenu."
"Zkouška ohněm?" polknul jsem nervózně. "Co je to za zkoušku?"
"No, to je různý," řekla Tananda. "Na Zooriku vyhrál ten, kdo se vyhnul největšímu počtu kulek. Ani pro Skřítky to ale nebyla sranda. A už si ani nepamatuju, jak to bylo v Utop se, nebo plav z Kudly."
"Tam přeci proběhla velká blesková bitva," zahihňala se Stázka.
"To všechno zní trochu fatálně, ne?"
Mým kamarádkám teprve došlo, že tentokrát se jedná o bytosti, které osobně znají. Najednou se na to dívaly jinak.
"No, teď už můžeme jenom doufat v to nejlepší," pokrčila Zajda rameny.
"Já bych řekl, že můžeme udělat trochu víc," nedal jsem se. "Prostě mu připomenu, že za každý zranění našich dítek mu utrhnu jednu končetinu."
Neviditelný orchestr spustil bubnové sólo. Šlajn vystoupil na pódium.
"A nyní je tady závěrečná zkouška ohněm! Kdo jí projde, dostane jedinečnou životní šanci pracovat pro madam Montestrakovou. Na férovost soutěže bude jako vždy dohlížet náš tým účetních: Frankenblajn, Skrblaník a Cifršpión."
Na jeho výzvu se postavili tři Sittacomedianti v modrých oblecích a pruhovaných kravatách.
"Víte někdo, co budeme vlastně dělat?" zeptala se Chladula. "Jsem z těch předchozích rvaček už docela utahaná."
"To bude něco na ten způsob?" obával se Včelka.
"Může to bejt i horší," řekl ponuře Melvine. "Pamatuju si, jak po sobě na Trolii museli spoluhráči házet kudly."
Tananda vyprskla. "To nic nebylo. Bronzový nože se ti nezabodnou ani dva palce pod kůži."
"No, každopádně, pokud tomu dobře rozumím," shrnul to Včelka, "tak se v soutěži musíme proti sobě obrátit v rámci týmu?"
"Ale my nejsme domácí tým," podotkla Chladula. "Mohli bysme projít, ale vy nejste Pervekti."
"Já bych nikomu z vás neublížila," přísahala Džinetta. "Jste mí kamarádi!"
"Ať se stane cokoli," řekla Polona lhostejně, "pokud vyhraju a vy přežijete, všechny vás zaměstnám… pokud teda budu o tom moct rozhodovat."
"Když to dokážu, všechny vás pak uzdravím," slíbil Tolk.
V Melvinově obličeji se zračil souboj citů. "Lidičky, já bych tohle fakt moc chtěl vyhrát. Ale slibuju, že budu hrát fér."
"Když to bude nutné, klidně to vzdám," řekl Včelka. "Přeci nemůžu ublížit svému týmu. Co by tomu řekl seržant Plácačka?"
Odkašlal jsem si a zavrčel: "Řek by, ať do toho dáš všechno a hraješ fér."
"Panejo, to ale máte pravdu. Vy asi seržanta musíte znát docela dobře, že, pane?"
"To teda jo," odpověděl jsem a nejistě jsem si znovu odkašlal. "A taky znám typ lidí, který si vybírá do svejch jednotek. Udělej to, co si myslíš, že by udělal on na tvém místě."
Včelka se nečekaně usmál. "On by jistě vymyslel nějaký způsob, jak by se z toho všichni dostali živí, pane. A Mistr Skeeve by přišel na to, abychom všichni vyhráli."
"No to bych… tedy to by Skeeve jistě udělal. Hodně štěstí, chlapče. Hodně štěstí vám všem."
"Díky, Aahzi," ozvali se sborově.
Šlajn předstoupil a vyzval vítězný tým. "Čarodějovi učňové, pojďte ke mně!"
V záři reflektorů se objevili. Drželi se za ruce a vypadali mladě a vyplašeně.
My jsme si šli sednout nahoru k Eklovi. Čarodějovi učňové jsou tým. Jsem na ně pyšný. A taky jsem trochu pyšný sám na sebe. Dokázali vstřebat to, co jsem se do nich snažil vtlouct o týmové spolupráci a využívání silných stránek. Asi se mi to povedlo. Cokoli se odteď stane, dokázali společnými silami. Přeju jim jen to nejlepší.
Šlajn se vrhl do chumlu studentů a přes jejich ramena civěl na publikum.
"Čarodějovi učňové rozhodnou o vítězi ve vyřazovací soutěži Kámen, nůžky, papír!"
Vyvalil jsem oči.
"Kámen, nůžky, papír?" podíval jsem se nechápavě na Ekla. "Po všech těch brutálních kolech?"
Dabel se na mě usmál. "Nesmíš se na tu šou dívat tak často," řekl a pohodlně se opřel. Pak lusknul prsty a křišťálová karafa mu dolila kapku šnapsu. "Když to vypadá, že vyhraje domácí tým, vždycky dáme na konec nějakou neškodnou soutěž. Jinak by nám strašně klesla sledovanost, kdybychom nechali místní pobít."
"No jo, ale to je úplně dětská hra. To musí publikum urážet."
"S… Aahzi!" okřikla mě Zajda. "Ty snad toužíš po něčem nebezpečnějším?"
Mávl jsem nad jejími protesty rukou. Probudily se ve mně obchodní instinkty.
"A není to náhodou úplnej opak toho, co čekají?"
Ekl se posadil. "Ty si myslíš, že to nebude vzrůšo? Tak sleduj, jak to máme zmáklý. Speciální efekty! Hudba! Osvětlení! A Šlajn ke všemu dává živý komentář. Ten chlapík za to stojí - a že stojí HODNĚ zlaťáků!"
Publikum už nedočkavě skandovalo.
"My chceme šampióna! My chceme šampióna!"
"Pravidla už všichni znáte," dával týmu poslední instrukce Sittacomediant. "Jakmile je odpočítáno, musíte ukázat ruku. Hrajeme na náhlou smrt!"

Polknul jsem.
Ekl se uchichtnul. "To jenom znamená, že se nehraje furt dokola, Aahzi."
"Aha," odtušil jsem přidušeným hláskem.
"Připravit - hrajeme!"
Reflektory divoce přejížděly jeviště a orchestr rozehrál vzrušující hudbu.
"Jedna, dva, tři!" vyburcovali se Čarodějovi učňové. Každému se na ruku zaměřilo jedno bodové světlo. Dva z nich drželi v ruce papír. Další tři kameny a jeden měl nůžky. Přes ruce studentíků se rozsvítily obrázky pergamenových svitků, třpytících se drahých kamenů a jedněch nablýskaných nůžek. Nůžky napadly svitek. Druhý pergamen zahalil drahý kámen. Další dva drahokamy se pohnuly a snažily se rozbít nůžky.
"Tolk vypadává! Chladula a Včelka taky!"
BUM, bum, bum, ozvaly se bubny.
"Tři najednou," zaradoval se Ekl. "To je skvělé."
Bylo mi tří zklamaných učňů líto. Se schlíplými rameny odkráčeli do tmy. Znovu se ozvala hudba, tentokrát ještě divočeji. Ekl měl pravdu, i taková hra může být vzrušující.
Zbývající tři hráči - Polona, Džinetta a Melvine - se podezíravě dívali jeden na druhého. Melvine se pokoušel Pervektky nachytat.
"Jedna, dva… ještě ne," stáhl ruku zpátky.
"Nech toho!" vyštěkla Polona.
"Jdeme na tři," rozhodla Džinetta neústupně. "Žádný váhání. Připravený?"
"Jo, dobrá," souhlasil Melvine kysele. "Jedna, dva, tři!"
"Papír!" oznámil Šlajn. "Všichni shodně!" Nad skupinkou se vznášely tři svitky. "Jedna, dva, tři!"
"Nůžky!" Troje nůžky.
"To je ale zajímavé," přemýšlela Zajda. "Pravděpodobnost, že si všichni třikrát za sebou zvolí jednu možnost, je…"
"Devět set sedmdesát dva ku jedné," mnul si ruce Ekl. "Vydržte, s tímhle se musí něco podniknout."
Naklonil se k jedné křišťálové kouli na stole a začal si povídat s Dablem, který se v ní objevil. Jejich složitý rozhovor jsem ignoroval a raději sledoval, jak na sebe mí tři studenti upřeně zírají.
"Kámen!"
Ve vzduchu se zatočily tři drahokamy a vrhly jim na obličeje barevné světlo.
"Papír!"
"Papír!"
"Nůžky!"
"To je neuvěřitelný," kroutila hlavou Tananda. "Jak dlouho takhle budou pokračovat?"
"Dámy a pánové, rád bych vás ujistil," ozval se medový Šlajnův hlas, "že mezi těmito třemi jednotlivci není žádná tajná dohoda. Právě jste svědky unikátní situace v historii Utop se, nebo plav."
"Papír!"
"Kámen!"
I fenomény ale jednou musí skončit. Polona vystrčila ruku se dvěma roztaženými prsty. "Nůžky!" zakřičela.
"Kámen!" ozvali se současně Melvine s Džinettou. "Oooooch," reagovalo publikum.
Hudba povzbudivě zesílila. Polona nevěřícně zírala na svou ruku a v očích měla výraz zrazené oběti. Pak zhasl reflektor a ponechal ji ve tmě.
Melvine se přibatolil k Džinettě a podíval se jí do očí. "Tak, Barbínko, teď už jsme tu jen ty a já," zašklebil se.
"Jdem na to," řekla Džinetta. "Jedna, dva, tři."
"Kámen!" Znovu si oba vybrali stejný předmět. Publikum divoce skandovalo. Světlušky ukazovaly symboly srdce, květin a ohňostroje.
"Papír!"
"Nůžky!"
"Nůžky!"
"Kámen!" zakřičel Melvine a do kuželu světla vrazil pěstičku.
"Nůž…" nedořekla ani Džinetta a uvědomila si, že tímto přišla o vítězství. "Nůžky."
Orchestr rozezvučel triumfální fanfáru. Šlajn pospíchal k Melvinovi a objal ho kolem ramen.
"Gratuluji, Melvine! Právě jsi se stal vítězem Utop se, nebo plav z Pervu!"
"Já?" zeptal se Melvine téměř pisklavým hláskem.
Vypadal jako omámený.
"Vzpamatuj se, chlapče," zasyčel na něj Šlajn.
Melvine se na něj ohromeně podíval. Šlajn se rozzářil.
"Pojď sem, Batolane. Právě ti začíná nový život. Pověz nám, jak se cítíš?"
Poprvé od našeho prvního setkání jsem viděl Batolana němého úžasem.
"No, pane, já teda slibuju, že, ehm, budu dělat, co bude v mých silách, a zvlášť když budu mít kolem sebe svoje přátele."
Podíval se ke svému týmu a zbytek Čarodějových učňů se znovu objevil ve světlech. Polona s Chladulou byly trochu zapšklé, ale v záři reflektorů se přinutily k úsměvu.
"To věřím," konstatoval Šlajn.
Najednou se kolem těch dvou objevili čarodějové s křišťálovými koulemi, aby je mohli zabírat ze všech úhlů.
"A nyní bych k nám na pódium chtěl pozvat ženu, která za tímhle vším stojí. Přivítejte, prosím, jedinečnou, báječnou a

velmi bohatou paní Montestrakoyou!"
Úzkým průchodem vstoupila na jeviště vysoká a respektuhodná žena s kaštanovými vlasy.
"Gratuluji, Melvine," řekla a poplácala ho po hlavě. "Jsi velmi zajímavá osobnost. Sleduji tě už od začátku soutěže. Tvá neohroženost a sebevědomí mě zajímají. Nemám ráda bambuly a muže, kteří nejsou samostatní. Proto dostaneš úkol, který pro tebe bude velkou výzvou. Hodlám z tebe udělat prezidenta mé oblíbené firmy Brandex."
Přidal jsem se k publiku, které zatajilo dech. Kdopak by neslyšel o Brandexu? Vyrábí od všeho něco a výrobky téhle firmy naleznete skoro v každém obchodě na jakékoli dimenzi, kterou jsem kdy navštívil. Všechny malé kouzelné věcičky budou patrně značky "Brandex". Nejsou nutně tím nejexkluzivnějším zbožím, ale jsou rozumné a relativně levné.
"Jmenuji tě do pozice s právem najímat a vyhazovat podřízené. Budeš muset udělat pár těžkých rozhodnutí. A samozřejmě se od tebe očekává generování zisku. CO tomu říkáš?"
"A můžu si najmout vlastní výkonný personál?" zeptal se z ničeho nic Melvine.
Rozložitá dáma se rozesmála a publikum se k ní po Šlajnových a světluškovských urgencích přidalo.
"No jistě," odpověděla. "Proč se ptáš?"
Melvine se zatvářil na jeho standardy nezvykle skromně. "No, asi jste si toho nevšimla, ale já nejsem přirozeným vůdcem týmu. Tím je Džinetta. Já jsem vyhrál jenom díky štěstí. Nejsem ani nejlepší výzkumník, na to máme v týmu Polonu a na čarování zase Chladulu. Taky nikdy nebudu tak odvážný a spořádaný jako Včelka nebo chápavý jako Tolk. Kdybyste je v podstatě najala společně, měla byste mnohem lepšího prezidenta, než jsem já. Tak je to. Já je chci ve svém týmu. Nebýt jich všech, nikdy bych se sem nedostal. Jestli nemůžu působit společně s nimi," zkroutil se mu obličej, jako by chtěl plakat, "pak tu práci nechci vůbec."
"Jistě že si je můžeš najmout," potvrdila paní Montestraková. "Mít tak schopné lidi na výplatní listině mi bude potěšením."
Melvine si oddychl a povolil ramena. "To je ale úleva."
Hlava i ramena mu ale klesala níž a níž. "Co se to s ním děje?" vykřikla madam. "On se scvrkává!"
Stázka prorážela dav a běžela vzít synovce do náruče.
"Dokázal jsi to!" objala ho. "Konečně jsi zlomil ten mentální blok, který tě pořád dělal velkým dítětem. Už máš zase normální velikost!"
Melvine si prohlédl sám sebe. Vestoje měl asi dvě a půl stopy, což odpovídalo jeho proporcím mnohem lépe než čtyři stopy. Jeho nové malé tělíčko se nyní ztrácelo ve velkých dupačkách.
"Jo!" radoval se a vyskakoval radostí. "Já jsem Batolan! Já jsem Batolan!"
Mezitím se před vítězem shromáždili reportéři a dychtili po rozhovoru. Melvine se vznesl a chvíli jim v plandajícím oblečku poletoval nad hlavami, dělal si z nich šprťouchlata a vůbec na sebe upoutával pozornost. Stázka postávala poblíž a hlídala ho.
Čarodějové ustoupili a zabírali Ekla, který si přišel potřást rukou s Pervekty. Následovali jsme ho do arény.
"Je mi líto, že se vám nepodařilo vyhrát na domácí půdě," řekl jim. V obličeji měl upřímnou lítost. Klidně bych se vsadil, že litoval prohraných sázek, ne zklamaných Pervektů. "Ale víte, že v Utop se, nebo plav je jen jedna cena. Děkuju vám za účast."
"Jo, dík moc," řekla stručně Krašmíra. "Jdem se opít, chlapi."
"Jo."
"Domácí tým odchází!" oznámil Šlajn, když je z jeviště vyprovázela záře reflektorů.
Pervekti se ani neobtěžovali poděkovat za potlesk a povzbuzování publika a rozmrzele odkráčeli pryč.

Kapitola dvacátá osmá
"Myslím, že je na čase odejít."
LOUIS XIV.

Čarodějovi učňové přešli tam, kde jsme stáli se Zajdou, Stázkou a Tanandou. Džinetta se postavila na špičky, aby mi mohla vlepit pusu na tvář.
"Teda, díky za všechno, pane Aahzi. Jste úžasnej. A váš parťák je nejlepší. Kdybychom mu tak teď mohli poděkovat a říct, jak jsme mu vděčný," dodala.
"Ehm, ehm," tahle narážka mi nemohla uniknout. "No, je vidět, že Tolk už s tebou mluvil."
Džinetta se na Kaniďana zazubila a on se mi otřel o nohu. "Mluvil. A všichni doufáme, že nejste naštvaný, protože jsme vám neřekli důvod, proč vaší pomoc potřebujeme."
"Už ne. Ale musím přiznat, že když jsem zjistil, že jste v soutěži a neřekli jste mi o tom, trochu jsem se zlobil."
"Teda, a my mysleli, že je vám to jasný. Všechny ty zkoušky ohněm, který jste nám připravoval, to byla náhoda?" zarazila se Džinetta překvapeně.
"No… jasně," přiznal jsem neochotně. "Nějak jsem si ten časový rámec nespojil se začátkem soutěže. Prostě jsem byl přesvědčený, že máte zájem o praktické zkušenosti, než se pustíte do opravdového světa byznysu. To, že jsem si vypůjčil pár nápadů z éteru, byla pouhá shoda okolností."
Džinetta a ostatní na mě hleděli ještě obdivněji než jindy.
"Tohle přiznat chce fakt velkou duši," řekla. "Klidně jste nám mohl nalhat, že jste o tom věděl. Je super, jak jste čestnej. Nedivím se, že vás teta Vergetta tak obdivuje a uznává. Počkejte, až jí to budu vyprávět! Skeeve, jste báječnej učitel." S tím mě sevřela do náruče tak silně, že jsem sotva popadal dech. A ostatní se k ní ještě přidali.
"Panejo, to je od vás hezké," začervenal jsem se. "Proč jste nám neřekl, že se přijdete podívat?" zeptal se Tolk.
"Nechtěl jsem vám kazit styl. Kdybyste věděli, že tu jsem, třeba byste se nespoléhali na vlastní schopnosti."

"A taky byl z Pervu vyhoštěnej," přidal se Melvine, který se právě vrátil z interview. Stále se vznášel ve vzduchu.
"Vůbec tady nemá bejt. Proto ta proměna," usmál se na mě sladce.
"Copak jsi ještě slyšel za dveřma?" dožadoval jsem se.
"Celkem dost," pokrčil spokojeně rameny. "I když na vydírání by toho moc nebylo. A dejte si pozor, s kým mluvíte! Já jsem prezident společnosti Brandex Enterprises. A tohle jsou mí výkonní ředitelé zodpovědní za… věci, kterým rozumějí," ledabyle máchnul rukou. "Nechtěl byste zaměstnat? Bylo by mi ctí. Madam Montestraková mi dala štědrej rozpočet, abych si našel talentovaný lidi."
"Ne, díky," řekl jsem. "Pořád mám před sebou spoustu… výzkumné práce."
"To je škoda. My totiž budeme dělat velký věci."
"Mně teď zrovna bude stačit pár malých věcí," konstatoval jsem. "Myslím, že můžu být spokojený za to, že jsem právě nastartoval novou generaci samostatných čarodějů a jsem rád, že se na to v průběhu nepřišlo."
"Podívejme," vrtěla Zajda hlavou nad mým přiznáním.
"Víte," naklonil se ke mně důvěrně Melvine, "musím se za něco omluvit. Ty peníze jsem z trezoru sebral já a pak je dal Džinettě do kufříku. Myslel jsem, že bych ty tři slečinky ze školy mohl nechat diskvalifikovat ze soutěže coby profíky a měl bych pak větší šanci vyhrát," zašklebil se. "Kdo by byl řekl, že je nakonec budu všechny potřebovat, abych vyhrál?"
"Týmová spolupráce se vyplácí v každé situaci," potvrdil jsem. "Teď už to víš. Ale kdo odpálil ten Marfiin prsten?"
"To jsem byl já," zašeptal Tolk. "Sorry, sorry, sorry. Byl to vtip, jak jste sám řekl. Pak už to nešlo vypnout. Já jsem doktor, ne armádní expert! Odpustíte mi? Ostatní už to udělali."
"To si piš," drbal jsem ho za ušima. "Jsem na vás na všechny hrdý."
Včelka se začervenal a Pervektky zahihňaly. "Děkujeme, Skeeve."
"Aahzi! Aahzmandie!" rozezněl se něčí hlas.
Otočil jsem se za ním. Byl mi povědomý, ale nemohl jsem ho zařadit. Pak jsem ji spatřil.
Ve vyšisovaných šatech cirkusového stylu, patrně těch samých, v jakých jsem ji viděl na návštěvě před pár lety, se ke mně kolébala Aahzova matka, paní vévodkyně. Postarší Pervektka se na mě dívala přes malinkaté brejličky.
"Kdepak je můj chlapeček? Můj nevděčnej synáček? Kdepak se mi schovává s těma svejma miliónama? Asi si myslí, že žiju ze vzduchu! A pak ho potkám tady!"
Najednou jsem se octl v záři reflektorů. Všichni čarodějové, kteří zabírali rozhovor s Eklem, se zaměřili na mě. Viděl jsem svůj ťulpasovský obličej se zděšeným výrazem hrůzy zvětšený asi tisíckrát.
"Přijde si zahrát tuhle neuvěřitelnou hru, ale aby navštívil vlastní matku, to ho ani nehne. A zrovna když se chystám k další parádní investici. Nemůžu se dočkat, až mi poskytneš kapitál, ty jeden lakomče lakomá! Copak tomu řeknou sousedi?"
"Vévodkyně," hlesnul jsem chabě a couval před ní. Ústup mi ale znemožnily desítky lidí, kteří se přišli podívat, kvůli čemu se tam strhlo tolik povyku. "Rád tě vidím."
"Můj synáček!" Vrhla se na mě. "Ty jsi ale zhubnul!"
Těžko si někdo mohl nevšimnout, a tím spíše tucet přibližovacích křišťálových koulí, jak její paže prostoupily masité "Aahzovy" obrysy a objaly mé mnohem hubenější tělo.
"Je to proměna!" zakřičel někdo.
Ekl vypoulil oči. "Jestli nejsi Aahz, tak už existuje jen jedna osoba, která zná perfektně všechny jeho pohyby… Skeeve!"
"Skeeve!"
Na straně arény se strážci podívali jeden na druhého. Pak se vydali ke mně. Snažil jsem se vymanit z Vévodkynina objetí. Musím rychle zmizet. Soustředil jsem se na svou útulnou studovnu na Tulpu a zavřel oči.
"Ne tak rychle, kamaráde," ozval se hrubý hlas.
Otevřel jsem oči. Žádné BAMF. Přemisťovací kouzlo nefungovalo. Ke strážcům se přidala pervská policie. Po první dvacítce uniformovaných oficírů jsem je přestal počítat. Promluvil ten nejvyzdobenější a zvedl stříbrnou hůlku.
"Pokouší se utéct," řekl se zvednutým obočím. "Nic jiného bychom od někoho s jeho rejstříkem ani nečekali."
"Není to Velký Skeeve?" rozpoznal mě jeden z čarodějů.
"Jo! Zaberte ho z lepšího úhlu. Dáme to do večerních zpráv!"
"Počkejte chvilku, seržante," stoupla si mezi nás Džinetta. "O copak tady jde?"
"Tenhle Tulpan byl vyhoštěn, madam," odpověděl důstojník. "A protože porušil podmínky exilu, půjde teď na pár let do vězení, aby mohl přemýšlet, proč se obtěžoval a vracel se sem zpátky."
"Pane, určitě se mýlíte," přidala se Polona a pomohla mě krýt z dohledu svou postavičkou. "Tady to všechno je hra. Během soutěže se použilo nespočet proměn a iluzí. Proč jste přesvědčený, že tohle je opravdu Velký Skeeve? Ve skutečnosti jde o tulpanského čaroděje, kterého si pan Ekl najal, aby ho ztělesnil. Měl být jedním ze dvou monster do předposlední soutěže. Vy byste se snad nebál utkat se s čarodějem jeho kalibru?"
"Upřímně řečeno ne," odpověděl seržant a prohlédl si mě od hlavy k patě. "Přijde mi docela opravdový."
"Tulpani jsou si dost podobní," řekla Chladula. "Jste si jistý, že je to on? Není to třeba támhleten?"
Včelka pochopil narážku a rychle se proměnil v mého dvojníka.
"Nebo jeden z těch dvou támhle?"
Polona a Džinetta se proměnily ve Skeevy a začaly kolem mě kroužit. Udělal jsem jeden krok vzad a jeden doprava. Tananda se zazubila a kývla na půl tuctu lidí vlevo ode mě. Všichni už vypadali jako já.
"Nechte toho!" vyštěknul policista. "Tohle není legrace, madam. Odstupte všichni od zločince!"
"A kterého máte na mysli?" zeptala se Džinetta nevinně.

"Já vám ho ukážu." V ten okamžik na nás důstojník namířil hůlku. Tolk ale neváhal, vyskočil a vyrval mu ji z ruky. Pak odběhl asi deset stop daleko, přikrčil se, vrtěl ocáskem a šibalsky lupal očima.
"Ke mně, Kaniďane! Dej to sem!"
"Tak si pro to pojďte," bafnul Tolk. "Budeme hrát na honěnou." Pak odběhl do tmy s deseti policajty a dvěma čaroději s křišťálovými koulemi v patách. Couvnul jsem do davu Skeevů. Něco mě chytilo za rameno. Byl to Melvine.
"Utečte," zašeptal mi do ucha. "Dostaňte se odsud, dokud je trochu zmatek. Uvidíme se později! Dlužím vám to. Všichni jsme vám hodně dlužni!"
Nezaváhal jsem ani vteřinu.
BAMF!
Když jsem byl zpátky v bezpečí na Tulpu v hospodě, uvelebil jsem se do křesla. Tananda ladně sklouzla na vypolstrované opěrátko vedle mě. Nebylo tam pro oba dost místa, ale to mi nevadilo. Stázka nám nalila sklenku vína. Vděčně jsem si srknul a zhluboka vydechl.
Zajda otevřela Bajtynu a obnovila spojení s éterem, kde se vysílalo Utop se, nebo plav. Po policii nebo nějakém nepokoji nebylo ani vidu, ani slechu. Uprostřed pódia stál Melvine, měl na krku zlatou medaili a mával na všechny diváky. Zbytek studentů stál za ním a usmíval se. Ekl přišel s nádhernou kyticí, kterou věnoval lady Montestrakové. Obličeje zastínily titulky se jmény a funkcemi a orchestr zadul závěrečnou melodii, poslední zvonění. Naposledy se ozval Šlajnův hlas.
"Sledovali jste pořad Dabelsky Krásné Produkce."
"Odvedl jsi skvělou práci," konstatovala Zajda a zavřela Bajtynu. "Jestli sis předtím nebyl jistý, zda jsou v pořádku, tak teď už můžeš být v klidu."
Skromně jsem sklopil oči. "Přiznávám, že se mi tahle první učitelská zkušenost docela povedla."
"První?" divila se Tanda. "Ty se to chystáš zopakovat?"
"Ne!" protestoval jsem. "Teda… no, tak jsem to nemyslel… i když, možná," dodal jsem nostalgicky. "Byla to celkem legrace. A v budoucnu už bych věděl, co dělat a co ne."
"To mi připomíná," poťapkávala Zajda netrpělivě nohou do podlahy, "že by ses měl zajímat o nějaké procento poplatku, který Aahz vybral od TVÝCH učňů."
Všechny tři dámy se na mě podívaly s očekáváním v očích.
Plaše jsem si srknul vína. "Tak to je zrovna jedna z věcí, kterou jsem se ještě nenaučil."

Asprin, Robert (Lynn)
(1946 -
Známý americký humorista a editor, narodil se 28. 6. 1946 v St. Johns, stát Michigan, poté pracoval několik let jako účetní, od roku 1978 je spisovatelem z povolání a dnes žije v New Orleans. Do žánru vstoupil SF povídkou The Cold Cash War (Analog 1977), kterou ihned poté rozvedl do stejnojmenného románu The Cold Cash War (1977), kde popsal ozbrojený boj průmyslových korporací namířený proti byrokratickým vládním praktikám. Ve stejném světě se odehrává rovněž gamebook Cold Cash Warrior (1989, sp. Bill Fawcett). Zajímavý pohled na válečný konflikt dvou zcela odlišných mimozemských ras poskytuje román The Bug Wars (1979, č. Války hmyzu/Perseus 1998). V románu Tambu (1979) je reportérovi umožněno vyslechnout a zaznamenat životní příběh člověka, jenž v čele pirátské organizace již po dlouhá léta neomezeně vládne blízkým kolonizovaným planetám. Všechny tři romány by měly vyjít v jednom svazku pod názvem The Asprin Wars (2007). Hrdina románu Mirror Friend, Mirror Foe (1979, sp. George Takei) se nechává najmout na špinavou práci rozmanitého druhu, při poslední akci však narazí na roboty, kteří se z poslušných dělníků změnily ve vražedné stroje plánující zničení lidstva.
Zvýšenou čtenářskou pozornost mu přinesla dodnes populární série humorných fantasy románů Myth Adventures: Another Fine Myth… (1978, č. Další prima mýtus/ Perseus 1994 a 2003), Myth Conceptions (1980, č. Zrození mýtu aneb Další pěkná šlamastyka/Perseus 1995 a 2003), Myth Directions (1982, č. Nástup mýtu aneb Prima dárek pro Aahze/Perseus 1995 a 2003), Hit or Myth (1983, č. Mýtus pokračuje aneb Skeeve vrací úder/ Perseus 1996 a 2003), Myth-ing Persons (1984, č. Zrádný mýtus aneb Jak se to málem nevyplatilo/Perseus 1996 a 2003), Little Myth Maker (1985, č. Mýtus v ohrožení aneb Zastavená Stázka/Perseus 1997 a 2003), M.Y.T.H. Inc. Link (1986, č. M.Y.T.H. Inc. nastupuje aneb Mýtus trochu jinak/1997 a 2003), Myth-Nomers and Impervections (1987, č. Mýtus nebo mystifikace? aneb Mezi neperfektními Pervekty/Perseus 1997 a 2003), M.Y.T.H. Inc. in Action (1990, č. M.Y.T.H. Inc. v akci aneb Ztráty nepovoleny/Perseus 1998 a 2003), Sweet Myth-tery of Life (1994, č. Sladké (mísy) o životě mýty/Perseus 1998 a 2003), Myth-ion Improbable (2001, č. Myšn impasybl aneb Svérázný mýtus/Perseus 2002) a Something M.Y.T.H. Inc. (2002, č. M.Y.T.H. Inc. má starosti aneb Ať žije Glíp/Perseus 2003).
První čtyři díly vyšly společně jako Myth Adventures (1984), další tři jako Myth Alliances (1987). Prvních šest svazků vyšlo po třech dílech pod tituly The Mything Omnibus (1992) a The Second Mything Omnibus (1992).
Komiksové zpracování několika prvních svazků zpracoval výtvarník Phil Foglio a tvoří ho knižní vydání Myth Adventures One (1986) a Myth Adventures Two (1987), následovala již pouze sešitová vydání dalších dobrodružství - Myth Adventures 9-12 (1986) a Myth Conceptions 1-8 (1986-87).
Hned na začátku série přijde nepříliš schopný kouzelnický učedník o svého mistra, dostane se do kolotoče různých katastrof a musí předvést to nejlepší, co dovede i s neúplnými znalostmi magie. V dalších dílech problémů jako v každé správné humorné fantasy neustále přibývá, a to nejen těch s kouzly a nositeli zlé magie, ale například i se ženami. Celkově si Mýtus udržuje příjemnou kvalitu mírného nadprůměru, což je pro příznivce jedné z nejrozsáhlejších fantasy sérií jistě vítaná zpráva. Další pokračování již vznikla ve spolupráci s Jody Lynn Nyeovou, počínaje sbírkou tří kratších dobrodružství pod názvem Myth-Told Tales (2003, č. Neuvěřitelné příběhy aneb Mýtus je tu zas/Perseus 2004) až po

romány Myth-Alliances (2003, č. Pervekce nebo perferze aneb Mýtus při tom nesmí chybět/Perseus 2005), Myth-taken Identity (2004, č. Zaměněná identita aneb Zmýtěná neplatí/Perseus 2006), Class Dis-Mythed (2005, č. Cesta do hlubin študákova mýtu aneb Poslední zvonění/Perseus 2007) a Myth-Gotten Gains (2006).
Mezitím vyšel vůbec první projekt tzv. sdíleného světa v historii fantastiky, cyklus Thieves' World je jedinečnou sérií klasických fantasy dobrodružství z barvitého města Asylum a jeho okolí, patří do něj antologie Thieves' World (1979, č. Svět zlodějů/Perseus 1999), Tales of the Vulgar Unicorn (1980, č. Příběhy od Oplzlého jednorožce/Perseus 2000), Shadows of Sanctuary (1981-Locus, č. Stíny Asyla/Perseus 2001), Storm Season (1982, č. Bouřlivé období/Perseus 2001), The Face of Chaos (1983, č. Tvář Chaosu/Perseus 2003), Wings of Omen (1984, č. Křídla osudu/Perseus 2004), The Dead of Winter (1985, č. Pád zimy/Perseus 2005), Soul of the City (1986), Blood Ties (1986), Aftermath (1987), Uneasy Alliances (1988) a Stealer's Sky (1989), na jejichž vzniku spolupracoval s manželkou Lynn Abbeyovou. Souhrnné vydání nese názvy Sanctuary (1982), Cross-Currents (1985), The Shattered Sphere (1986) a The Price of Victory (1990), později vyšly ještě první dva svazky pod titulem First Blood (2003).
V románové dvojici Phule's Company (1990, č. Phulova rota/Classic 1996) a Phule's Paradise (1992, č. Phulův ráj/Classic 1996) se supermiliardář Willard Phul nechá odvést do služeb Vesmírné legie, kde po počátečních problémech převezme velení trestné roty. Další dobrodružství tohoto hrdiny zachycují nedávno vydané romány A Phule and His Money (1999), Phule Me Twice (2000), No Phule Like an Old Phule (2004) a Phule's Errand (2006), napsané ve spolupráci s Peterem J. Heckem. Společně s Lynn Abbeyovou napsal batmanovskou novelizaci Catwoman (1992=Catwoman: Tiger Hunt). Ve spolupráci s Lindou Evansovou napsal dobrodružnou SF sérii Time Terminal Eighty-Six: Time Scout (1995), Wagers of Sin (1996), Ripping Time (2000) a The House That Jack Built (2001), jejíž hrdinové chrání turisty cestující v čase před různými projevy zločinu a terorismu. Irská rocková zpěvačka z humorného fantasy románu License Invoked (2001, sp. Jody Lynn Nyeová) je během amerického turné ohrožována neviditelnými útočníky. Hrdina fantasy románu For King and Country (2002, sp. Linda Evansová) pronásleduje v čase podezřelou osobu až na dvůr legendárního krále Artuše. Legendární válečník je přiveden zpět k životu, aby v čele armády sjednotil rozdrobenou zemi v sérii fantasy románů Wartorn (sp. Eric Del Carlo): Resurrection (2005) a Obliteration (2006). Sourozenecká dvojice se ve vzájemné nenávisti a za použití magie utká o zděděnou matčinu firmu v humorné fantasy E. Godz (2003, sp. Esther M. Friesner). Na motivy fantasy řady Elfquest Richarda Piniho vznikly antologie The Blood of Ten Chiefs (1986, sp. Lynn Abbeyová a Richard Pini) a Wolfsong (1988, sp. Richard Pini). Ve spolupráci s výtvarníkem Melem Whitem publikoval komiksovou sérii Duncan and Mallory (1986), The Bar None Ranch (1987) a The Raiders (1987).
Robert Asprin možná není mistrem uznávaným pro literární kvalitu svého díla, o to víc jsou však jeho příběhy zábavnější a mezi čtenáři oblíbenější, a to již po celá desetiletí. V poslední době píše romány vždy ve spolupráci, což je zvyk, jenž se mezi staršími autory ujal obzvláště v posledním desetiletí. Spolupráci s jinými spisovateli volil v minulosti z různých důvodů, nešlo pouze o autorský blok přicházející s věkem, ale rovněž o daňové problémy, díky nimž by veškeré výnosy ze samostatně publikovaných knih náležely státu. V neposlední řadě šlo u Mýtické série o špatné vztahy s bývalými majiteli licence, v současné době jsou však všechny daňové i licenční nesrovnalosti zdárně vyřešeny. I přes tyto překážky Asprinova tvorba nikdy neztratila nic na své osobitosti a jiskřivosti, pro kterou tyto knihy otevíráme vždy s jistotou příjemně strávených

Martin Šust

Robert Asprin a Jody Lynn Nye
Cesta do hlubin študákova mýtu
aneb
Poslední zvonění

Z anglického originálu

CLASS DIS-MYTHED
přeložila Helena Emmerová
Obálka a grafická úprava obálky Petr Bauer
Sazba Laser Books, s.r.o.
Litografie obálky Nakladatelství Fraus, k.s.,
výrobní oddělení
Jazykový redaktor Jana Faloutová
Odpovědný redaktor Luboš Falout
Vydalo nakladatelství Luboš Falout - Perseus
jako svou 269. publikaci Plzeň 2007, 1. vydání
Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod, a.s.
Cena včetně DPH 225 Kč

ISBN 978-80-87010-18-1